CĂRȚILE ◦ ARVEN

Anna Váry

Ultima vrăjitoare din Transilvania

Volumul I

Contesa Aneke

Anna Váry

Ultima vrăjitoaredin Transilvania

Volumul I

Contesa Aneke

Editura HERG BENET
2012

© 2012 Anna Váry
© 2012 Cărțile Arven

© 2012 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © 2012 Oboznaya Kristina

ISBN Print general: 978-606-8335-50-6
ISBN Print vol. 1: 978-606-8335-35-3
ISBN Epub vol. 1: 978-606-8335-51-3

CĂRȚILE ARVEN

Reproducerea integrală sau parţială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PROLOG

Zarva se auzea din ce în ce mai puternică, mai aproape. Creştea, asemeni unui animal din poveste, atunci când se află la adăpost de orice pericol, în vizuina lui ferită de orice privire răuvoitoare a vreunui străin. Vocile lor erau teribile. Le detestasem dintotdeauna. Oameni grăbiţi, răstiţi, forfota lor stupidă în căutarea a nimic. Ţăranii din V. nu ştiuseră niciodată să ceară ceva. Acum veniseră să-mi ceară mie viaţa, dar pretenţia lor era atât de ridicolă, de patetică! Nicolas îmi spusese că numai aici, în Transilvania, oamenii sunt peste măsură de înapoiaţi. Prin părţile pe unde colindase vraciul, înainte să îşi aşeze traiul lui neobişnuit aici, lângă castelul nostru, credinţa în vrăjitorie, uneltiri şi pacturi ale oamenilor cu diavolul dispăruse demult.

Zarva se apropia acum de ascunzătoarea mea, învolburată ca valurile sălbatice ale mării pe vreme de furtună. Strigăte disperate, ameninţări, furia oarbă a mulţimii, certurile aprinse între purtătorii de torţe care se apropiau de castel – cred că ele ar fi înspăimântat pe oricine, indiferent cât de curajos ar fi fost. Aflasem de câteva săptămâni bune de nemulţumirile oamenilor din târg. Preotul le băgase tot felul de superstiţii în minţile lor slabe şi credule. Le spusese că animalele şi bătrânii mor din cauză că eu păcătuisem cu Mathias, în castelul copilăriei mele. Acest preot era atât de deprins cu uneltirile, încât nu ar fi fost deloc de mirare ca el însuşi să fi otrăvit orătăniile şi cei câţiva bătrâni bolnavi din târg. Ca să asmută gloata împotriva mea, fiindcă refuzasem demult, pe când eram doar o copilă, să fiu a lui.

Tata, contele Silagy, fusese nevoit să părăsească mai întâi castelul, ascunzându-se în coliba îngrijitorului de cai, un supus care îi fusese dintotdeauna fidel. Îngrijitorul, un unchi al lui Markus, îmi era devotat şi mie în aceeaşi măsură, mi-l îngrijise pe Roibu cu toată dragostea, încă de când învăţasem să călăresc. Şi pe Miriam o iubise, cel puţin aşa îmi aminteam. Vag. Peste moartea mamei mele se aşternuse deja uitarea. Lui Miriam, el îi luase apărarea şi atunci când oamenii din târg o acuzaseră de vrăjitorie – şi pe ea! ce ironie… era ca şi cum locuitorii din V. erau de când veniseră pe lume obsedaţi de forţe supranaturale care i-ar putea înrobi, le-ar putea fura sufletul şi l-ar arunca în hăul infernului. Apoi o acuzaseră de adulter. Sau mai întâi fusese adulterul… Nu mai ştiu, şi în clipa asta nu pot gândi deloc, de parcă o ceaţă neagră îmi cuprinde mintea şi inima. Dar mama îl avusese alături pe conte, pe tata. El negase cu vehemenţă acuzaţiile aduse ei. Susţinuse că Lorena, născută de mama cu un an înainte de venirea mea pe lume, este fiica lor legitimă. Pe Markus îl mai ţinuse aproape, chiar şi după ce aflase de aventura lui cu Miriam, şi se răzbunase pe el mai târziu.

De data asta, Vasile, îngrijitorul cailor de la castel, nu-l putuse ascunde prea mult pe tata. Vestea se dusese repede, nu se ştie cum, cineva trădase, iar târgoveţii veniseră cu torţe aprinse, se postaseră în faţa colibei lui Vasile şi îl somaseră să-l predea pe conte.

„Nu-i facem nimic! Nu cu el avem treabă, ci cu împieliţata de fiică-sa! Cu vrăjitoarea! Daţi-ne vrăjitoarea şi o să să va lăsăm în pace!!!”, zbierase gloata înnebunită de furie în faţa colibei lui Vasile, în care omul trăia cu familia lui numeroasă, cu 9 copii.

Fireşte, el tot îl ajutase pe tata. Îi împrumutase straie jerpelite, o pelerină zdrenţuită cu glugă, neagră ca noaptea în care trebuia să fugă pentru a se salva, şi îl scosese pe uşa din spate, îl învăţase să se tupileze pe după grajd. Îşi ceruse iertare că nu poate veni cu el, să-l apere.

„Eheiii, dacă ar mai fi fost Markus în viaţă!”, spusese Vasile. Ce ironie, când te gândeşti că tata fusese cel care-l ucisese pe Markus… Acum, amantul soţiei sale l-ar fi putut salva.

Contele Silagy scăpase, dar nu pentru mult timp. Spre dimineaţă, bătuse la poarta unui om care locuia în capătul târgului, aproape de lacul despre care se spunea că e blestemat. Ceruse o cană cu apă şi o bucată de pâine. Povestită de un slujbaş devotat mie, povestea îmi provoca fiori de plăcere. Gândindu-mă la felul în care simţise această înjosire, el, tata, mereu atras de ranguri, de lux, de tot ce însemna sofisticat şi civilizaţie, mă simţeam puţin răzbunată. Măcar simţeam că se făcuse ceva dreptate şi că el plătise fiindcă o înlănţuise pe mama şi o făcuse nefericită vreme de atâţia ani.

Sincer, îi uram pe aproape toţi din jurul meu. Îi uram pe târgoveţi, nespălaţi, needucaţi şi răi, care ne invidiau constant poziţia în societate, averea, traiul de zi cu zi şi mai ales frumuseţea. De fiecare dată când treceam prin târg, auzeam şoapte în urma mea. Toţi, fără nicio excepţie, aveau gânduri ascunse, pizmaşe, necurate. Cel mai mult preotul, el excela în asta, dar şi restul oamenilor din V. îl urmau îndeaproape. Îmi doream ca Nicolas să mă fi învăţat mai mult din ştiinţa lui. Să fi fost o elevă mai conştiincioasă. Mă obsedase prea mult fericirea mea în dragoste, capriciul meu, şi nu aflasem de la Nicolas multe lucruri care acum mi s-ar fi putut dovedi folositoare. Dacă l-aş fi lăsat pe maestrul meu să mă transforme într-o vrăjitoare adevărată, puternică, acum nu ar mai fi avut de ce să-mi fie nici măcar o umbră de teamă. Aş fi vrut să am putere asupra târgoveţilor, să-i transform dintr-o suflare în copaci sau în stane de piatră. Chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi vând sufletul diavolului.

Credinţa nu însemnase niciodată prea mult pentru mine. Insistasem să iau lecţii de religie şi morală, pentru că profesorul care fusese adus să mi le predea, un preot, mi se păruse atrăgător. Dar materia în sine era o prostie, la fel de inutilă şi plictisitoare ca aritmetica. Nu crezusem niciodată în Dumnezeu. Ideea mi se părea atât de ridicolă, încât nici nu vedeam rostul de a-ţi pune întrebări cu privire la subiectul ăsta. Decât poate în joacă, pentru a ţi se adânci gropiţele fermecătoare din obraji şi pentru a primi laude din partea chipeşului meu profesor, care îmi cedase într-un final.

Îmi plăceau în schimb literele, muzica şi pictura. Tot ce îi plăcuse şi mamei mele. Aş fi vrut să studiez doar atât. Ce-i drept, nu mă atrăgea istoria artei, ci arta în sine. Nu vedeam rostul pentru care ar trebui să învăţ despre lucruri pe care le creaseră alţii, atâta timp cât şi eu mă simţeam în stare să creez pe cont propriu. Aveam o credinţă specială legată de artă, şi anume că viaţa fiecăruia din noi este materialul pe care ne putem desfăşura liber imaginaţia. Eu eram propria mea operă de artă – şi cât eram de reuşită!

În târgul V., unde veştile circulă cu viteza fulgerului, unde oamenii n-au altă distracţie în afară de a discuta despre ceilalţi, în special despre noi, cei din castel, despre vieţile noastre, iubirile, preocupările şi suferinţele noastre, se aflase în scurt timp că nu eram deloc încântată de religie. Nu-mi plăcea să merg la biserică. De fiecare dată, aerul prea închis, căldura lumânărilor şi bârfele şoptite la adăpostul baticurilor colorate ale femeilor mă indispuneau. Aveam nevoie de aer, de căldura soarelui, de vânt, de frunze atingându-mi părul. Locurile mele preferate din V. erau cimitirul şi dealul părăsit, pe care ajungeai străbătând pădurea.

Contele Silagy nu fusese primit în casa omului căruia îi ceruse pâine şi apă. Ba chiar, nu se ştie prin ce întâmplare, gloata răzvrătită aflase şi de data asta unde se ascundea tata. De sub gluga zdrenţuită cu care îl acoperise Vasile, îi văzuse apropiindu-se mai mult, tot mai mult. Atunci fugise. Părăsise târgul V. pentru totdeauna. Şi pe mine. Apoi, după numai două zile, cu ajutorul unor nobili vag înrudiţi cu mine şi Mathias, părăsise definitiv Transilvania. Nu ştiu dacă măcar privise în urmă. Dacă ne crezuse demni de o ultimă privire a lui, aruncată peste tot ce-a fost. Nu ştiu dacă îşi făcea griji pentru soarta mea sau se resemnase cu ideea că nu mai poate schimba nimic din ce avea să mi se întâmple.

Trecuse de atunci o săptămână.

Fugisem din castel imediat cum auzisem zarva de jur împrejurul lui. Lorena era cu mine la vremea aia şi îi cerusem ajutorul. O implorasem să îmbrace veştmintele mele şi să iasă în mijlocul mulţimii. Sora mea refuzase. Era îndrăgostită fără-ndoială de Mathias şi poate chiar spera ca eu să fiu

ucisă şi să rămână al ei. Ce speranţă deşartă şi ce infatuare… Mathias nu avea să mai iubească niciodată pe altcineva în afară de mine.

Spaima, dorinţa de a trăi şi mai ales iubirea mea pentru cel care atrăsese blestemele oamenilor din târg, toate la un loc m-au împins să-mi izbutesc scăparea, fuga, exact la timp. De sus, de pe deal, am văzut nori de fum gros ridicându-se dinspre castel. Nenorociţii dăduseră foc, crezând că eu voi muri ca un şobolan în cursă. Îmi imaginam piatra arsă, balcoanele de lemn dărâmându-se pradă vâlvătăilor. Tot ce aveam înăuntru, pentru totdeauna pierdut. În sân păstram o şuviţă din părul lui Mathias, şi asta îmi era deocamdată de ajuns. Nu mai râvneam la nimic din ce se aflase în încăperile luxoase, în care trăisem aproape 23 de ani. Să le aibă ei… Să rămână cu tot, cu rochiile, cu pantofii, cu colierele, brăţările, să doarmă în patul meu, să-mi folosească tacâmurile de argint, să îşi pieptene laţele încurcate în oglinda mea sculptată de un artist austriac. Să se îmbăieze în cada mea, în care petreceam ore în şir acoperită de lapte gras de capră. Să-l răpească pe Roibu, să-l călărească sau să-l ucidă. Să-mi siluiască fetele din casă, chiar şi pe Viorica, care abia născuse de două săptămâni o fetiţă. Să ardă cărţile din care Viorica învăţa cum să lecuiască boli şi să prelungească vieţile muritorilor, doar cu ierburile pe care le găsea în pădure, atunci când nu era cazul să mergem la Nicolas şi să-i cerem licori mai puternice. Să ia totul! Chiar şi albumul cu fotografiile familiei mele. Chipul lui Miriam, singurul chip pe care-l iubeam din acel album, şi care semăna cu al meu, nu aş fi putut oricum niciodată să-l uit. Să ia aurul, pietrele preţioase, covoarele, aşternurile, argintul, cufărul plin cu monede vechi. Totul. Nu ceream decât să mă lase să fug departe, aşa cum plănuisem. Să uit de partea asta întunecată de lume, de Transilvania.

Acum, stând aici şi ascunzându-mă în beciul pustiu, cu miros de mucegai, îmi amintesc de mama şi de moartea ei. Acuzaţiile de vrăjitorie grăbiseră boala lui Miriam, o agravaseră. Doctorii spuneau că s-ar fi putut vindeca, dacă nu ar fi fost problemele cu nervii. Dacă nu ar fi fost silită de împrejurări să petreacă luni întregi închisă într-o cameră întunecoasă a castelului, fără posibilitatea de a primi vizite, de a auzi muzică, de a păşi

într-un salon cu dans şi rochii croite după ultima modă. Pentru mama, venirea în satul V. a reprezentat o întemniţare la capătul lumii. O renunţare la tot ceea ce iubise. Greşisem şi eu, îi grăbisem şi eu moartea? Probabil. Poate că era mai bine aşa. Cât ar fi suferit acum, văzându-mă izgonită din castel, gonită de nişte nespălaţi orbiţi de superstiţii, prin pădure, ca o fiară sălbatică!…

Aveau un conducător, asta era sigur. Fără un om care să-i ghideze, s-ar fi răzleţit care încotro, ar fi căzut prin râpe sau ar fi murit de spaimă. Dacă aş mai fi avut calul meu, pe Roibu, şi dacă ar fi fost noapte cu lună, i-aş fi ghidat spre lacul ielelor, unde şi-ar fi pierdut minţile, văzând arătările superbe ieşind din lac. Fetele veneau la chemarea mea… le fermecasem şi pe ele, aşa cum fermecasem copacii, lacul, păsările, zidurile castelului. Aşa spunea Nicolas. Fermecasem totul, fără să fiu cu adevărat o vrăjitoare.

Uşa avea o mulţime de întărituri, şi totuşi căsuţa era lipsită de apărare. De ce fugisem din castel? Nu mai ştiu exact. Când mă cuprindeau spaima sau fericirea, îmi era imposibil să gândesc clar. Deşi treceam drept o fiinţă înţeleaptă şi calculată – „prea calculată”, spunea Lorena, sora mea vitregă – sentimentele mă robeau, mă transformau într-o femeie obişnuită, capabilă să fie atât de uşor rănită de oricine vrea să o supună.

Fusese de fapt ideea Vioricăi să mă ascund aici. Casa asta era folosită de servitori, după ce Nicolas se mutase în târg, plângându-se că umezeala îi dă probleme cu articulaţiile. Bietul vraci îmbătrânea. Nu avea să-mi mai fie de niciun folos, chiar dacă aş fi scăpat cu viaţă de furia târgoveţilor.

Căsuţa era asemeni unei temniţe, chiar dacă nu una foarte fortificată. Acum nu îmi mai era teamă că răsculaţii vor reuşi să dărâme uşa. Îmi era teamă că lumânările erau pe sfârşite, mă îngrozeam de chiţăiturile pe care le auzeam prin colţuri. Şi, mai ales, îmi era teamă de singurătatea care m-ar fi împresurat. Ceva îmi spunea că aveam să mor aici, cu mult înainte ca ei să fi reuşit să spargă lacătele şi să desferece uşa. Că sufletul meu va începe să urle de disperare, de dorinţa de a respira din nou aer curat, de nevoia de libertate. Corpul meu se va crispa sub lanţurile minţii, minte care îi spune că mâine nu va mai fi nimic, că totul se termină aici. Apoi, după toate astea, va

veni nebunia. Nebunia prizonierului, care vrea să dărâme totul, să fârâme lumea în trecerea lui, să ucidă. Setea de sânge.

Şi aşa am început să mă gândesc din nou la mama. Miriam, regina din colivia de aur.

PRIMA PARTE

1.

În satul V. am ajuns pentru prima dată în viaţă într-o zi călduţă şi luminoasă de la sfârşitul lui iunie 2012. Îl vedeam din depărtare: întins pe o colină, liniştit, cu păduri, cu case albe, mititele, cuminţi şi bine rânduite. Oameni aşezaţi şi gospodari, primitori, largi la suflet, cu multe poveşti gata de a fi istorisite erau cei care trăiau acolo. Aşa spuneau legendele. Ele mai vorbeau şi despre fapte întunecate şi înfricoşătoare dar, mai mult ca sigur, acestea nu erau reale. Poveşti de speriat copiii şi de atras turiştii care nu au parte de prea mult suspans în vieţile lor.

Trebuia să locuiesc aici la nişte rude cumva îndepărtate – verişori mai tineri de-ai străbunicilor mei – timp de două luni şi jumătate. Toată vacanţa de vară, adică. Îmi mai rămânea apoi doar o săptămână de vacanţă în Bucureşti, la începutul toamnei, în care toţi ar fi stat pe capul meu ca să mă pregătesc de şcoală.

Am coborât din trenul accelerat în gara celui mai apropiat orăşel. Dacă în ritmul sacadat al trenului satul V. părea să se mişte şi el, acum, după ce atinsesem pământul, satul era scăldat în soare, feeric şi îndepărtat. Părea aproape un tablou al unui pictor expresionist.

Aveam de străbătut câteva străzi până la autogară, de unde trebuia să iau microbuzul până în V.

Am privit cu un fel de regret cum trenul din care tocmai coborâsem o lua din loc, scoţând un pufăit şi pe urmă făcându-se tot mai mic, până ce a dispărut complet, în timp ce am fumat o ţigară Pall Mall lights. Astăzi avea un gust ciudat. Ca şi cum aş fi fost incapabilă să prind savoarea întreagă a

tutunului. Mi se mai întâmpla să nu simt gustul intens al ţigării în zilele în care aveam teză sau câte o lucrare mai complicată, de a cărei notă depindeau multe lucruri. În dimineaţa asta de iunie era însă de înţeles. Tocmai coborâsem din trenul pentru care fusesem nevoită să mă trezesc la 4 şi 10, cu noaptea-n cap, să ies din casă în fugă, fără să mă pieptăn (chestie pe care, slavă Domnului, am reuşit totuşi s-o fac în tren!), fără să gust cafeaua pe care Răzvan o făcea în fiecare dimineaţă atât de bună. De când se mutase la noi, fratele meu vitreg făcea cafele din ce în ce mai bune. Mă trezea în fiecare dimineaţă cu cafeaua aburind pe lângă nasul meu încă adormit, smulgându-mă din lumea viselor care erau chiar cu el, cel care mi-o aducea şi mă privea cu un aer amuzat în timp ce o beam. Mă grăbea să-mi termin ceaşca cu lichid amărui, ca să mă ia apoi pe motor şi să mă lase la şcoală. Răzvan avea dimineaţa ori cursuri la facultate, ori repetiţii cu trupa. În unele zile, când se trezea mai devreme şi când îi era foame şi lui, Răzvan îmi pregătea un sandviş sau mă aştepta cu o omletă pe măsuţa din bucătărie.

Aveam o presimţire că Dora a plănuit vacanţa asta numai pentru ca să stau un timp departe de Răzvan. Propunerea ei a venit pe neaşteptate.

„Alexandra, tanti Mathilde şi unchiul Johan te-au invitat să stai la ei două luni! Zi că mergi, tre’ să mergi! Habar n-ai ce mişto e acolo!”, mi-a zis maică-mea, cu un entuziasm puţin ciudat. Când Dora folosea cuvinte ca „mişto”, „marfă”, „cool”, „belea”, ceva era putred la mijloc. Cu atât mai aiurea era propunerea fiindcă plănuisem pentru august să mergem doar noi două la mare, în Vama Veche, ca anul trecut. Era locul nostru „de reconectare”, cum îi spunea Dora. Îmi îndesa vreo două-trei beri pe gât, după care aştepta să-i fac confesiuni, să-i spun tot ce se întâmplă în viaţa mea secretă.

Fireşte că nu m-a încântat cine ştie ce propunerea să plec în V. În seara aia, am adus în discuţie şi varianta să nu merg, totuşi, dar tata – care de obicei era cât se poate de pasiv când era vorba de decizii privind concediile – a sărit ca ars şi a spus că e musai să merg, de unde am dedus că avusese înainte o conversaţie lungă şi chinuitoare cu Dora.

Ok, am spus, merg, dar numai de probă. Dacă nu mă simt bine două-trei zile, vin înapoi.

Partea bună era că aveam să fiu cât de cât de capul meu. Mathilde, cea la care aveam să stau, era prinsă cu o grămadă de treburi de-ale gospodăriei, după cum mă pusese Dora la curent. „E o femeie harnică şi în banca ei. Să vezi ce tare o să-ţi placă!”, concluzionase mama. În afară de asta, Dora îmi dădea ceva bani serioşi de cheltuit. Fie aveam să mă distrez pe acolo, să fac mici călătorii prin zonă – plănuiam să vizitez şi Clujul – fie, dacă nu aveam unde să-i cheltui, îi puneam deoparte pentru haine, cărţi şi prostioare, pentru când mă întorceam în Bucureşti, la începutul lui septembrie. Asta dacă aveam să supravieţuiesc două luni jumate în acel sat din Transilvania.

Mă opresc să-mi aprind încă o ţigară şi să caut prin rucsacul ticsit de haine agenda pe care mi-am notat indicaţiile – cum ajung la autogară, de pildă. Reuşesc să răstorn în praful din drum vreo două bluze care fuseseră îndesate la repezeală înăuntru. Le privesc puţin nedumerită… unde naiba o să reuşesc să port aşa ceva? Le-am cărat cu mine degeaba. Aici, oamenii par desprinşi din tablouri vechi, de cel puţin o sută de ani, sau din romanele lui Rebreanu. Nu cred ca satul V. să aibă nici măcar discotecă. Nu mai fusesem la discotecă de când aveam 12 ani, dintr-o vară la mare. Cu Dora, evident. În ultimii ani am ieşit doar în cluburi. Şi, chiar dacă ar fi discotecă în V., îmi imaginez că ar fi numai cu playlist de manele, aşa că mai bine nu.

La fundul rucsacului sunt şi câteva romane cu vampiri şi două horror-uri cu strigoi. Dora îmi arătase poze din V. Nu pot să spun că erau neinteresante… ba chiar dimpotrivă. Totul arăta foarte întunecat. Aveau patru cimitire, iar eu căpătasem o fascinaţie pentru aşa ceva. Mă şi vedeam citind în cimitir, până ce se întunecă, iar apoi un portar mă închide acolo şi trebuie să aştept dimineaţa ca să pot ieşi, aşa cum păţise la un moment dat M. din Sânge satanic. Satul mai avea dealuri, păduri, locuri necălcate de picior de om, ba chiar şi o casă bântuită. Dora mi-a spus povestea ei, pe scurt: fusese locuită de o contesă, Aneke, jumătate româncă, jumătate unguroaică, despre a cărei frumuseţe se dusese vestea. Refuzase să se mărite cu cel pe care i-l alesese familia. După întâmplarea asta, se izolase şi

se spunea că în încăperile uriaşe ale castelului, din care astăzi mai rămăseseră doar ruinele, făcea tot soiul de vrăji. Sătenii se îmbolnăveau şi mureau, femeile nu mai puteau rămâne însărcinate. Animalele mureau şi ele. Asta până într-o zi, când oamenii din sat au scos-o cu forţa din castel şi au ucis-o în pădure, ca răzbunare pentru că le fusese piază rea. La mulţi ani după moartea ei, lângă ruinele castelului se ridicase o căsuţă simplă, din piatră şi ciment, despre care astăzi se spunea că ar fi bântuită. „E la o aruncătură de băţ de casa lui Mathilde, unde o să stai mătăluţă. Phii, ce te invidiez!”, m-a informat Dora.

Mă imaginam citind cărţi în această casă părăsită, înfiorându-mă la adieri de vânt, la o uşă ce scârţâie sau la zgomote ciudate care par a veni din pivniţă… Şi multă, multă hoinăreală. Cred că fotografiile fuseseră chestia decisivă care mă convinsese să-i dau o şansă vacanţei în satul V.

Mă aşteptam să nu fiu controlată strict de către Mathilde şi Johan, mizând în special pe faptul că nu-mi erau rude apropiate. La orice mic semnal că aveau de gând să-mi încalce libertatea, urma să plec înapoi la Bucureşti. Fără să stau pe gânduri.

Da, asta e: din păcate, agenda mi-am uitat-o acasă. Dimineţile în care nu apucam să beau cafeaua făcută de Răzvan se prelungeau întotdeauna în prânzuri şi după-amieze împrăştiate, haotice, în care nu-mi mergea deloc bine. La şcoală făceam tot felul de tâmpenii. Nu reuşeam să răspund la ore, mă împiedicam de colţul ridicat al linoleum-ului de pe culoar în timp ce ieşeam la tablă, cădeam pe scări, îmi uitam rucsacul în bibliotecă, etc. Acum, de pildă, nu reţinusem cum se cheamă străzile pe care trebuia să merg până la autogară.

N-am ce face, n-am altă variantă, trebuie să socializez. Sting ţigara şi abordez un om între două vârste, încărcat cu multe pungi pe care scrie Mega Image. Îmi arată direcţia şi chiar mă însoţeşte până în capătul străzii. Mă întreabă dacă sunt de prin partea locului. Îmi place accentul oamenilor de aici.

Pe străzi sunt copii mulţi, unii cu ghiozdane în spate, alţii cu sacoşe, unii venind de la şcoală, alţii trimişi de părinţi după cumpărături, probabil.

Ajung la microbuz chiar în momentul în care e cât pe ce să o ia din loc, spre satul V. Îmi croiesc cu greu drum pe culoarul înţesat de paporniţe, de tot felul de genţi. În capătul microbuzului e ceva mai liber şi chiar am loc să mă ţin de bară. Nu e niciun copil printre călători şi asta mi se pare un pic ciudat, mai ales după invazia de puştime care alerga prin orăşelul pe care acum îl lăsam în urmă.

Drumul spre V. a fost de vis. Oricâte fotografii mi-ar fi arătat mama, niciuna nu se compara cu ce vedeam acum pe viu. Dealuri care se ridicau unul în prelungirea altuia, căsuţe aşezate pe vârf, animale care păşteau atât de liniştite… Nu mă speriaseră niciodată liniştea şi singurătatea. Îmi plăcea mult să meditez. Mai ales în perioadele în care eram îndrăgostită. Mă izolam cu patimă, căutam un loc cât mai pustiu, mai departe de zarva oraşului, şi acolo vorbeam cu mine în minte, analizam fiecare reacţie, fiecare cuvânt. Îmi plăcea şi să visez. Vacanţa se arăta interesantă din punctul ăsta de vedere. Pe de altă parte, ştiam că îmi va fi groaznic de dor de Răzvan. Mă consolam însă cu gândul că-l pot suna pe mobil ori de câte ori vreau. Îmi promisese că, dacă scapă din turneul cu trupa, va da o fugă până aici, să petrecem împreună câteva zile. Fireşte, ai mei nu aveau de ce să bănuiască nimic. Gândul că el vine în secret şi vom putea face tot ce ne trece prin cap, departe de supravegherea Dorei sau a tatălui meu, mă înfiora teribil. Mă gândeam să-l sun imediat cum ajung şi să-l bat la cap să vină cât mai repede.

După numai 20 de minute, am ajuns. Ăsta era satul V. Aici aveam să petrec două luni jumate. Departe de mama, departe de taică-miu, cu care nu mă mai înţelegeam de nicio culoare, departe (chipurile!) de fratele meu vitreg, Răzvan.

2.

Credeam că voi recunoaşte uşor căsuţa lui Mathilde şi Johan, doar reconstituind în minte fotografiile pe care mi le arătase Dora înainte de plecare. Dar, lucru ciudat: toate casele aveau garduri aproape identice. Mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a-i suna pe mobil, ca să-i întreb care este numărul casei şi, de asemenea, dacă am nimerit bine strada. Căci, da, altă chestie… trei străzi se chemau la fel: Avram Iancu. Fireşte, Mathilde şi Johan nu aveau telefon mobil, ba nici măcar fix.

A trebuit să intru în vorbă cu un bătrân care cosea iarba în faţa curţii:

— Nu vă supăraţi… Aveţi idee care este casa doamnei Mathilde Covaci?, l-am întrebat.

Bătrânul a ridicat capul, dar părea să nu fi înţeles. Am repetat întrebarea.

— Ai lu` Covaci, da, da…. 14 case mai încolo, mi-a zis el, după care s-a întors la coasa lui.

I-am mulţumit. A ridicat capul din nou, intrigat:

— Ha?

— Vă mulţumesc pentru informaţie. Succes şi o zi bună!, i-am zis, după care imediat mi-am dat seama că a fost puţin nepotrivit să-i urez succes. Nu era o mare tărăşenie să taie iarba.

Am numărat cu atenţie 14 case, şi aşa am găsit locul unde aveam să trăiesc multe zile de acum încolo. Când am ajuns în dreptul gardului, am recunoscut-o într-adevăr şi din poze. O căsuţă mică, colorată viu, cu grădină bine îngrijită, cu flori roşii. Ca mai toate din jur.

— Tanti Mathilde, sunt Alexandra! De la Bucureşti… Fiica Dorei! Tanti, eşti acasă?

Am strigat aşa mult şi bine. Mă durea spatele, aşa că mi-am dat jos rucsacul, în care cărţile din seria Vampire Diaries cântăreau mai mult decât toate fustele şi rochiile şi blugii pe care mi-i luasem de schimb. Cum nu aveam unde să-l pun, l-am lăsat să se odihnească în praf. Din căsuţa de alături, de vreo trei ori mai mică decât cea a lui Mathilde, a ieşit o băbuţă simpatică şi mi-a făcut cu mâna. Da, oamenii păreau aşa cum mi-i imaginasem când trenul se apropia de localitate – paşnici şi primitori.

Am mai strigat de vreo 8-9 ori şi, în sfârşit!, uşa casei rudelor mele îndepărtate s-a deschis larg şi pe ea a scos capul o bătrânică. Am avut un mic şoc. Din ce-mi povestise Dora, Mathilde ar fi trebuit să aibă cam… 50 de ani. Bătrânica părea de 80 pe puţin, aşa că, fireşte, m-am gândit că e mama Mathildei, deşi nu aveam informaţii că o posibilă mamă a ei ar fi în viaţă.

— Săru-mâna, o caut pe fiica dumneavoastră, Mathilde Covaci. Sunt Alexandra, fiica Dorei Georgescu, din Bucureşti…

Bătrâna s-a apropiat cu paşi obosiţi de gardul de piatră.

— Cine, mamă?, m-a întrebat.

— Fiica Dorei Georgescu, din Bucureşti. Eu, Alexandra, o caut pe Mathilde…, continui pe un ton de „me – Tarzan, you – Jane”.

— Io-s Mathilde, a spus ea, şi, după multe bâjbâieli, a reuşit să-mi deschidă poarta.

În grădină mirosea plăcut. Avea flori, tufe de trandafiri sălbatici, nişte albăstrele frumoase, dar şi găini. Bestial, mi-am zis, o să mă joc cu ele!

— Intră, mamă, oi fi obosită… Am făcut mămăliguţă, hai la masă. Ia, să-ţi iau traista, zice Mathilde.

Nu aveam poftă de mămăliguţă şi tocmai voiam să-i spun că am rezerve de Twix în rucsac, care îmi vor ajunge pentru vreo patru zile, deci nu trebuie să-şi facă mari griji cu hrănirea mea. M-a împins uşurel, din spate, până am ajuns pe treptele de la căsuţă. Am intrat.

— Descalţă-te, mamă, uite aci nişte papuci, mi-a spus Mathilde.

În vila unde locuiam cu ai mei şi, de patru luni (nişte luni palpitante) şi cu Răzvan, nu eram obişnuită să mă descalţ la intrare. Mă urcam des cu bocancii şi în pat. Răzvan făcea la fel. Acum însă mă supun cererii lui Mathilde – vai, câte de bătrână poate fi! deja mă simt un pic ca într-un sanatoriu pentru persoane în vârstă, sper ca măcar soţul ei să fie mai tânăr – şi mă încalţ cu o pereche de papuci de pâslă.

Mathilde mă conduce spre camera pe care a pregătit-o pentru mine. E la mansardă. Asta îmi place. Deşi, când descopăr ce dimensiuni are, mă dezumflu total. Un pat cu o cuvertură miţoasă, roşie. O măsuţă minusculă, cu un taburet. Singurul obiect atractiv din cameră este oglinda – mare, cu o ramă încărcată de decoraţiuni. Lângă ea, un coş împletit, plin cu bijuterii. Cred că ăsta va fi colţul meu preferat, îmi zic, în timp ce pun rucsacul pe jos, din nou.

Mathilde mă lasă singură, se retrage. Deschid uşile şifonierului… înăuntru miroase a vechi, a ros, a molii. Asta e, îmi spun, va trebui să mă obişnuiesc. Cămăruţa are şi un fel de balcon, atât de mic încât nu poţi ieşi cu ambele picioare. Să aşezi un scaun acolo nici nu se pune problema. Dar priveliştea – priveliştea e de vis. În depărtare, pe coama dealului, se văd ruinele fostului castel, unde locuise contesa Aneke, vrăjitoarea. Foarte aproape de curtea casei lui Mathilde începe pădurea. Mă şi imaginez plecând în explorare, cu un carneţel, un pix şi o carte.

Mă schimb cu un tricou cu The 69 Eyes – acelaşi pe care îl purtam în ziua în care Răzvan se întorsese brusc, furtunos în vieţile noastre –, pantaloni trei sferturi, îmi pun un batic negru cu cranii şi cobor. Sunt nerăbdătoare să îl întâlnesc şi pe Johan. Sper să fie o persoană mai vioaie decât consoarta lui, dar… În capătul scărilor de lemn mă aşteaptă un moşneguţ în baston, care pare cu vreo 15-20 de ani mai în vârstă decât Mathilde.

— Bine-ai vinit, fata tatii, spune.

Deci el e Johan.

Iarăşi am un moment de dezamăgire. De ce naiba, Dora, nu mi-ai spus adevărul?! Că o să trăiesc două luni într-un sat de deal, unde o să mănânc

mămăliguţă în fiecare zi şi ciorbă de lobodă, şi o să stau la foc seara cu doi moşnegi ramoliţi, care visează cu nostalgie la perioada când erau tineri şi în putere, adică octogenari? Ia să vezi tu, dacă mă enervez, cum te trezeşti cu mine mâine-poimâine acasă, la uşă!

— Bună ziua, unchiu' Johan, îi spun.

— He, he… eu nu-s Johan, spune bătrânul. Johan e frate-miu mai mare, eu îs pe aci, cu treburi, repar şopronul. Ionas!, se recomandă el, curtenitor.

Dezastru, îmi spun. Fratele mai mare?! Şi mai mare de atât?! Păi… se poate? Până la ce vârstă trăieşte un om în V.?

Mathilde mă strigă. Se răceşte mămă-liguţa. Mi-a pregătit un castron cu mă-mămăliguţă, nişte smântână şi… pui cu mujdei.

— Tanti Mathilde, nu ştiu dacă Dora v-a spus, dar sunt vegetariană…

— Ce, mamă?

— Vegetariană…

Văzând privirea nedumerită a mătuşii, adaug:

— Adică nu mănânc niciun fel de carne.

Nu reacţionează deloc, aşa că aproape strig înspre ea:

— Animale moarte! Nu mănânc din astea…

Pare un pic speriată, deci îmblânzesc tonul puţin:

— Dar nu vă faceţi griji, mă dau în vânt după mămăliguţă, îi spun, în timp ce mă aşez şi bag hotărâtă lingura în castronelul cu smântână foarte grasă, din aia de care nu cumpăr niciodată din supermarket, fiindcă Dora spune că i se depune pe coapse.

Socializarea în jurul mesei de prânz se încheagă cu greu. Din camera de lângă bucătărie apare şi adevăratul Johan, în pijama, târşiindu-şi picioarele şi sprijinindu-se în baston. Şi, Doamne Dumnezeule, e atât de bătrân! Pare tatăl Mathildei. E şi cam surd. Îi explicăm cu toţii, pe rând, cine sunt eu, cine e mama, de unde vin. Curios, dar nimeni nu-mi pune o întrebare simplă – ce cauţi, la urma urmei, aici? De ce-ai venit la noi? Cât stai? Ce trebuie să facem cu tine? Te punem la treabă? Te lăsăm în pace? Poate că ei ştiu mai multe decât ştiu eu.

— Fata nu mănâncă de niciun făl carne, auzi tu…

— Ha? Ce?, o întreabă Johan pe Mathilde.

— Carne! Nu mănâncă dăloc carne, fata!, îi repetă mătuşa.

— Care fată?, articulează cu greu unchiul.

Chiar aşa, care fată, mă gândesc, şi mă grăbesc să termin mămăliguţa cu smântână ca să fug la mine sus în cameră, şi să încerc să văd dacă am semnal la mobil.

Trebuie neapărat să-i aud azi vocea lui Răzvan.

3.

Un lucru era totuşi excelent la cei doi bătrânei (mă rog, trei, căci aflasem că şi Ionas, fratele lui Johan, locuieşte în casa lor şi-i mai ajută la treburi). Aşa cum bănuisem, nu mă controlau deloc. Mă tratau ca pe un musafir pe care-l inviţi la masă şi îi oferi un pat confortabil, atâta tot. Puteam ieşi din curte când voiam, puteam dormi sau nu după-amiaza, puteam sta până târziu în odăiţă, cum îi spuneau ei sufrageriei, să mă uit la televizor. Da, aveau televizor şi prindeau chiar şi MTV-ul. Puteam să fumez pe balconaşul în care ieşeai cu câte un picior, pe rând. Nu simţeau niciodată fumul de ţigară. Sau poate nu le păsa. Poate că în V. adolescenţii fumau cu toţii. Puteam chiar şi să mă ridic de la masă fără să termin tot din farfurie. Nu erau obsedaţi ca alţi bătrâni, cu mâncarea şi somnul.

În prima zi, după ce am luat prânzul fără carne împreună cu Mathilde, am ieşit în cercetare pe afară. Era multă lumină şi mă făcea să mă simt puţin încrezătoare, deşi plecam să explorez un loc populat numai de străini. Nu cunoşteam pe nimeni şi era prima dată când mă aflam singură într-un loc atât de îndepărtat de casă. Îmi părea tare rău că nu i-am propus Dorei să mă lase să o iau pe Ioana cu mine. Cred că erau şanse ca ea să fi fost de acord. În definitiv, nu mă trimisese aici fiindcă eram pedepsită sau ceva, ci pentru că voia ca eu şi Răzvan să luăm o pauză, să ne mai răcorim mintea şi sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt. Dar, probabil, Dora n-ar fi fost deranjată ca eu să fiu însoţită de cea mai bună prietenă a mea. Împreună cu Ioana, aventura în Transilvania se putea transforma în ceva cu mult mai amuzant.

Bătrâna se ocupa cu diferite treburi în bucătărie. Din ce-am apucat să văd prin uşa întredeschisă, încercând să nu fac deloc zgomot când ies, Mathilde jupuia un iepure.

După-amiaza era într-adevăr splendidă. Mult mai răcoroasă decât în Bucureşti, cu un soare mai degrabă de aprilie decât de iunie. Şi multe miresme amestecate în aer: de tei, care învăluia tot satul, apoi menta din şanţul din faţa casei Mathildei, un vag miros de trandafiri şi multă umezeală şi răcoare. Un miros de sat vechi, neameninţat de schimbare, de aglomeraţia şi haosul oraşelor. Imediat ce am ieşit pe poartă, am pornit, ca atrasă de o forţă incredibil de puternică, spre căsuţa părăsită de pe deal.

Din ultima casă a uliţei, care era locuită de o familie de ţigani, au ieşit patru copilaşi dulci şi jucăuşi, care m-au înconjurat.

— Ai boboane?, m-a întrebat unul din ei.

Îi curgea nasul. Am scos un şerveţel din buzunar şi i l-am oferit dar, spre oroarea mea, în loc să-l folosească la şters nasul, l-a băgat în gură şi a început să-l mestece.

— Scuipă-l, nu e de mâncare, i-am strigat, dar era prea târziu. Îl înghiţise.

S-au ţinut după mine până în marginea pădurii, unde s-au oprit de parcă acolo ar fi început o vrajă. Ca şi cum cineva le-ar fi interzis categoric, ameninţându-i cu pedepse aspre, să pătrundă printre copacii care aruncau umbre atât de atrăgătoare, pentru mine, care fusesem dintotdeauna fascinată de pădure şi întuneric, de orice aducea a peisaj gotic.

I-am lăsat pe copii în urmă şi am pornit pe cărarea ce ducea spre casa părăsită, în ruine, despre care se spunea că ar fi bântuită. Aveam de gând să o întreb şi pe Mathilde ce crede despre asta. Dintre cei trei, Mathilde era cea mai „urbană”, deşi cuvântul ăsta, alăturat ei, suna mai degrabă ridicol, ca o batjocură. Mămăiţa asta blândă, care făcea o mămăliguţă bună, deşi cam tare, nu era deloc urbană, ci ruptă de timp. Nu aveam nici cea mai vagă idee de unde o cunoştea Dora, sau măcar dacă o întâlnise vreodată în carne şi oase. Nici nu-mi putea imagina două fiinţe mai diferite una de alta decât Mathilde şi mama. În timp ce stăteam la masă şi mă luptam cu boţul cam

fără gust, a sunat Dora. Mobilul a început să cânte începutul de la 21 Guns, de la Green Day, iar Mathilde l-a privit cu multă curiozitate.

— Aşa are şi preotul, trăznaie din asta, mi-a spus.

„Poate n-ar fi rău să-l cunosc şi eu”, mi-a trecut prin cap, „dacă e singurul om cu telefon mobil din satul vostru”.

Casa părăsită mi-a ieşit în cale pe neaşteptate, în timp ce mă lăsasem dusă pe gânduri. De pe cărare, îţi dădea o falsă impresie, de parcă ai fi avut mult de mers până să ajungi la ea. Poteca avea multe cotituri, ocolea copaci, apoi te aducea în faţa unor brazi uriaşi, pentru ca mai apoi să te invite într-un luminiş plin cu buturugi care fuseseră cândva copaci mari, şi cu multe ferigi, ciuperci otrăvitoare şi urzici. Dora îmi zisese să nu umblu în pantaloni scurţi prin pădurile de acolo. Sunt şi şerpişori, mă avertizase ea. „Deci mă trimiţi în mijlocul şerpilor, aham”, i-am zis atunci în glumă, şi ea a zâmbit cumva îndepărtat, dusă pe gânduri. De obicei, râdea în hohote când eu spuneam ceva haios.

Îmi sărise dintr-o dată în faţa ochilor, o construcţie de piatră şi cărămidă, cu multe ierburi crescute în neorânduială peste ziduri, cu acoperişul căzut, înnegrit, poate de un incendiu, poate doar de trecerea timpului. Mi-am amintit apoi poveştile despre foc. Da, oamenii îi dăduseră foc, după ce uciseseră vrăjitoarea, ca să purifice locul, să alunge blestemul lăsat în urmă de contesă. Lângă ea, oare, aici, fusese castelul? Acum erau doar nişte ruine, grămezi de pietre, lemn şi fier. Se ghicea totuşi o siluetă de arhitectură veche. Oare asta să fi fost ceea ce vedeam din mansarda lui Mathilde, ascuns de copaci? Cât de trist, m-am gândit, cum ucid oamenii lucruri frumoase doar pentru că îi înspăimântă. Doar pentru că nu le pot înţelege. În curând, îmi spuneam mereu, oamenii vor rămâne înconjuraţi numai de chestii mediocre, pentru că pe astea le pot înţelege. Pentru că lucrurile mediocre nu-i ameninţă cu nimic. Totuşi, grămezile de pietre nu aveau cum să fi fost castelul. Iar din poze, el părea să fie undeva mai departe decât casa bântuită, la marginea de sus a pădurii…

Aici, în căsuţa de piatră din care mai supravieţuiseră doar ruinele arse, trăise Aneke. Nu fusese o femeie obişnuită, asta o puteam citi din fiecare

piatră pe care călcam, din fiecare frunză care crescuse pe zidul dărăpănat al casei. Mi-ar fi plăcut să trăiască astăzi şi să o cunosc. Mi-o imaginam ca pe o vampiriţă cu părul blond-roşcat, ca pe Jessica din True Blood.

Am dat la o parte uşa, care, fireşte, nu era încuiată. Am pătruns doar în hol. A fost de ajuns, căci am simţit dintr-o dată un frig îngrozitor, de parcă aş fi lăsat vara în spate şi acum intram pe tărâmul iernii. Se simţea în aerul dinăuntru o pustietate, acel fior al unui spaţiu prin care nu a mai trecut de mult o fiinţă umană. Duşumeaua era scorojită. Din tavan, ultimii stropi ai unei ploi care se oprise cădeau pe locul unde fuseseră cândva, probabil, covoare.

Un perete avea o porţiune mai deschisă la culoare. Aici odihniseră, în urmă cu un veac, dulapurile cu haine scumpe ale contesei. Avea, cu siguranţă, oglinzi mari, în care se privea în timp ce-şi schimba toaletele. Era ciudat să-ţi imaginezi o fiinţă sofisticată, cum se spunea că fusese vrăjitoarea-contesă, trăind într-un loc atât de simplu şi retras. Dacă, de pildă, ar fi vrut să meargă la un bal, cum ar fi plecat? Şi cu ce? O caleaşcă nu avea cum să tragă la poarta căsuţei în pantă, şi nici să meargă prin pădure, căci potecile erau mult prea înguste. Mi-am amintit apoi de o poveste, cu 12 prinţese care merg noaptea la un palat fermecat, unde dansează până li se rup condurii. Intrau într-o cămară vrăjită a palatului în care trăiau, şi de acolo ieşeau la marginea unei păduri, ca în Cronicile din Narnia. Fetele mergeau apoi pe jos spre palatul unde avea să se ţină balul, agăţându-şi rochiile de crengile copacilor, rupându-şi şuviţe de păr în mărăciniş… Nu mai ştiu cum se termina povestea; era, evident, bine în final pentru cele 12 prinţese, dar nu mai ştiu exact ce blestem trebuiau ele să rupă dănţuind până dimineaţa. Poate aşa evada şi Aneke. Mergea pe jos, terfelindu-şi rochia, scâlciindu-şi pantofii, până ajungea la un drum populat, de unde un vizitiu o culegea cu caleaşca poleită. Sau poate aveam eu prea multă imaginaţie. Poate că o contesă, chiar şi vrăjitoare, nu însemna ceva mult prea extravagant. Din ce-mi spunea Dora, în perioada în care trăise Aneke, aproape orice femeie dintr-o familie de nobili era numită contesă.

Aneke poate că ducea o viaţă simplă, retrasă, ca a oricărei femei – nu tocmai de rând – din V.

Am mers şi în camera din spate a căsuţei. Aici părea să fi fost, pe vremuri, bucătăria. O bucătărie de ţară, cu puţin mobilier. Locul unde fusese geamul ei dădea în curtea din spate – mai puţin spaţioasă decât cea din faţă – şi acolo mi-a atras atenţia ceva mişcare. Nişte paşi, ca ai unui câine care se tupilează pe lângă zid.

Am auzit, în acelaşi timp, foşnete. Veneau de sus. Probabil acolo se afla un pod. Din ce ştiam şi din ce văzusem în filme, fantomele iubesc podurile. În podurile caselor se păstrează amintiri, obiecte care nu mai sunt folosite în viaţa de zi cu zi. Fantomele merg în pod ca să-şi regăsească ceva din vremurile în care fuseseră fiinţe în carne şi oase. Sunt un fel de hoţi de sentimente. Nu pot renunţa la ce au simţit cândva…

Pielea mi se zbârlise. Mă simţeam ciudat, într-adevăr. Aveam multe sentimente contradictorii, dar totul intens, foarte intens, de parcă ruinele printre care se plimbase Aneke pe vremea când ele erau pline de viaţă îmi amplificau totul. M-am dat înapoi cu spatele, încet, către ieşire.

Atunci am simţit cum universul se învârte cu mine şi pământul îmi fuge de sub picioare: am văzut-o pe Aneke. Stătea cu capul în dreptul pervazului, unde nu mai exista geam, şi mă privea fix în ochi, cu părul zbârlit pe frunte.

Am scos un ţipăt grozav, înainte să am timp să-mi acopăr gura cu mâna.

4.

Avea într-adevăr părul blond-roşcat, cum îmi imaginasem eu, dar asemănarea cu Jessica se cam oprea aici. Purta o rochie peticită, verde cu galben şi negru, care îi dezvelea gâtul murdar. Rochia lungă i se termina deasupra a ceva ce presupun că erau opincuţe. Băgase capul în casă şi mă privea curioasă, cu ochii negri. Nu era Aneke. Ori nu era Aneke, ori cei responsabili cu legendele locului erau complet idioţi.

Mi-am revenit puţin din spaimă şi m-am îndreptat spre ea. Şi-a scuturat rochia şi mi-a vorbit:

— Cum de-ai intrat?! N-am mai văzut pe nimeni în casa asta de ani de zile, de când eram atâtica-şa, a spus ea.

Era o puştoaică, am constatat apropiindu-mă şi mai mult. Am ocolit zidul din faţă şi am ieşit din casă. Fetiţa părea în jur de 10 ani. Avea în mână o legătură de lemne, vreascuri, iar într-un coşuleţ împletit nişte ciuperci culese din pădure.

— Eu sunt Nori, a spus.

— Eu, Alexandra… Îmi pare bine. N-ai idee ce m-ai speriat! Am crezut că văd vreo fantomă.

— Da?!, zice Nori şi pufneşte în râs.

Are dinţii neregulaţi, cu strungăreaţă. Pielea închisă la culoare şi nu tocmai curată, cu dâre de noroi, cum şi-a şters mâinile murdare pe alte părţi ale corpului, dar mai ales pe rochie. Un copil din sat, probabil?

— Ai crezut că-s contesa, nu-mi zi, hi, hi!

— Contesa?, o întreb eu aparent mirată, bănuind că se referă la Aneke.

— Ana. A fost contesă. Până să o omoare ăştia din sat.

Ia uite, îmi spun cu admiraţie, până şi copiii ştiu…

— Mama a cunoscut-o, afirmă fetiţa, cu mândrie în glas.

— Mama ta?!

Imposibil. Aneke a murit la începutul secolului trecut, mă gândesc.

— Da, maică-mea. Ea ghiceşte oamenilor. Vorbeşte cu morţii. Cu Ana vorbeşte cel mai des. Când o să te vadă mama, o să se bucure tare. O să spună că tu eşti fata pe care Ana o aşteaptă de atâta vreme! Mama o să-ţi ghicească şi ţie. O să-ţi spună cât mai ai de trăit şi orice altceva vrei să ştii.

Grozav, îmi zic, m-am pricopsit, în prima mea zbenguială prin sat, cu o fetiţă de ghicitoare, cel mai probabil ţigancă. Deşi, asta sună destul de exotic. Aşa ar începe un roman bun. Unde mai pui că mama fetei vorbeşte cu contesa moartă.

— Unde locuiţi voi?

— Aproape de ai tăi, la şase case mai jos, îmi spune fetiţa, Nori.

— Da'… de unde ştii tu unde stau?, o întreb.

— Mi-a zis mama. „Nori, azi vine Alexandra. S-o întâmpini." Aşa a zis mama, spune ea misterios, după care o ia la fugă pe potecuţa spre sat, fără să mă mai aştepte, fără să apuce măcar să mai arunce o privire în urmă să vadă ce s-a întâmplat cu mine.

Cobor încet pe potecă, după ce fetiţa se pierde în depărtare. Începe să-mi pară rău că am tras aşa o sperietură. Mi-ar plăcea să mă întorc şi să mai explorez casa părăsită, dar mai este timp. E prima mea zi aici, în V.

Imaginaţia mea lucrează, lucrează. Aproape că a luat-o razna. Cred că e mai bine ca în Bucureşti. Măcar se întâmplă lucruri.

Vara trecută mă plictisisem tare, tare. În iunie şi iulie, toţi amicii mei plecaseră din Bucureşti, cei mai mulţi prin alte ţări. Dora îmi promisese că vom merge abia în august în Vamă, pentru două săptămâni, şi apoi, poate şi la munte, sau la vreun festival rock, poate la Artmania, poate la OST, deşi ăsta era în iulie. „Până atunci, adun bani", zisese Dora. Ce mai puteam adăuga? Şi aşa, făcea eforturi să-mi dea bani de câteva ori pe săptămână, să ies cu ce mai rămăsese din gaşcă în Centrul Vechi, să bem o bere, un suc.

Într-un weekend, n-am mai rezistat şi am fugit la mare împreună cu Ioana. Ne-am descurcat, ba chiar de minune, Ioana luase mulţi bani de la ai ei. Dora nu s-a supărat că am plecat fără să o anunţ. Muncea zi şi noapte, îşi luase al treilea job, o colaborare la o revistă mondenă. Mă rog, s-a purtat un pic mai aiurea după ce m-am întors, mi-a tăiat banii de ieşit în oraş vreo două săptămâni, dar n-am aflat dacă a facut-o fiindcă era supărată pe mine că plecasem sau pur şi simplu situaţia ei financiară nu era prea roz. Poate că trebuia să se facă un pic că mă pedepseşte, de ochii tatei, care o acuza des că se poartă şi ea ca o adolescentă şi că nu îmi este un model serios în viaţă. Ce prostie. Chiar nu aveam ce să fac cu un model. Prietenii erau mult mai importanţi.

Ajung în sat, murdară pe picioare, arăt şi eu nu foarte diferit de o ţigancă, şi îmi propun să rezerv după-amiaza explorării. Dar, după experienţa asta cu casa şi cu ceea ce am crezut a fi fantoma Anekei, parcă m-aş plimba prin locuri mai paşnice, mai puţin înfiorătoare. Cimitirul din celălalt capăt al satului, de pildă, mă atrage cu o forţă aproape nimicitoare… Hotărăsc totuşi să-l las pentru altă zi. Poate chiar să sper în continuare că va veni şi frate-meu şi îl vom vizita împreună. Şi Răzvan e mort după cimitire.

Dintr-o dată mă simt cumva tristă. Suspectez că are de-a face, pe de o parte, cu faptul că va trebui să-mi petrec aici întreaga vară, în satul ăsta cu oameni bătrâni şi cu tineri complet neinteresanţi, din altă lume, unde singurul lucru cu adevărat atractiv este o legendă cu o vrăjitoare ucisă pentru că a fost prinsă ducând la bun sfârşit o relaţie incestuoasă… pe de altă parte, are de-a face cu stocul mult prea mic de haine pe care mi le-am luat de schimb. Să port o săptămână întreagă o rochie, o fustă, şi o singură pereche de tenişi mă deprimă. E drept, i-aş putea cere Dorei să-mi trimită haine. Prin poştă, poate… deşi suspectez că în satul V. poştaşul nu se grăbeşte să-şi facă drum prea des. Poate chiar să dea Dora, în carne şi oase, o fugă cu maşina. Constat, uimită, că îmi este puţin dor de ea. În ultima vreme ne-am înţeles tot mai prost.

E drept, mai devreme eram încântată de fantome, prinţese, copii şi poveşti. Dar schimbările mele bruşte şi radicale de dispoziţie au încetat demult să mă mai mire.

În ziua plecării, m-a trezit Dora şi mi-a spus că mi-a lăsat suc şi sandvişuri în bucătărie. Am mormăit ceva adormită şi deranjată şi am încercat să ma culc la loc, dar n-am mai reuşit. Mă enerva la culme că, după ce că aveam să stau în satul V. până ce urma să mi se facă greaţă, nici mai mult nici mai puţin decât întreaga vacanţă, mai trebuia să mă şi trezesc să plec cu noaptea-n cap. De parcă m-aş fi grăbit undeva sau fugea satul din loc. Erau trenuri şi după-amiaza, erau şi noaptea. Aş fi preferat să călătoresc noaptea şi să citesc tot drumul, să fiu lăsată în pace să nu dorm, dacă aşa vreau. Şi aş fi apucat să-mi iau rămas bun de la Răzvan aşa cum trebuie. Poate să-i şi fur un sărut. Nu ne mai sărutasem de la ultimul concert al lui cu trupa, când stătusem să petrecem până dimineaţa. Claudia era şi ea la masă. Deşi se despărţiseră oficial de două luni, încă mai făcea tot posibilul să rămână în gaşcă, şi mai ales în apropierea lui Răzvan. Într-un fel, îmi era milă de ea.

Adâncită în gândurile astea, aud doar ca prin fum un „Alexandra!” îndepărtat, parcă venind de undeva din ceaţa amestecată cu întuneric care prindea să se lase peste satul lui Mathilde şi Johan.

„Alexandra!”, se repetă apoi strigătul, de data asta ceva mai real, parcă. Îi descopăr şi sursa. O femeie frumoasă, cu părul negru împletit în patru cozi lungi, prinse cu fâşii de material textil strecurate în păr, într-o rochie albastră, cu mai multe nuanţe, venind de fapt de la cele două sau trei fuste suprapuse peste rochie. Are un batic pe cap, transparent, bătând puţin în albastru deschis. Poartă cercei cu bănuţi. Parcă seamănă şi ea cu contesa din imaginaţia mea. Deşi azi mi se pare că toată lumea seamănă cu Aneke…

— Tu eşti Alexandra, nu-i aşa? Mi-a spus Nori că v-aţi întâlnit pe deal. Eu sunt Lorena. Poţi să-mi zici şi Lori.

— Da, eu sunt. Dar de unde ştiţi cine…

— Sunt ghicitoare, nu ţi-a spus fii-mea? Hai până în casă, îţi fac o cafea.

Nu mai aşteaptă răspunsul meu şi intră în casă, prin uşa care nu e chiar o uşă, ci doar nişte fâşii atârnate de material colorat. De ce e atât de încrezătoare că o voi urma? Poate fiindcă Nori îmi spusese că maică-sa ştie deja cum mă cheamă, că mă aşteaptă? Sau pentru că sunt eu, zilele astea, teribil de predispusă la aventură?

Ezit. Sunt foarte curioasă să o cunosc mai bine, şi totuşi parcă mă încearcă un sentiment ciudat. Teamă? Ceva de genu'. Deşi, la urma urmei… what the heck, îmi zic, şi aşa nu prea o să am parte de lucruri palpitante în satul ăsta. O vară întreagă, la naiba.

Intru în curtea femeii. De după ceea ce pare a fi un depozit de unelte de grădinărit, scoate capul ei cu cosiţe blonduţe spre portocaliu micuţa Nori. Dacă ar fi curată, ar putea arăta ca orice copil de la oraş. Îi fac cu mâna şi ea chicoteşte. Încă mai e murdară pe gât, pe haine, de unde deduc că fie n-a observat-o maică-sa, fie nu pare să-i pese. Oamenii de aici îşi văd de treburile lor serioase, nu se încurcă în amănunte. Îmi place asta.

Îmi iau inima în dinţi şi păşesc pe covoraşul rupt şi mototolit, după Lorena, în casă. Ea amestecă ceva în ibricul din bucătărie. Casa miroase plăcut, a plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Plăcintă cu mere, cred… Îmi cere să mă descalţ. Îmi azvârl cu o mişcare îndelung exersată tenişii din picioare, dar observ că unul din ei a aterizat într-un coş cu mere. Îi culeg pe ambii şi-i aşez frumos aliniaţi, pe preşuleţ.

Văzând că m-am conformat rugăminţii, Lorena îmi întinde şi o ţigară, cu o cutie de chibrituri. Începe să-mi placă aici.

5.

Nu pot să cred: vineeeeee Răzvan!!!

Vestea e grozavă, incredibilă, căzută din cer şi nu pot să-mi reţin sub nicio formă bucuria care mă cuprinde. Plutesc învăluită de ceva catifelat, ce am învăţat să cred că este fericirea, pentru mine.

De abia am ajuns în V., şi acum vine şi Răzvan al meu! Nu voi mai avea sentimente atât de radical diferite, opuse, atât de contradictorii, şi nu mă voi mai simţi deloc într-un loc străin, după ce îl voi avea pe el lângă mine. Vom colinda împreună prin pădure şi vom explora casa părăsită a contesei… poate vom merge şi în cimitir, şi prin bodegile învecinate. Vine Răzvan… Poate că i-a fost şi lui dor de mine, aşa cum mi-a fost mie de el, tot drumul şi toată noaptea petrecută aici, în casa Mathildei, unde, deşi patul era confortabil, nu am dormit prea bine.

Dar nici nu mai contează acum… vine Răzvan!

De abia intrasem ieri în casa frumoasei Lorena, ţiganca în rochie albastră, care ghiceşte în satul V. în cafea, în stele, în palmă sau în vise, fiind urmată îndeaproape de Nori, care mirosise şi ea plăcinta cu bunătăţi a cărei aromă invadase casa sărăcăcioasă a mamei ei, Nori care, la intrarea în casă, nu s-a descălţat pentru că era deja cu picioarele goale, lepădase opincuţele undeva pe drum, mă aşezasem la masă iar gazda plecase să mă servească cu un pahar cu apă, când am primit SMS-ul lui. „Ajung mâine. Kisses.” Probabil am părut prost crescută, fiindcă, imediat cum l-am citit, n-am mai avut stare. Îmi agitam mâinile ca disperata, iar obrajii îmi erau cu siguranţă roşii. Lorena a venit cu o dulceaţă de cireşe, pe o farfuriuţă

minusculă, şi cu un pahar mare plin cu apă. Nici apa, nici paharul nu păreau tocmai curate. Totuşi, l-am dat pe gât însetată, după care am mâncat şi o linguriţă de dulceaţă care, în treacăt fie spus, era foarte bună. Îmi adusese şi o scrumieră deşi, vai, în entuziasmul care mă lovise, scrumasem şi pe podea.

Lorena îşi schimbase baticul albastru transparent cu care mă întâmpinase cu un batic oarecum trendy, portocaliu, subţire, cu bănuţi mici de argint pe margini, aşa cum văzusem de vânzare şi în Vama Veche. Dar nu cred că era cumpărat de acolo, ci, probabil, home-made. Puteam să bag mâna în foc că Lorena nu fusese niciodată în Vama Veche. Îmi venea să mă ridic şi să o pup, şi să-i zic, „Vine Răzvan aici, în V., Răzvan, tipul de care sunt îndrăgostită!” Cred că ar fi înţeles. Părea genul care înţelege. În loc să fac asta însă, am ascultat-o cu mintea pe jumătate dusă departe, pe jumătate captivată, spunându-mi pe scurt povestea Anekei. Nu bănuiam că avea să mi-o mai spună de multe ori, pe durata şederii mele agitate în sat. Avea să mi-o spună Lorena de aici, tânăra paşnică şi ospitalieră, cu mâini mici şi frumoase, dar şi o altă Lorenă. O femeie sălbatică şi înfricoşător de frumoasă, care avea să-mi vorbească, despre sora ei moartă, cu iubire dar şi cu o urmă de gelozie, cu admiraţie dar şi dispreţ, cu regret şi, mai presus de orice, cu teamă, ca şi cum ar fi vorbit despre o zeiţă răzbunătoare, care îţi citeşte permanent gândurile. Dar, pe atunci, nu aveam deloc habar de toate astea. Nu prevedeam nimic din ce avea să se întâmple.

Murise la 23 de ani. Aneke fusese, cu cel puţin zece ani înainte să moară, nu doar cea mai frumoasă femeie din împrejurimi, ba chiar, dacă dăm crezare unor zvonuri, cea mai frumoasă reprezentantă a nobilimii din întreaga ţară, spunea Lorena. Mulţi veneau de departe pentru a o vedea pe Aneke… Şi mai mulţi erau mânaţi de dorinţa, uneori nerecunoscută, de a o cere de soţie. Aneke avea 20 de ani şi nu dădea semne că ar vrea să se căsătorească, ceea ce-i amăra peste poate pe tatăl ei şi pe restul membrilor familiei care mai erau în viaţă. Mama Anekei murise, răpusă de o boală fără leac şi fără nume, pe când fata avea 16 ani… Ştiind-o atât de frumoasă, de bogată şi de râvnită, tatăl ei, contele Silagy, îşi făcuse o grămadă de planuri

privind o înrudire cu un tânăr de mare vază, poate chiar un prinţ austriac, după cum şopteau gurile bine informate din V. Un duce maghiar venise să o admire de aproape pe frumoasa Aneke, povesteşte în continuare Lorena. Dar el n-a avut câştig de cauză fiindcă, la scurt timp, în Transilvania a poposit Mathias, venit pentru Aneke de peste 19 oraşe, cu inima deja subjugată de contesa din V. Aneke s-a îndrăgostit de el imediat. Totul s-ar fi terminat cu o nuntă ca-n poveşti, dacă bătrânul conte Silagy nu şi-ar fi dat seama că tânărul chipeş venit de peste 19 oraşe este, la rândul lui, un fiu uitat pe care îl avusese cu o străină, înainte să se căsătorească cu mama Anekei…

Nu că întâmplările astea ale contesei n-ar fi fascinante, dar vine Răzvan!!!, îmi spun din nou, şi pierd şirul poveştii pe care mi-o spune enigmatica ţigancă. Lorena are, după toate probabilităţile, doar ceva mai mulţi ani decât avea Aneke în perioada ei de înflorire. Poate doi sau trei. Cât avea Aneke înainte de moarte, adaug în gând, dojenind-o uşor pe Lorena pentru că mi-a dezvăluit amănuntul ăsta. Lorena povesteşte frumos, cu o voce domoală şi constantă, dar nu are un talent aparte pentru suspans, trebuie s-o recunoaştem. Mă rog, ştiam deja că Aneke a fost ucisă. De la Dora. Aşadar, şi Lorena are în jur de 23 de ani, cât avea contesa… Iar Nori, fiica ei, are 9, după cum mi-a spus chiar ea în timp ce o aşteptam pe femeie să vină cu paharul cu apă.

Aneke fusese gonită din castelul familiei ei de către sătenii furioşi care spuneau că, din cauza relaţiei pe care Aneke o avea cu Mathias, fratele ei vitreg, începuseră să le moară animalele. Cu toţii supravieţuiau din crescutul şi sacrificatul animalelor. Cum ele mureau pe capete, sătenii se gândeau că în curând vor rămâne fără hrană, iar cele două cimitire care mărgineau localitatea V. – unul pentru cei mai înstăriţi, celălalt pentru oameni de rând – aveau să le fie neîncăpătoare.

Ce tâmpiţi, îmi stătea pe limbă de fiecare dată când auzeam povestea. Cred că de faţă cu Dora chiar spusesem cuvintele cu voce tare, iar ea, dacă nu mă înşală memoria, mă aprobase cu o uşoară înclinare din cap. Seriously now… îmi spuneam, ce legătură ar fi putut fi între boala ce se întinsese la

toate animalele din sat şi iubirea Anekei pentru chipeşul ei frate? Mathias nu avea cum să fi fost altfel decât chipeş. Mi-l imaginam semănând bine cu Răzvan… cu părul lung, castaniu, şi cu ochii verzi, ca fratele meu vitreg.

Mă regăseam în povestea Anekei. Şi eu eram îndrăgostită de fratele meu. Deosebirea dintre noi două era că Aneke, pe de o parte, nu ştiuse că are o aventură cu cineva care îi este rudă şi, apoi, perioada nefericită de istorie în care trăise Aneke. Lumea era mai îngustă la minte pe atunci, îmi ziceam fără pic de îndoială. Nu ştiu cum aş fi reacţionat eu acum dacă m-ar fi ameninţat cineva cu moartea, pentru că îl iubeam, în cel mai carnal mod cu putinţă, deocamdată, ce-i drept, doar în imaginaţia mea, pe cel care îmi era frate după mamă. Cum aş fi reacţionat dacă mi s-ar fi cerut să renunţ la iubirea asta, în schimbul vieţii mele? Evident, mi s-ar fi părut inacceptabil. Cu ce drept să mi se ceară asta? De unde să ştie oameni străini cât de intensă este iubirea mea? Regulile sociale mi se păreau o prostie, în comparaţie cu sentimentele reale şi durabile. Societatea e modelată în funcţie de ideile oamenilor îndrăzneţi, dar ele variază în timp. Sentimentele însă nu se schimbă. Iubirile de acum şapte veacuri pot fi retrăite şi azi… cel puţin aşa cred. La asta mă gândeam de fiecare dată când venea vorba despre Aneke. Sincer, eu ţineam cu ea, eram de partea ei. Contesa făcuse foarte bine că îşi lăsase libere sentimentele faţă de Mathias.

De multe ori făcusem exerciţiul ăsta, singură sau alături de o persoană căreia îi puteam împărtăşi gândurile – îmi imaginam în ce altă perioadă de timp mi-ar fi plăcut să trăiesc. Răspunsul meu era de fiecare dată acelaşi. Nu mi-ar fi plăcut să trăiesc decât în prezent. Oricât de romantice ar fi fost diferite epoci, indiferent cât de atrăgătoare era perspectiva de a purta haine croite după o cu totul altă modă, sau de a locui într-un castel gotic, sau de a te plimba călare şi a avea slujitori care să te ajute să descaleci, nu îmi puteam închipui viaţa mea fără mobil, Facebook, batoane Twix, chipsuri cu paprika sau blugi skinny. În plus, lumea de astăzi e ceva mai liberă. Dora, însă, spunea uneori că libertatea lumii moderne e doar o iluzie şi că, atunci când iluzia e spulberată şi vedem lanţurile care ne îngrădesc, plătim scump

acest vis printr-o depresie puternică şi prin pierderea (temporară sau definitivă) a bucuriei de a trăi.

Următorul gest al Lorenei a fost neaşteptat. Credeam că vine doar cu paharul cu apă rece pe care mi-o doream disperată, al doilea pahar după ce-l băusem pe primul, dar nu… Lorena venise şi cu un caieţel foarte jerpelit. Era maroniu, pătat, îmbrăcat în piele, care însă se zdrenţuise de i se vedeau foile dinăuntru, galbene şi ele. Era un album foto, mi-am dat seama când Lorena a început să-l răsfoiască, căutând înfrigurată o anumită poză. A găsit-o într-un final şi mi-a arătat-o şi mie.

„A fost făcută cu o săptămână înainte să fie omorâtă”, mi-a spus ţiganca.

Aneke, în fotografia maronie, sepia, peste care se suprapusese şi timpul, era de o frumuseţe care te lăsa fără aer. Nu doar trăsăturile perfecte ale feţei sau pielea mată, ci şi un anumit mister care se putea citi în ochii ei, de un albastru sau verzui închis, cum puteai bănui de acolo. Părea că, în acel moment care avea să rămână peste timp, Aneke era deopotrivă fericită, dar şi ascundea o durere. O despărţire, poate, sau o deziluzie.

Albumul era grozav de ciudat. Nu era tot plin cu fotografii. Cu Aneke erau 8 sau 9 fotografii, după care urmau unele cu castelul în care crescuse şi locuise ea. Castelul, la rândul lui, era la fel de minunat. Impunător, fără a fi uriaş, cu multe creneluri. Îmi amintea de filmele vechi cu vampiri. Din ce se vedea în fotografia asta, ca să ajungi la castel trebuia să urmezi mai departe, spre vârful dealului, potecuţa ce începea în spatele căsuţei de piatră, cea cu blestemul. Aşadar, castelul nu fusese lipit de căsuţa refugiului Anekei, cum îmi imaginasem. De fapt, muream de nerăbdare să-l văd şi, dacă nu ar fi fost întâlnirea neaşteptată cu Nori, care m-a speriat, poate că aş fi urmat cărarea care mergea pe munte, de la casa părăsită până la ruinele castelului. Eram convinsă că avea să-mi placă.

După ce se terminau fotografiile, urmau câteva pagini goale, între care fuseseră presate flori. Galbene, probabil, deşi acum căpătaseră o culoare maronie, ca şi pozele contesei. Păreau antice, dintr-o altă lume.

— Pentru leacuri, mi-a spus Lorena, şi a zâmbit într-un fel ciudat.

Dacă ar fi fost să-i caracterizez zâmbetul printr-un emoticon, ar fi fost ăla care face cu ochiul. În treacăt fie spus, nu mai intrasem pe Facebook de aproape două zile şi aşteptam să plec din casa femeii ca să pot intra de pe mobil. Voiam să împărtăşesc impresii despre satul V. cu prietenii, în special cu Ioana. Speram ca ea să fie online, pe chat.

— Uită-te mai departe, îmi spune Lorena, cu un ton blând, dar ferm.

Nori se apropiase şi ea de masă. Găsise o caramea şi o sugea, scoţând-o din gură la intervale regulate şi privind-o, parcă speriată că avea să se topească şi să dispară.

După ce se terminau foile între care fuseseră strivite florile pentru leacuri, începeau unele şi mai îngălbenite. Erau acoperite de un scris apăsat. Un scris ciudat, cu litere pe care nu le înţelegeam, cu fraze întregi în maghiară. Cunoşteam puţin limba, de la Răzvan. Cuvintele erau aproape şterse. Era vorba despre o persecuţie, despre o iubire interzisă… Am întrebat-o pe Lorena din priviri dacă este ceea ce cred eu, dacă sunt pagini de jurnal scrise de Aneke, şi mi-a confirmat.

În casa Lorenei mă simţeam bine, mă simţeam ca şi cum aş fi doar pe jumătate aici, în prezent, şi o parte a mea ar fi zburat cumva într-un trecut de poveste. Eram tot mai atrasă de legenda sângeroasă a contesei. Dar, din păcate, mi-am dat seama şi că se făcuse teribil de târziu. Mathilde avea să fie îngrijorată. De relaţia mea cu Mathilde şi Johan, care probabil aveau o cale prin care corespondau cu Dora, depindea vacanţa asta, reuşita ei. În curând venea Răzvan, şi nu voiam să pierd încă de pe acum încrederea persoanelor responsabile pentru mine în următoarele luni. Mai bine să fiu o puştoaică model acum, să le câştig încrederea şi să îmi pot face de cap mai uşor după ce ajunge el. Am putea chiar să plecăm împreună din V. pentru câteva zile.

Cu părere de rău, mi-am luat la revedere şi am ieşit aproape în fugă din casa Lorenei. I-am spus că am să revin şi mâine şi, dacă e de acord, o voi însoţi pe Nori prin pădure, la cules de orice culegea ea în coşuleţ. Nu i-am ascuns Lorenei că povestea pe care mi-a spus-o mi-a stârnit mult

curiozitatea, şi că vreau în continuare să vizitez casa în ruine şi apoi castelul.

Se înnoptase şi cu greu am găsit casa bătrânilor.

6.

Mathilde pregătise raţă friptă cu varză călită. Deşi muream de foame, mirosul îmi făcea greaţă de-a dreptul. M-am scuzat, zicându-le că mă doare burta şi sunt indispusă, şi am dispărut în mansardă, sub privirea nedumerită a lui Johan şi a fratelui său Ionas, cărora le curgea zeama de varză de-a lungul bărbiei. Erau un triunghi familial care părea foarte solid, cei trei bătrânei. Sus, în cameră, a trebuit să mă mulţumesc cu un Twix şi nişte Bake Rolls desfăcute, rămase de pe drum.

Mi-era grozav dor de Răzvan, aşa că am intrat de pe telefon pe Facebook, dar nu era pe chat. Nu era nici pe Mess. I-am lăsat mesaje offline, spunându-i să mă anunţe negreşit când ajunge, ca să-l aştept. L-am mai anunţat că aici se petreceau lucruri care de care mai interesante. Eram pe cale să descopăr adevărul în cazul contesei dispărute, cel mai probabil ucise de către săteni. Sătenii ai căror fii şi nepoţi erau blajinii gospodari de astăzi din V. Cei pe care îi salutam pe stradă se trăgeau din criminali. Uciseseră în numele religiei, al prejudecăţilor şi cine mai ştie al cărui lucru idiot. Am ieşit de pe net, am pus mobilul la încărcat şi m-am urcat pe pervazul camerei, cu picioarele spânzurându-mi în afară, lângă balconuţ. Se făcuse tare frig. Probabil că avea să plouă întreaga noapte. Am scotocit în fundul rucsacului şi am găsit pachetul de Pall Mall. Mi-am aprins o ţigară.

Dacă aş fi avut cu doi ani mai puţin, aş fi adorat să mă aflu aici, acum. Eram obsedată pe atunci de mistere, de poveşti gotice, de vrăjitoare, vampiri, vârcolaci, fantome şi orice implica supranatural. Era visul meu să mă plimb printr-un castel, sau chiar şi prin ruinele unuia. Îmi plăceau

obiectele vechi, mobila patinată, felinarele, sfeşnicele, tot ce implica trecut şi romantism.

Fireşte, lucrurile astea nu-mi ieşiseră din sistem cum ai bate din palme. Totuşi, ceva se schimbase. Îmi pierdusem răbdarea pentru tot ceea ce nu atingea direct viaţa mea, în special povestea de iubire dintre mine şi fratele meu vitreg. Poate că devenisem o persoană nesuferită, egoistă, lipsită de dorinţa de a se implica în viaţa altora, de a-i înţelege şi de a-i ajuta. Sincer, chiar dacă ar fi fost aşa, nu-mi păsa prea mult. Nu aveam de gând să mă schimb. Ceea ce era între mine şi Răzvan mă făcea peste măsură de fericită.

Nu trecuseră mai mult de patru luni de când Răzvan revenise şi descoperisem imediat că şi el simte aceleaşi lucruri pentru mine. Era iarnă, un sfârşit de februarie geros şi nesuferit. Mă luase la concertul trupei lui de hardcore. Răzvan era foarte mândru. Cântau în deschiderea unei trupe tari, urma să aibă o sonorizare de vis şi cel mai numeros public de la înfiinţarea trupei şi până atunci. Fusese într-adevăr un show pe cinste. După concert, am băut până dimineaţa prin vreo cinci baruri. Răzvan se făcuse muci şi spre dimineaţă ne-am sărutat. Claudia, prietena lui pe vremea aia, se ţinuse după noi, de parcă simţise ceva, şi asta făcuse totul şi mai incitant. În taxi, în drumul spre casă, Răzvan mi-a atins sânii. Am ajuns cu greu în camera mea, singură, în timp ce el s-a culcat în camera pe care o avea de vreo cinci zile, la parter. Nu aveam ce face. Mă lua cu palpitaţii numai gândindu-mă ce ar fi făcut Dora dacă ne-ar fi prins în camera lui… Dora era de gaşcă, era inteligentă, dar avea reţineri ciudate când venea vorba despre posibila mea viaţă sexuală. Ioana îmi spunea că e normal, aşa este orice mamă. În ce-l priveşte pe tata, noroc că era mai mult absent. Altfel, concepţiile lui păreau un experiment extraterestru eşuat: să aducem o mentalitate din epoca de piatră în anul 2012, şi să vedem cum se adaptează şi cum reacţionează posesorul ei. Asta era tata.

Patru luni am ţinut-o cam tot aşa cu Răzvan, mergând cu paşi mici tot mai departe, îndrăznind tot mai mult, experimentând gesturi. Câteva săptămâni, Răzvan m-a cuplat de formă cu Eugen, basistul trupei. Ieşeam astfel toţi patru, perfect legitim, eu cu Eugen şi el cu Claudia. Eugen ştia

despre noi, dar nu-i păsa câtuşi de puţin, ba chiar aproba în secret şi se distra pe seama chestiei ăsteia, cu atât mai mult cu cât uneori trebuia, pentru a păstra aparenţele, să mă ţin de mână cu el sau chiar să ne sărutăm. În treacăt fie spus, era foarte simpatic, chiar drăguţ. Fireşte, nu era Răzvan, care tocmai primise şi un contract de model, plus apariţii în câteva reclame TV, la blugi şi telefoane mobile. Reclama la blugi era megasuperfuckinsexy.

Claudia, fireşte, nu ştiuse care e treaba cu aranjamentul ăsta. O aflase în cel mai dur şi deziluzionant mod posibil, intrând pe neanunţate într-o după-amiază în camera iubitului ei Răzvan, unde eu tocmai mă încheiam la blugi şi îmi fixam sutienul căruia frate-miu îi rupsese închizătoarea. Fireşte, aranjamentul „în 4” a fost zdruncinat puţin după despărţirea lor, dar Răzvan şi-a găsit în numai două zile o altă tipă, Mirela, cu care m-am înţeles bine chiar din prima, ceea ce nu se întâmplase cu Claudia, care mereu găsise ceva de invidiat la mine. Claudia avea 18 ani şi, de multe ori, o tipă de 18 ani poate fi necruţătoare şi enervant de condescendentă cu una de 16. Nu-mi plăcea deloc să fiu tratată de sus, mai ales că, din majoritatea punctelor de vedere, eram cu mult mai interesantă decât ea.

Termin ţigara şi mă pregătesc să-mi aprind alta, când primesc un SMS de la Melania. Mă întreabă dacă „e gorry acolo”, în satul uitat de lume. „Gorry” era o expresie pe care o foloseam des, şi care însemna de regulă ceva bun, ceva cool. „E relativ gorry”, îi scriu. Mi-ar plăcea să o sun, dar nu vreau să-mi consum cartela. Nu ştiu ce o să se întâmple, dacă o mai pot încărca. Şi vreau neapărat să vorbesc şi cu Ioana. Ea ştie toată povestea mea cu Răzvan, şi numai ei am încredere să-i cer sfaturi. Următoarele două luni îmi par incredibil de incerte. Măcar de-ar veni Răzvan mai repede…

Termin şi a doua ţigară, beau o cutie de Cola din rezerva mea din rucsac. Deschid un volum din Vampire Diaries, citesc câteva pagini. Mi-e grozav de somn, habar n-aveam că o călătorie prin sat te poate răpune în halul ăsta. Adorm, gândindu-mă dacă tipul ăla din Dracula de Bram Stoker a adormit repede în prima lui noapte în Transilvania. E drept, eu n-am dat chiar de vampiri, am dat doar de Aneke, de spiritul ei care încă nu i-a

părăsit pe bieţii săteni înfricoşaţi. Dar, spre deosebire de Dracula, Aneke pare simpatică, blândă şi foarte sexy.

O visez pe Lorena. Arată exact ca astăzi, cum venise la mine cu albumul înnegrit de timp, are aceiaşi ochi pătrunzători, dar poartă îmbrăcăminte de la sfârşitul secolului trecut. Corsetul roşu închis îi strânge şi-i ridică sânii rotunzi, iar rochia largă din talie în jos îi pune în relief silueta minunată. Doar părul îi este mai blond, iar pielea mai albă, ca şi cum şi-o ferise cu îndemânare de razele soarelui. Nu înţeleg însă cum poate avea relativ aceeaşi vârstă de astăzi. Chicoteşte, ţine în mâini o oglindă şi abia acum observ că nu e singură. Lângă ea, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu părul incredibil de lung, despletit, de un castaniu roşcat, cu ochii verzi, la fel de verzi cum îi bănuisem şi astăzi în albumul Lorenei, stă Aneke. Ţine şi ea în mână o oglindă înrămată cu înflorituri, se priveşte în ea şi râde. Râde în ton cu Lorena. Amândouă au cam vârsta mea, poate cu un an mai mult…

Deşi culorile, glasurile, mişcările fetelor par cât se poate de reale, cumva ştiu că sunt într-un vis. Poate de asta nu-mi e frică. Nu-mi e frică şi ştiu în continuare că sunt în vis chiar şi atunci când Aneke se apleacă spre Lorena, îi cuprinde sânul stâng cu mâna înmănuşată şi îşi apropie cu repeziciune buzele de gâtul alb al Lorenei…

„Vampiroaică”… e primul cuvânt care îmi vine în minte când razele soarelui intră nemiloase pe geamul de la mansardă şi se opresc deasupra patului. Mathilde şi Johan probabil s-au trezit de mult. În curte se aud zgomote şi vocile lor şterse, fără vlagă, cu care se adresează unul altuia numai când vine vorba de probleme casnice. E atât de trist să stai alături de cineva doar pentru că în felul ăsta viaţa ta devine mai comodă. Eu şi Răzvan nu vom ajunge aşa, nu, cu siguranţă nu. Niciodată.

Sar din pat şi descopăr, cu inima tresăltându-mi de emoţie, de bucurie, de nerăbdare, SMS-ul primit peste noapte. „Hang in there, baby girl. I’ll be with u in a heartbeat. R.”

7.

Cum Mathilde gătise din nou CARNE – făcea parte din acea categorie de oameni care păreau a crede că bucăţile de animale sunt singura hrană comestibilă şi ignorau orice altceva: legume, salate, ciorbe, tocăniţe, orez, pizza, spaghete, dulciuri – m-am tirat prin sat iarăşi cu burta goală. Începeam să resimt foamea, dar mă gândeam că, la întoarcere, am să caut nişte roşii şi ceva brânză, şi asta aveam să mănânc pe toată durata şederii mele în V. Nici nu mi-ar fi prins teribil de rău să devin, după vacanţa asta, mai uşoară cu vreun kil jumate, deşi ştiam sigur că lui Răzvan nu-i plac schiloadele. Da, dar totuşi, nu arătam în lenjerie intimă aşa cum arată fufele din pliante şi asta mă enerva puţin. Voiam să fiu perfectă, exact cum îşi poate imagina el că sunt. Mă rog, mă văzuse şi aproape complet dezbrăcată, dar de fiecare dată fusese beat.

Destinaţia mea – ruinele şi apoi castelul. Indiferent ce urma să se întâmple, nu mă gândeam să mă întorc la Mathilde şi Johan până nu aveam să fiu pe deplin satisfăcută de explorarea locurilor în care trăise Aneke.

Visul mă marcase. Mă rog, povestea nu era cine ştie ce minunăţie, dar atmosfera lui întunecată, melancolică, avusese ceva ce nu-mi puteam scoate din minte. Aveam sentimentul că Aneke îmi trimisese visul în mod intenţionat. Îmi transmitea un mesaj: Lorena, Lorena nu e ceea ce pare a fi… Ai grijă la Lorena. Fireşte, era stupid gândul că Aneke mi-ar transmite un mesaj, ca să mă prevină în legătură cu fosta ei prietenă sau poate chiar iubită. Pe mine nici măcar nu mă cunoştea. Apoi, la fel de neverosimil era şi ceea ce văzusem în vis – pe Lorena, de vârsta Anekei, prietena ei sau

confidenta. Dar, cine ştie, poate era de fapt bunica Lorenei în visul meu, mi-am spus, hotărâtă să găsesc o explicaţie plauzibilă. Cu toate astea, o parte din mine – aia dependentă de Facebook, de ieşirile din weekend în Centrul Vechi, de site-urile cu muzică, de fan clubul lui Ian Somerhalder – îmi spunea: „come on, girl, it's just a stupid dream!"

Vis sau nu, casa părăsită pe care nu reuşisem să o explorez ieri în întregime mi se părea cel mai atractiv obiectiv turistic. Indiferent ce aveam să descopăr acolo, era o bună modalitate de a-mi omorî timpul până la venirea lui Răzvan. În afară de călătoria până la casa bântuită, mai voiam să merg în celălalt capăt al satului, unde Lorena spusese că se află un târg de suveniruri. Dacă tot aveam să petrec aici întreaga mea vacanţă de vară, trebuia măcar să-mi umplu rucsacul, la întoarcere, cu tot felul de obiecte care să-mi amintească de experienţele din lunile astea, pe care nu aveam să le mai repet, poate, niciodată. Aveam de gând să-i iau ceva lui Răzvan, poate o pipă sculptată din lemn; ceva drăguţ pentru Ioana, cum ar fi un tricou cu Dracula. Iar pentru Dora, nu ştiu… o nuieluşă.

Chiar înainte să intru în pădure, am zărit-o în faţa porţii casei Lorenei pe Nori, cu un coş gol în mână. Se pregătea să plece la cules de ceva din pădure, aşa că, deşi promisesem cu totul altceva cu o zi în urmă, am grăbit pasul. Oricât de simpatică mi-ar fi fost, nu aveam de gând s-o mai las să-mi întrerupă căutările. Apoi, nu-i uşor să te plimbi cu un copil după tine. Mereu trebuie să cauţi ceva interesant de spus, cu care să umpli timpul, altfel compania lui devine apăsătoare. Copiii sunt sinceri şi, la un moment dat, dacă nu-i distrezi cumva, vor spune despre tine că eşti plictisitoare.

Vremea era şi astăzi superbă, încă nu se făcuse cu adevărat arşită – oricum, în V. vremea nu era atât de sufocantă ca în Bucureşti, nici chiar în mijlocul verii, toţi spuneau asta. Deşi muream de nerăbdare să ajung cât mai repede la ruinele Anekei – nu ştiu exact ce gând m-a lovit şi cum am luat hotărârea, dar m-am întors într-o clipită fix în sensul opus şi am pornit-o spre târgul de suveniruri. Nu cred că exagerez şi nici nu dramatizez inutil când spun că, pentru câteva secunde, câte mi-au trebuit pentru a lua această

decizie, cineva intrase în mintea mea şi mişcase acolo rotiţele în locul meu. Iar eu, acum, nu aveam ce să fac decât să accept hotărârea sa.

Practic, din punctul în care mă aflam, exact la intrarea în pădure, îmi rămânea de străbătut la picior tot satul, până la târg. Dar nu mă deranja câtuşi de puţin lucrul ăsta. Am mers pe partea pe care se afla casa Lorenei, trecând încă o dată prin dreptul ei. Pe partea asta a drumului, razele soarelui se strecurau prin rămurişul bogat al copacilor şi se opreau în părul meu. Îmi plăcea mult părul negru în bătaia soarelui. Era un contrast interesant. Din casele oamenilor ieşea câte cineva grăbit, ducându-se în treburile lui. La numai câţiva paşi mai încolo de poarta Lorenei, a ieşit un om cu o vacă. Animalul se încăpăţâna să stea pe loc, iar ţăranul trăgea cu disperare de funia ei. Mi-ar fi plăcut să mă apropii şi să o mângâi, dar stăpânul ei mi-a aruncat o privire dură, care mi-a tăiat tot cheful. Câteva case mai sus, trei oameni au ieşit pe uliţă cărând la spinare câte un sac cu ciment.

În dreptul bisericii, aşezate chiar în mijlocul satului, se adunase un grup de beţivi. Îşi pasau unul altuia un pet de bere, dar şi o sticlă de coniac sau votcă, nu am putut distinge, şi, oricum, tăria rămânea un parţial mister pentru mine. Unul dintre beţivii matinali a îndrăznit chiar să fluiere după mine:

— Hola, păpuşe!, a zis el, dar eu am trecut, fireşte, mai departe.

Ca să vezi, deşi aveau un alt accent, ţăranii de aici nu erau atât de diferiţi de cei din Bucureşti.

Dincolo de biserică, am descoperit şi o casă cu totul şi cu totul diferită de restul construcţiilor din sat: mare, cu trei niveluri, vopsită în roz cu bleu, cu marmură neagră la baza gardului. În faţa ei erau trase trei maşini negre, 4x4. Aici stătea cu siguranţă primarul. Deşi era marţi, dinăuntru se auzea muzică, gălăgie, mare petrecere. Culmea, nu erau manele cele care concurau trilul matinal al păsărilor, ci o muzică trendy cu accente latino.

Am mai mers destul de puţin şi am văzut, în depărtare, târgul de suveniruri. Neinspirată vocea care îmi posedase mintea pentru câteva clipe şi mă sfătuise să las ruinele gotice, misterioase şi întunecate pentru acest talcioc! Nu înţelegeam de ce, deşi ne aflam într-un sat de la poalele

munţilor, majoritatea obiectelor expuse aici pe tarabe erau… articole de plajă. Mingi de umflat, colaci de salvare de cele mai felurite culori şi modele, delfini din plastic, papuci de plajă… Alături, şosete groase de lână şi cojocele maro de blană. Primul cadou pe care-l aleg este, paradoxal, pentru Dora: un creion uriaş, aprins colorat. Poate fi interpretat atât ca o invitaţie la scris – mama fiind jurnalist, cât şi ca un simbol falic. În ambele ipostaze, e un cadou reuşit pentru Dora. Pipe nu au, aşa că optez pentru un port-ţigaret din piele pentru Răzvan. Mi se pare însă puţin prea scump, 45 de lei, aşa că încerc să negociez. În timp ce mă înţeleg cu femeia să mi-l dea cu 35, o bătrână se apropie de mine. Cumva impropriu spus „se apropie”, mai degrabă o bătrânică mă înconjoară de vreo două ori şi mă priveşte stăruitor.

— Tu eşti? Străina, tu eşti?, mă întreabă ea cu o voce piţigăiată.

Mă priveşte cu aceeaşi căutătură iscoditoare şi îmbufnată. De ce naiba am venit la târg? Şi ce vrea baba de la mine? Cum te poţi uita atât de urât la un om pe care nici nu-l cunoşti?

— Sunt Alexandra, îi răspund eu bătrânei, deşi îmi dau seama că pusese o întrebare diferită.

— Tu eşti! Ai venit ieri! Ce cauţi aci?, mai întreabă ea, la fel de pusă pe harţă.

Îi întorc spatele şi continui negocierea cu femeia de la port-ţigarete. Atentă la babă, se pare că îmi cresc cumva aptitudinile persuasive, căci îi hotărâm preţul final la 30 de lei.

— Să ţi-l împachetez?, mă întreabă ea, şi fac semn din cap că nu-i nevoie, o să-l bag în buzunar, când baba mă apucă puternic de mână.

— Să pleci de aci, ai auzit?! Pleacă de aici! Pleacă!!!, urlă la mine.

Tot târgul se uită la mine. Mă umplu de nervi şi îmi vine să îmbrâncesc baba, dar totuşi nu îndrăznesc. Dacă ar fi şi Răzvan aici…

— N-o lua în seamă, e nebună, îmi spune femeia care mi-a vândut port-ţigaretul.

Îmi face şi nişte semne, nişte rotocoale spre capul bătrânei, care încă nu mi-a dat drumul la braţ. Mă strânge cu putere şi sunt sigură că în locul ăla

îmi vor apărea peste câteva ore vânătăi.

— Daţi-mi drumul, vă rog frumos, îi spun pe un ton ferm, dar scorpia naibii mă ţine şi mai puternic cu ghearele şi urlă că să plec, să dispar.

— Am să plec, imediat ce-mi daţi drumul la mână, îi spun, mai blând de data asta, dar scorpia nimic.

Nu mă scapă din strânsoare până ce un bărbat voinic, vânzător de brâuri de piele, se apropie de bătrână şi ridică mâna înspre ea.

— Pliacă bre d-aci!, se răsteşte el la bătrână, şi ea se desprinde într-adevăr de mine, îmi mai aruncă o privire înfuriată, după care, şontâc, şontâc, se retrage spre taraba care vinde macrame-uri.

Am senzaţia că am întâlnit-o fix pe Baba Cloanţa. Însă încerc să nu mă las tulburată, nu vreau ca toţi oamenii din V. să îşi dea seama că sunt slabă de înger. Nu pot şti ce incidente mă mai aşteaptă… Mă învârt pe la tarabe, nu ştiu ce să cumpăr pentru Ioana şi nici măcar nu-mi mai stă mintea la făcut cadouri, baba a reuşit să mă indispună. Mă prefac interesată de nişte trăistuţe din lână, le întorc pe o parte, pe alta, după care părăsesc târgul, cu aerul unui om calm, care a luat toate lucrurile după care venise.

8.

Până în capătul celălalt al satului, înapoi la pădure, nervii îmi trec complet. Sunt iarăşi binedispusă, încrezătoare că voi avea o zi plăcută. Mă bucură senzaţia de a fi pe cont propriu, iar soarele strălucitor mă face să mă simt ca într-o vacanţă aproape exotică. Ce naiba, Alexandra, nu mai lua în seamă toţi nebunii!, îmi spun.

Ioana îmi povestise o aventură incredibilă de care avusese parte când a fost toamna trecută cu părinţii în vacanţă în Grecia. Ai ei o lăsaseră singură pe plajă, fiindcă primiseră un telefon de la recepţia hotelului, era inundaţie în camera lor sau ceva de genu', şi alergaseră să se ocupe de problemă. La câţiva paşi de Ioana venise un individ în vârstă care, fără să stea pe gânduri sau să se jeneze, începuse să se masturbeze în public. „Îmi venea să mă evapor de ruşine, nu alta", îmi povestise Ioana. Ca să scape de el, alergase spre apă, dar intrase şi nebunul în mare după ea. Ioana plecase apoi spre duşuri, unde era foarte multă lume, dar obsedatului nu-i păsase nici cât negru sub unghie. Îşi continua ritualul, de parcă s-ar fi aflat singur în camera lui. Până la urmă, obosită şi speriată, cu cheful trecut brusc de plajă şi de orice altceva, Ioana alergase spre hotelul unde era cazată, cu nebunul după ea, fireşte. Ba chiar, la un moment dat, a fost cât pe ce să se urce şi în lift cu ea. Noroc cu taică-su, care a ieşit brusc din cameră, nervos că fusese chemat degeaba, fiindcă inundaţia nu era în camera lor de hotel…

Aşadar, morala era că în orice vacanţă poţi întâlni nebuni de tot soiul. Mai bine o vrăjitoare bătrână şi nebună, decât vreun pervers ascuns prin ruinele castelului, unde mergeam acum singură.

Potecuţa spre ruinele casei Anekei era doar din loc în loc luminată de razele soarelui. Copacii bătrâni, care sigur fuseseră acolo şi pe vremea contesei, apărau drumul spre căsuţă. Am ajuns repede, şi parcă urcuşul nu mă obosise câtuşi de puţin.

Casa arăta şi mai înfricoşător faţă de cum o văzusem cu o zi în urmă, când mă speriase Nori. Era foarte… neagră. Flăcările îşi lăsaseră limbile nimicitoare pe piatra care învelea pereţii. Locurile în care fuseseră geamurile şi uşa se căscau întunecate spre vizitatorul care ar fi avut curajul să se apropie. Poate din cauza locului, atât de puţini se încumetau să vină până în preajma ruinelor. Gardul, care probabil fusese pe vremea Ei învăluit în verdeaţă, în plante agăţătoare, acum era sufocat de sârmă ghimpată. Cineva înfăşurase sârma ghimpată în jurul lui, pe toate laturile. Lorena spusese ceva despre lucrul ăsta. De când bănuiau că ruinele erau blestemate, sătenii nu voiau ca animalele lor de pe lângă casă să intre pe teritoriul care fusese al contesei. „Ei cred că fantoma Anekei vine în fiecare noapte aici. Lupii urlă la lună, la oră fixă, şi se aud foşnituri neobişnuite. Oamenii cred că e rochia lungă, neagră, pe care o purta ea când a fost ucisă în pădure”, îmi spusese Lorena, ieri.

Nu am mai intrat, ci m-am aşezat pe iarba pârjolită din faţa treptelor. Curtea ruinei era singurul lor din împrejurimi pe care nu creştea iarbă. Un animal reuşise să treacă peste gardul cu sârmă ghimpată, sau pe sub el, şi îşi făcuse nevoile pe iarba ofilită. Pe pământ erau, de altfel, din loc în loc presărate ghemotoace de blană. Era atât de ciudată casa! Ce mai rămăsese din ea. Un amestec neverosimil de murdărie şi aristocrat, de nostalgie şi spaimă pură, usturătoare. Nu-ţi puteai imagina pe cineva întreg la minte trăind aici sau, cel puţin, ducând o viaţă normală, nici în cazul în care locuinţa ar fi fost refăcută din temelii. Era ceva care te făcea să-ţi ieşi din minţi, ceva nu neapărat în interiorul casei şi în dărăpănături, ci în aerul care înconjura acest colţ din marginea pădurii. Atunci mi-am dat seama. Era un miros de ars care se amesteca cu mirosul de dulceaţă de zmeură. Îmi aminteam verile în care străbunica mea, bunica Dorei, făcea dulceaţă şi îmi dădea să mănânc spuma dulce de deasupra. Aşa mirosea în jurul casei

Anekei, casa în care contesa nu trăise prea mult, ci mai degrabă în care se ascunsese, se adăpostise pentru a scăpa de destinul ei nefericit pe care nu-l merita. Destinul al cărui punct culminant şi în acelaşi timp deznodământ fusese moartea violentă, provocată de oamenii din sat. Nu cei de azi, cei din vremea ei. Şi totuşi… oare cei de azi nu se simţeau absolut deloc vinovaţi pentru fapta asta atroce, teribilă, petrecută în urmă cu mult timp? Acum, când unii îşi dădeau seama – poate! – că nu există astfel de lucruri precum vrăjitoare, vrăji, blesteme, diavol. Dacă ar fi fost să mă iau după lejeritatea cu care îşi duceau vieţile grele de sărăcie şi totuşi tihnite, intrate într-o rutină liniştitoare, aş fi zis că puţin le păsa. Nu se gândeau niciodată la asta. Sau poate că uitaseră. Poate că le ştersese cineva amintirile, ca să poate fugi de remuşcări şi coşmaruri.

Era prea apăsător să stau aşa în faţa casei şi să mă gândesc la cum fusese Ea încolţită, scoasă afară, târâtă de păr şi de braţe prin pădure şi legată de copac. Cum adunaseră vreascuri în jurul ei, cum se smucise să scape din legăturile aspre cu care o înlănţuiseră de copac, cel mai bătrân şi gros copac din pădure, al cărui ciot puteam să-l văd de aici, din curtea casei părăsite. M-am ridicat şi am plecat dar, cum deja mă lovise o uşoară tristeţe, nu aveam nicio poftă să mă întorc înapoi în casa lui Mathilde şi să trag pe nas mirosul de carne pârlită. Am traversat grădina ruinei şi am ieşit pe potecuţa din spate, care ducea spre vechiul castel.

Am mers cam jumătate de oră, înainte să-l pot zări printre brazi. Asta mi-a stârnit şi mai mult nerăbdarea de a mă apropia de el, de a simţi aerul din jurul lui, de a-l privi de la numai câţiva paşi şi chiar de a-l atinge. Deşi urcuşul îmi cam tăiase suflarea, de data asta, pe ultima sută de metri aproape am alergat spre el. Era imens, am constatat odată ajunsă la câţiva paşi de el. L-am recunoscut şi din imaginea îndepărtată, pe jumătate ascunsă de frunziş, pe care o zăream din mansarda casei.

Deşi partea de sus fusese dărâmată şi deşi până şi castelul purta urmele focului uriaş cu care sătenii încercaseră să gonească răul din interiorul zidurilor lui, încă mai arăta a obiectiv turistic. Era la fel de impunător ca orice alt castel din România, aflat în stare mai bună. Poarta principală era

închisă. Mai exista una la capătul podului pe care-l puteai traversa peste zidurile din faţă, dar podul arăta atât de şubred, încât nu m-aş fi încumetat să fac nici măcar doi-trei paşi pe el, darmite să-l traversez până la poartă. Cu toate astea, muream – efectiv, la modul propriu – de nerăbdare să văd cum este pe dinăuntru. Mirosul de ars şi de dulceaţă dispăruse, de fapt el se evaporase încă de cum ieşisem din curtea cu sârmă ghimpată a căsuţei, dar, în schimb, acum, de când păşisem în apropierea castelului, mă cuprinsese o sete puternică. Şi altceva, greu de definit. Ceva ce simţeam mereu în preajma lui Răzvan… o nerăbdare de a-l apuca de mână, de a-l atinge, de a-mi lipi buzele de pielea lui caldă şi uşor sărată.

Mi-aş fi dorit să găsesc o fântână prin apropiere. Deşi, la câte poveşti circulau pe seama celor din V., poate că nu aş fi fost prea încrezătoare să gust din ea. Uitându-mă însă după o sursă de apă – aveam sentimentul că aş fi putut aduna chiar şi rouă de pe frunze, că până şi ea mi-ar fi ostoit puţin setea, atât de mult voiam măcar o fărâmiţă de apă – am ajuns în schimb în partea laterală a castelului, unde am găsit o uşă mică ascunsă în piatră. La prima vedere, ai fi zis că face parte din înfloriturile sculptate în zid. Abia după ce te uitai cu atenţie, şi trebuia să te uiţi fix într-un anumit punct, vedeai o mică deschizătură care servea drept zăvor.

Am intrat.

Încăperea era groznic de întunecată. Nu vedeai nimic, nici măcar degetele pe care ţi le plimbai prin faţa ochilor, în încercarea de a sfida întunericul. Nu-mi aminteam să mai fi fost într-un loc atât de întunecat. Până şi în mansarda Mathildei, unde dormisem un somn agitat din pricina visului în care îmi apăruseră Lorena şi Aneke, noaptea era puţină lumină de la lună, care răsărise chiar în dreptul gemuleţului meu. M-am ţinut cu degetele de perete şi, după câteva minute de bâjbâială, ochii mi s-au mai acomodat un pic cu negrul teribil. Aşa mi-am dat seama că mă aflu chiar în capul unor scări – ce duceau în jos. Am început să cobor, cu mare atenţie, treaptă cu treaptă, cu inima cât un purice, să nu mă prăbuşesc şi să rămân acolo pe vecie, închisă în piatră, fără să mai fiu găsită niciodată. Mă rog, să-mi fie descoperit scheletul peste multe sute de ani de către nişte arheologi.

Să se creadă apoi că eu sunt Aneke, contesa! Să-i falsific ei propria tragedie, oamenii să citească în cărţi o poveste cu totul şi cu totul diferită faţă de ceea ce se petrecuse în realitate. Oamenii care o uciseseră cu brutalitate, din pricină că nu-şi puteau depăşi temerile, propriile prejudecăţi, ar fi fost scutiţi astfel de vină, de oprobriul celor ce aveau să vină şi să afle povestea mea falsă, inventată de ironia sorţii. Aveau să creadă că Aneke murise pe scările castelului ei, că nimeni n-o atacase şi moartea ei violentă, nefericită, fusese nimic mai mult decât o legendă a locului. Nu puteam permite asta, aşa că am continuat să cobor cu cea mai mare grijă de care eram în stare.

După vreo 20 de trepte, am îngheţat. Mi-am ţinut răsuflarea, cu inima zbătându-mi-se de groază. Se auzeau, în ceea ce bănuiam a fi capătul scărilor, zgomote puternice, violente. Ca nişte sticle izbite de zid. Probabil oricine altcineva în locul meu şi-ar fi spus cu groază: fantome! Culmea, mie nu asta mi-a trecut prin minte, ci altceva, cel puţin la fel de înspăimântător – şobolani! O hoardă întreagă de şolobani, morţi de foame, care aveau să se năpustească asupra mea şi să mă nimicească în câteva minute. Nu, fantomele erau mai ok, clar, dar eu eram convinsă că şobolanii sunt cei care scot zgomotele astea.

Am rămas nemişcată timp de câteva minute. Îmi era teamă să o iau spre ieşire, în sus – şobolanii aveau să simtă şi să se năpustească pe urmele mele. Înainte, cu atât mai mult, îmi era groază să cobor. În beznă, îmi şi imaginam sunetul pe care avea să-l facă primul şobolan peste care aveam să calc, din greşeală, şi cum colţişorii lui se vor înfige în piciorul meu. Apoi încet, am auzit şi altceva. Un glas răguşit, venind parcă din fundul pământului, încărcat de ură, de durere. Mi-am ciulit urechile şi probabil lipsa vederii mi-a ascuţit auzul; am desluşit, pe un ton pe care nu-l bănuiam nicidecum a fi al vreunui om din sat, cuvintele: „Târfă nenorocită! Iubito! De ce a trebuit să fii tu?! Unde te-ai dus? Târfă!” Am coborât în fugă ultimele trepte rămase, cu sentimente amestecate şi puternice. Pe de o parte, mă bucuram să aud voce omenească, deci, carevasăzică, nu erau şobolani, sau nu doar şobolani. Pe de altă parte, mă înspăimânta acea reacţie furibundă a

posesorului vocii… oare ce îl făcuse să strige cu atâta disperare fiinţa dispărută? Unde era ea şi, mai ales, cine era cea pe care o striga? O iubită care îl înşelase? Mi se părea dificil să înşeli în V. pe cineva cu altcineva, pentru că presupunea să găseşti două persoane de sex opus cât de cât atractive, ori ăsta nu era deloc un obiectiv la îndemână de atins.

Am păşit şi pe cea din urmă treaptă şi atunci l-am văzut.

9.

Era un bărbat înalt, cu părul lung, castaniu, ochii negri, cu pantaloni de piele şi cizme strânse pe gambe şi, oarecum ciudat, cu mănuşi de un verde închis, tot din piele. Purta o bluză mai degrabă feminină, vaporoasă, aducând cumva a ie, prinsă cu o curea lată în dreptul mijlocului. Când a întors capul spre mine, am înlemnit. Semăna destul de bine cu Răzvan şi, parcă, mai semăna cu încă o persoană pe care o văzusem de curând, dar n-aş fi ştiut pe moment să spun cu cine anume. Era incredibil de atrăgător şi cred că avea în jur de 30 de ani. M-a privit enervat, ca şi cum l-aş fi întrerupt dintr-un ritual. Abia atunci, smulgându-mi privirea înlemnită de pe trăsăturile lui care te făceau să îţi pierzi pentru cel puţin câteva clipe stăpânirea de sine, mi-am amintit care fuseseră cuvintele sale în timp ce eu coboram pe scări, ferindu-mă de şobolanii pe care-i bănuiam înfometaţi. Striga o femeie. Vorbea cu ea. Oare era şi acea femeie aici, în pivniţa castelului?

Mi-am aruncat ochii prin încăperea întunecată, dar nu am zărit nicio altă prezenţă umană. O clipă mai târziu, el s-a apropiat de mine, chiar foarte mult, aproape că i-am simţit răsuflarea, şi m-a întrebat, cu un glas infinit mai blând faţă de cel pe care i-l auzisem mai devreme:

— Cine eşti, făptură frumoasă?

Vreo câteva secunde nu am putut să fac altceva decât să-mi privesc vârfurile albe ale tenişilor. Erau foarte murdare, de la atâta hălăduit prin pădure. Vocea lui suna îngrijorător de bine, de plăcut, părea că îmi coboară

pe spatele înfiorat mai devreme de teamă, îmi mângâie pielea rănită de aşteptare, de dorul de persoana iubită aflată departe.

— Ţi-a păpat pisica limba?, a întrebat tot el, amuzat, se pare, de tăcerea mea.

Credea probabil că sunt vreo puştoaică slabă de înger, care se joacă de-a Baba Oarba prin castelul bântuit de fantome.

— Sunt Alexandra, i-am răspuns, dar glasul meu a sunat străin.

Ca şi cum altcineva, de undeva foarte adânc în interiorul meu, a răspuns pentru a-mi scuza o tăcere care şi aşa se prelungise prea mult.

— Încântat. Eu sunt Mathias. Contele Mathias, a adăugat imediat, dar nu părea să glumească.

Am făcut ochii mari. Atunci a izbucnit în râs.

— Nu-mi spune că n-ai auzit toate poveştile care se spun în V.! Despre Aneke, despre mine, despre Lorena…

— A! Trebuie să fii fratele Lorenei!, am exclamat, aducându-mi pe loc aminte cine era cealaltă persoană, în afară de Răzvan, cu care semăna acest seducător „conte” Mathias. Da, cu Lorena. Şi cu Nori, lucru explicabil, dacă îi era unchi.

— Nu chiar. Sunt soţul ei, m-a corectat el. Puştoaica pe care-ai întâlnit-o în casa Anekei ieri e fii-mea.

Asta era mai mult decât uimitor. Deşi mă gândisem că seamăna cu Lorena – ca FRAŢI – nu-mi puteam imagina că este soţul ei… mi se părea cumva o alăturare nefirească. Lorena era frumoasă, într-adevăr, dar totuşi avea toate semnalmentele unei ţărănci, în timp ce acest tip stilat şi sexy, care se recomanda conte, părea mai degrabă croit din materialul nobil şi sofisticat din care fusese făptuită defuncta Aneke. Prezenţa lui îmi dădea chiar un sentiment straniu, ca şi cum mi-ar fi venit să-l întreb dacă a cunoscut-o pe contesă. Fireşte, aberaţie mai mare decât asta nici n-aş fi putut scoate pe gură. Aneke murise în urmă cu peste 110 ani. Şi totuşi, păreau construiţi din aceeaşi carne, din acelaşi sânge. Poate era vreun urmaş al ei, de asta se şi afla în castel. De asta şi ştia Lorena atât de multe despre contesa vrăjitoare, pentru că se căsătorise cu un descendent al familiei

blestemate. Aşa că, deşi mintea mea îmi spunea că fac o tâmpenie, că mă fac de râs şi mai rău decât mă făcusem deja, am pus întrebarea care mi-a venit atît de firesc pe limbă:

— Ai cunoscut-o pe Aneke?… Adică, vreau să zic…

— Fireşte că am cunoscut-o.

— Mă rog, înţeleg că nu ai cunoscut-o în carne şi oase, fiindcă a murit atât de demult… adică a fost ucisă, ăăă…

La naiba, să răspundă ceva, orice. În schimb, mă priveşte cu un aer amuzat şi superior, ca al unui stăpân de circ care cunoaşte toate dedesubturile scamatorilor şi ale aşa-zisei lor magii. Îmi întoarce dintr-o dată spatele şi eu îmi doresc în clipa asta să intru în pământ. De multe ori, îmi imaginez că şi lângă Răzvan arăt ca o puştoaică habarnistă şi ingenuă. Poate şi el râde în secret de mine… Dar poate că ăsta e şi avantajul să fii îndrăgostită de fratele tău vitreg – nu poate fi prea dur cu tine, deşi îl aduci în pragul disperării, pentru că faci şi tu parte din familie.

Mathias s-a apropiat de ceva ce arată a rafturi de bibliotecă, sculptate în peretele de piatră al pivniţei castelului. A întins mâna şi atunci am văzut şi eu – pe poliţa de piatră erau înşirate multe sticle, probabil cu vin. Nu, sigur cu vin. Sticle cu vin roşu fuseseră obiectele pe care le lovise şi le sfărâmase de perete, în timp ce eu coboram scările. Din fericire, mai rămăseseră o mulţime din ele intacte. Mi-ar fi plăcut să beau din vinul ăsta. Cred că erau o mulţime de legende şi pe seama lui. Auzisem chiar pe drumul către V. câteva. „Aneke”, spunea un bătrân, cu aerul celei mai superstiţioase fiinţe din lume, „scurgea câteva picături de sânge în sticle cu vin, pe care le depozita în pivniţa castelului. Făcea apoi tot felul de vrăji cu ele, fie de dragoste, fie de moarte.” Aşa îi răpise minţile acelui conte maghiar, venit de peste oraşe, peste câmpii, păduri şi lacuri, ca să o ia de soaţă pe cea care îi era soră după tată, fără ca el să ştie cine este tânăra vrăjitoare. „Dar ea, diavoliţa, ştia că sunt rude, şi, cu toate astea…”, adăuga moşneagul, cuprins de un arogant dispreţ. Şi ce, mă gândisem, aşa aş fi făcut şi eu în locul ei. Cum ziceam, încă dinainte să ajung în V., simţeam o atracţie faţă de Ea, faţă de fantoma ei, faţă de vremurile alea în care, în ciuda faptului că poate nu

mi-ar fi plăcut să trăiesc, trebuia să recunosc că se trăia altfel, mai intens, iar iubirile erau mai durabile, fermecate. Nu trebuia să fii vrăjitoare ca să fii iubită aşa cum fusese Aneke, în ciuda a ceea ce credeau oamenii.

Mathias mi-a întins un pocal de metal, cu nişte desene încrustate. Nişte păsări şi ceva ce văzusem în fotografii că arăta a sigiliu. Sigiliul familiei contelui care venise să o ia cu el pe vrăjitoarea Aneke. Poate că Mathias era nepotul, sau strănepotul acelui conte. Poate de asta se recomandase şi el ca fiind nobil. Poate era un pic dus cu pluta… trăia în vreun trecut imaginar. Deşi Lorena, soţia lui, chiar şi ghicitoare fiind, părea o tipă normală.

Mi-a turnat din vinul roşu. Mi-a umplut pocalul, l-am ridicat în semn de salut, cum văzusem într-un film medieval, şi l-am dus la buze. Nu, nu avea gust de sânge. Fie poveştile despre Aneke erau false, fie în sticla asta ea nu picurase sânge. Avea un gust acrişor, plăcut. Îmi era sete, aşa că l-am dat pe gât. Mathias a zâmbit şi mi-a umplut din nou pocalul.

— Nu bei?, l-am întrebat.

Nu părea genul non-alcoolic. În mod ciudat însă, toată tensiunea şi privirea aia nebună, enervată, de om dus de pe lume, pe care mi-o aruncase în clipa în care intrasem în pivniţă, toate se evaporaseră. Era neobişnuit de calm. Şi era un tip foarte frumos, aşa cum putusem observa de la prima privire, în ciuda spaimei pe care o avusesem. Muream de curiozitate să-l întreb ce se întâmplase, cine era femeia pe care o numise târfă, ce se întâmplase, unde dispăruse ea. Poate avea o aventură? Poate se întâlnea aici cu o femeie, departe de ochii Lorenei? Puţin probabil, totuşi. Cred că e teribil de greu să te ascunzi de o ghicitoare.

Am terminat şi al doilea pahar şi m-a cuprins un chef nestăvilit de pălăvrăgeală. Aveam o grămadă de chestii pe care voiam să i le spun, în cea mai mare parte întrebări ce promiteau răspunsuri care de care mai neobişnuite. Dar el s-a apropiat din nou de mine, şi a spus:

— Să mergem.

Tonul lui nu era deloc poruncitor, dar ştiam cumva că nu are rost să-l contrazic. S-a aplecat după ceva. A ridicat de jos un inel, un inel mare, cu piatră rubinie şi cu aceleaşi însemne, cu un cocoş, pe care le avea şi pocalul

din care băusem vinul vechi de cine ştie câţi ani. L-a pus pe degetul inelar şi a deschis uşa care dădea spre trepte.

Am urcat spre ieşirea din castel. De data asta mult mai liniştită, ştiind că afară nu e nimic neobişnuit, nu sunt şobolani sau vrăjitoare, ci doar curtea castelului. Îi simţeam paşii în urma mea, şi inima îmi bătea tare, tare. Mirosea a ceva ciudat, a vin, paie uscate şi un parfum nedefinit. Era foarte atrăgător, nu aveam cum să nu mă gândesc iar la asta, şi m-am bucurat că urcă în urma mea pe scările foarte întunecate, pentru că aşa doar îmi bănuia conturul picioarelor, nu-mi putea vedea toate imperfecţiunile, firele de păr pe care nu apucasem să le epilez de dimineaţă.

Lângă poarta principală a castelului, Mathias a făcut un lucru ciudat, pe care nu l-am înţeles. Mi-a spus să-l aştept şi s-a strecurat într-o deschizătură în zid, dispărând înăuntru. A stat câteva minute acolo, după care s-a întors. S-a aplecat şi şi-a umplut pumnul cu pământ din faţa castelului. L-a îndesat apoi pe o latură a porţii uriaşe. Şi-a aplecat puţin capul şi a părut că se roagă sau recită ceva. Era ca şi cum aterizasem fix în mijlocul uneia dintre poveştile despre Aneke, cu ritualuri secrete, cu iubiri pătimaşe, cu morţi inexplicabile.

Cheful de vorbă nu mi-a dispărut pe drum. Iar drumul era lung, cu adevărat lung, parcă şi mai lung decât la sosire. Mi s-a părut că au trecut vreo 4 ore numai până când am ajuns la ruinele casei înconjurate cu sârmă ghimpată. Mathias mi-a povestit multe lucruri despre casă, dar la unele din întrebările mele a evitat să-mi răspundă. După moartea Anekei, oamenii înconjuraseră casa – arsă pe trei sferturi chiar de ei – cu sârmă ghimpată. Preotul de atunci le spusese că tot pământul din jurul casei, pământul pe care călcase vrăjitoarea – „pe care sângerase diavoliţa”, spusese el – era blestemat şi că niciun animal nu avea voie să-l atingă, altfel o molimă teribilă ar fi răpus întregul târg, ştergându-l de pe faţa pământului. Pe atunci, V. nu era sat, era târg, spunea Mathias. Necazul oamenilor a fost că animalele continuaseră să moară şi după ce o arseseră pe Aneke. Pe ei nu-i interesa păcatul în sine, pe care se presupunea că-l făcuse Aneke, ci grija de a nu muri de foame. De a nu rămâne fără găini, vaci, oi, porci şi alte

orătănii. Atunci, în loc să se gândească, aşa cum ar fi fost firesc, că omorâseră degeaba o tânără, au crezut că blestemul ei era şi mai puternic decât îşi imaginaseră iniţial, povestea Mathias. Au prins-o pe slujnica Anekei, Viorica, au închis-o într-un grajd împreună cu copilul ei de câteva luni şi le-au dat foc şi lor. Tot preotul fusese cel care avusese ideea. Spunea că diavolul nu se încarnează într-un singur om, ci întotdeauna îşi aduce pe pământ şi o suită, care să-l ajute la treburile cele mai murdare. Se zicea că Viorica împărţea patul Anekei cu acel conte străin, care se dovedise a fi fratele vitreg al vrăjitoarei. Păcătuia în locul Anekei, când aceasta era prea ocupată cu vrăjile ei sau când avea neajunsuri femeieşti. Mathias încerca să imite vorbirea celor din sat, dar avea şi un stil al lui neobişnuit de a articula cuvintele. Plus arhaismele, dar erau grozav de seducătoare atunci când le folosea. Culmea era că nu părea deloc să se forţeze să vorbească aşa cum o făceau cei din vremea Anekei. Era un tip natural întru totul, în tot ce spunea, în fiecare gest. Ce naiba găsise la Lorena?…

În urmă cu doi ani, mai fusesem îndrăgostită de un tip căsătorit. Era proful meu de engleză. Îi cerusem Dorei imperativ să îmi plătească meditaţii, pentru că vreau să îmi iau un atestat ca lumea de engleză, şi poate să plec la facultate, peste 4 ani, în Londra. Dora fusese relativ încântată. Mă rog, nici nu-şi prea bătea ea capul cu toate chestiile astea. Iar înainte să apară Răzvan în peisaj, era mult mai indulgentă cu mine. Îmi dădea voie să ies la orice oră, nu prea mă întreba unde şi cu cine. Şi cu banii era mai darnică. E drept, era şi o perioadă mai bună din punctul ăsta de vedere. Dora avea un job bine plătit. Într-un fel, se poate spune că viaţa mea a fost mai fericită până în urmă cu patru luni, când Răzvan – pe care nu-l mai văzusem de când aveam 3 ani, şi mult timp uitasem complet că am un frate vitreg – a venit să locuiască la noi dar, în acelaşi timp, de atunci a devenit mai haotică şi mai intensă. Odată cu iubirea pentru el, am început cu adevărat să trăiesc pe muchie de cuţit. Din seara în care ne-am sărutat, beţi, la numai 3 sau 4 zile de când se mutase în vilă, a fost ca şi cum m-aş fi urcat într-un carusel care se învârtea nebun, şi de fiecare dată oprea ca să cobor în altă parte. Ca şi cum imaginile s-ar fi putut succeda la nesfârşit…

Până astăzi, până să-l cunosc pe străinul seducător şi căsătorit cu ghicitoarea satului, îmi fusese dor disperat de Răzvan. Acum, deşi abia îl întâlnisem pe Mathias, mă simţeam ca şi cum mi-aş fi găsit încă o casă. Aş fi putut sta un timp aici, mda, chiar şi fără Răzvan. Aş putea descoperi chestii, aş putea urma firele încâlcite ale tuturor legendelor ăstora, aş putea afla ce a trăit Aneke, ce a simţit.

— Am văzut albumul cu fotografiile Anekei. Era atât de frumoasă!, îi spun lui Mathias, care întoarce capul şi mă priveşte ciudat.

Se apropie o furtună, cerul s-a înnegrit, iar vântul întoarce frunzele pe dos şi fremătă copacii din drumul spre sat. Mi-a propus să ne oprim la ei, vrea Lorena să îmi arate ceva. Probabil tot în album, vreo fotografie, mă gândesc.

— Dar e curios un lucru… De unde are Lorena toate pozele alea cu Aneke? Şi chiar jurnalul ei? I le-a dat cineva? Le-a găsit singură?

Îmi dau seama că sunt cam îndrăzneaţă, poate chiar indiscretă, dar nu mă pot abţine. De data asta, am captat toată atenţia celui care-şi spune conte. Mă priveşte iarăşi un pic amuzat.

— Tot uit că abia ai venit şi nu prea ştii povestea.

Mă priveşte apoi dintr-o dată serios, grav, înălţându-şi bărbia. În glasul lui, dacă mă concentrez, pot găsi şi un pic de mândrie, când spune:

— Sunt, ei bine – au fost, surori. Aneke şi Lorena. Surorile mele vitrege.

10.

Ploaia a început, într-adevăr. Ploaie de vară, ca într-un sat de lângă munţi. Am trecut pe lângă primele case din sat şi la ferestre am văzut feţe de copii speriaţi, urmărind cu aviditate mişcările mele şi mai ales ale lui Mathias. Un om în vârstă, împingând o roabă, iese pe poarta casei în calea noastră dar, dând cu ochii de Mathias, se repede înapoi şi trage poarta de fier în urma lui, parcă speriat de ceva.

Fireşte, nu crezusem nimic din povestea cu surorile. Se vedea treaba că respectivul conte, la braţul căruia mergeam acum, de fapt alergam, ferindu-mă de stropii uriaşi de ploaie, era clar dus cu pluta. Dar arăta şi vorbea minunat! Am acceptat să intru puţin în casa lor, a lui Mathias şi Lorena, până ce se mai liniştea dezlănţuirea nebună a norilor.

În curte, cu o pungă de plastic pe cap, Lorena tocmai tăiase un cocoş.

— Ai adus-o!, a exclamat plină de entuziasm la vederea mea, ştergându-şi cu mâneca câteva picături de ploaie de pe chip.

Vorbea, fireşte, cu Mathias. Care îi era, dacă era să fiu îndeajuns de nebună şi eu cât să-i cred vorbele, atât soţul, dar şi fratele ei vitreg. Însă nici măcar asta nu era cel mai neobişnuit lucru, ci pretenţia lor de a fi fraţii contesei care trăise în veacul trecut. Ce sat de oameni ameţiţi, mi-am spus din nou, dar nu fără o mică doză de admiraţie. Mathias şi Lorena preluaseră credinţele din sat, cele ale strămoşilor lor, şi încercau să le învie. Era interesant că trăiau din poveştile spuse noaptea târziu, la foc, care îţi dau fiori pe şira spinării şi vise agitate până dimineaţa. Trăiau totuşi nu doar din poveştile astea, ci şi în ele. Îşi proiectau propriile lor sentimente acolo, în

poveştile cu vrăjitoare, cu blesteme, cu ritualuri, cu tot ce însemna supranatural. Oare era o fugă din faţa banalităţii, a unei vieţi lipsite de semnificaţii, o încercare de a regăsi ceva ce fusese cândva mai special, plin de mister, sau pur şi simplu erau gata de închis la nebuni?

Şi una şi alta, mi-am spus, şi am intrat în casă.

— Fac un borş cu smântână din cocoşul ăsta, acu' dacă tot avem musafiri!, a spus Lorena, iar faţa ei, pentru câteva secunde în care s-a întors spre mine, a părut uimitor de asemănătoare cu cea a contesei, pe care i-o admirasem cu o zi în urmă în portretele din album.

Dar nu, nu, era imposibil! Cine ştie, dacă aveam să supravieţuiesc cele două luni jumate în V., cât trebuia să fie cura mea prescrisă de Dora, dezintoxicarea de Răzvan, probabil aveam toate şansele să mă ţicnesc şi eu.

Mathias a intrat şi el în casă. Şi-a turnat un pahar din vinul gălbejit pe care îl avea Lorena şi l-a dat pe gât. Se purta ca un stăpân, iar Lorena ca o servitoare a lui. Eram cât pe ce să mă arăt revoltată, să le explic că nu sunt de acord cu misoginismul, că structura patriarhală a multor familii mi se par groaznic de învechită, când am auzit o tuse din baie. Mi s-a părut uşor cunoscută, dar am ales să o ignor. Cine ştie ce poveste nebună mi-ar mai fi spus acest cuplu ciudat…

Parcă pentru a-mi confirma relaţia lor, de stăpân-supus, cu care nu eram câtuşi de puţin de acord, Mathias i-a cerut Lorenei, pe un ton distant şi poruncitor, să-i mai toarne vin. Deşi carafa era la două degete de el şi se putea servi fără probleme.

În timp ce Lorena se conforma – oricât de sexy ar fi fost Mathias, nu cred că ea ar fi trebuit să accepte rolul ăsta, ar fi trebuit să fie mai rebelă, mai înţeleaptă, eu una n-aş fi acceptat să fiu tratată aşa – de undeva din podul casei a năvălit ca o avalanşă micuţa Nori. Mi-a sărit direct în braţe şi mi-a spus:

— Ce bine că n-ai murit! Mama zicea că ori mori, ori pleci la tine acasă! Eu nu vreau să mori, mai bine pleci la Bucureşti decât să mori!

— Nori!!! Ce-i asta, mamă? Aşa vorbeşti tu cu musafirii?, a sărit Lorena să o dojenească, dar cumva părea şi amuzată.

Mathias îşi bea în continuare vinul cu miros de oţet şi părea cu totul şi cu totul absent. Era tot sexy, chiar şi aici, în sufrageria ghicitoarei. Dădea un aer aristocrat casei dărăpănate. Părea desprins dintr-un tablou. Un actor care a venit în casa mică şi întunecată doar ca să filmeze o scenă de film sau o reclamă. Care abia aşteaptă să plece. Tot ce se găseşte în jurul lui îl plictiseşte, nimic nu-l atrage şi nu există ceva care l-ar putea convinge să mai zăbovească aici.

— Da’ tu ai zis aşaaaa!, protestează Nori, gata să izbucnească în plâns.

O mângâi eu pe cap, pe codiţele de culoarea mierii şi văd că se linişteşte. Se joacă acum cu brăţările mele. Maică-sa n-o mai bagă în seamă, e ocupată cu cocoşul parţial jumulit.

— Băiatul care a venit la noi e fratele tău?, mă întreabă Nori din senin, şi habar n-am la cine se referă.

— Da, vezi că am uitat să-ţi zic, pentru el pregătesc borşul. Mi-a spus că are o foame de lup!, completează şi Lorena.

Apa din baie s-a oprit şi eu tot mai încerc să înţeleg ce a vrut să spună ghicitoarea. Ea a fugit deja în bucătărie, să pregătească ciorba de care eu n-o să mă ating, şi chiar atunci, cu o moacă odihnită, ba chiar uşor amuzată, Răzvan iese din baia sătenilor, se apropie de mine şi mă sărută pe obraz.

Miroase aşa cum miros verile în Bucureşti.

PARTEA A DOUA

11.

— Mă rog, şi tu cine crezi că a luat-o? Şi de ce s-o fi luat taman acum? Dacă zici că a fost acolo, în jurul casei, de zeci de ani, de ce să se fi hotărât ei să o desfacă de pe gard acum? Hei, Alexa, mă asculţi?…

Da, îl ascult pe Răzvan, dar gândurile îmi zboară aiurea prin cap. De parcă ar fi fluturi. Nu reuşesc să prind niciunul şi am sentimentul că ei, fluturii, ştiu asta şi îşi bat joc de mine.

Răzvan a ajuns ieri în V.

De atunci, face încontinuu mişto de mine. Că am prea multă fantezie, că am o imaginaţie excesiv de romantică, că nu există vrăjitoare, că Lorena şi Mathias mai mult ca sigur nu sunt fraţi, au spus-o aşa, probabil ca pe o metaforă. Răzvan s-a împrietenit imediat cu Mathias, şi chiar în seara în care frate-meu a ajuns în sat, ieri, au ieşit la vânătoare de raţe sau gâşte, în satul vecin. Au şi băut pe acolo, într-o cârciumă, şi s-au întors abia spre dimineaţă. Pierduseră jumătate din vânat. Răzvan a insistat să dormim în casa Lorenei, pe de o parte fiindcă era beat şi nu avea niciun chef să dea ochii cu Mathilde şi Johan, dar şi fiindcă mai voia să testeze ţuica de care îi vorbise cu înflăcărare Mathias. De parcă şi era în starea potrivită ca să o da pe ţuică!

Îl aşteptasem până târziu cu Lorena, uitându-mă plictisită, alături de Nori, la televizorul care, inexplicabil, nu prindea decât ProTV-ul şi Acasă. Lorena a făcut iar o plăcintă cu mere, şi am devorat jumătate de tavă. După un timp, în care învăţasem deja toate reclamele penibile ce întrerupeau programul, şi aşa neinteresant, m-am simţit mai atrasă de ceea ce făcea

Lorena în camera de alături decât de imaginile de pe ecran. Între cele două odăi oricum nu era uşă, căci, aşa cum îmi povestise Nori, fusese o iarnă grea şi uşa mersese direct pe foc. Un raţionament ciudat, mi-am zis, fiindcă, fără uşă, probabil că le fusese şi mai frig.

Lorena stătea în mijlocul camerei, cu spinarea sprijinită de pat, şi presărase pe jos o mulţime de ierburi. Lângă picioarele ei se afla un ibric, din care ieşea un abur cu vag miros de mentă. A tresărit speriată când m-a văzut în picioare, în cadrul uşii. După care mi-a zâmbit şi m-a invitat să iau un loc, pe podea. Cum şi aşa în camera cu televizorul atmosfera era cam deprimantă, şi cum nu aveam prea multe de făcut decât să-l aştept pe Răzvan ca să putem pleca acasă, la Mathilde, m-am aşezat turceşte pe jos, aproape de ea.

Cotul ei mă atingea când şi când, în timp ce se întindea să arunce câte o buruiană în ibricul cu miros de mentă, bolborosind ceva ce nu puteam înţelege. Oricum, nu era română, nici maghiară. Abia atunci am reuşit să-i privesc faţa, foarte de aproape. Semăna, într-adevăr, uluitor de bine cu contesa, aşa cum o văzusem pe Aneke în fotografii cu o zi în urmă. Dar nu, nu era posibil. O stră-stră-nepoată, mda, poate, dar soră?! În niciun caz. Sfida orice fel de logică.

Lorena era ca o Aneke căreia cineva îi închisese părul la culoare, apoi o vopsise cu o alifie maronie pe piele, pe faţă, pe mâini, pe gât şi pe sâni. Ochii însă erau aceiaşi, abia acum vedeam asta. În prima zi în care o văzusem, mi se păruseră căprui. Dar nu… Ochii ei verzi, pe care Aneke îi asorta cu un medalion cu piatră mare, tot verde. Ca bijuterie, Lorena avea la gât un săculeţ din piele, în care ţinea – ce altceva? – tot ierburi.

Misterul şi mai mare îl înconjura însă pe Mathias. Dacă ar fi fost aşa cum zisese el, însemna că este căsătorit cu sora lui vitregă şi aveau împreună o fetiţă, pe Nori. Dar oare era chiar atât de improbabil? Şi, mai ales, era scandalos? Eu aş fi putut spune că e scandalos? Tocmai eu? Nu, eu cu siguranţă aş fi înţeles sentimentele celor doi, dar sătenii, cu certitudine, nu! Dacă o uciseseră pe Aneke pentru că se făcuse vinovată de incest, cum ar fi permis acum acestor doi oameni să trăiască împreună, ştiind că este o

legătură strictă de rudenie între ei? Cine ştie, mi-am spus, în timp ce continuam să o privesc pe Lorena boscorodind şi aruncând ierburi în ibric. Poate că au mai evoluat, poate au înţeles şi ei că lucrurile nu-s atât de simple cum credeau pe vremea când trăise Ea… Mi-am amintit apoi ce spusese şi Mathias, pe drum, când ne întorceam de la castel – pe oamenii din V. îi doare numai să aibă mâncare şi băutură. Nu-i interesează morala în sine, nu este pentru ei un scop. Nu vor să atragă ostilitatea unor forţe supranaturale asupra lor, atâta tot. Poate că, dacă animalele lor de lângă casă o duceau bine mersi în timp ce Mathias şi Lorena făceau sex, chiar dacă erau fraţi, pe ei nu-i interesa păcatul ăsta.

Dar partea neverosimilă abia aici începea. Ok, Mathias putea fi fratele vitreg şi în acelaşi timp amantul Lorenei. Dar el susţinea că şi Aneke fusese sora lui vitregă, aşadar, dacă era adevărat, însemna că el este… nimeni altul decât acel conte străin despre care vorbeau legendele. El venise de peste mări şi ţări şi multe oraşe, 19 la număr, atras de frumuseţea irezistibilă a Anekei, iar, ajuns aici, în V., care pe vremea aia nu era sat ci orăşel, târg, cum îi spuneau locuitorii, aflase de la tatăl ei că acesta avusese o aventură cu mama lui, contesa bătrână, iar el era rezultatul acestei indiscreţii. Că Aneke îi este nu doar aleasa inimii, ci şi soră. Asta era deja prea mult. Acel conte, pe seama căruia circulau aceste poveşti romantice, nu avea cum să mai fie în viaţă. Ar fi avut peste 150 de ani… Iar Mathias – aşa cum îl observasem pe drum, neputând să-mi ţin prea mult timp ochii departe de el, de trăsăturile lui care se înlănţuiau perfect în fiinţa aceea parcă venind, într-adevăr, din alte lumi – nu avea mai mult de 30 de ani.

— Sunt pentru Norica, mă întrerupsese atunci Lorena, arătându-mi printr-o mişcare a capului ierburile din ibric. Pentru ca să o apere de lucruri rele…

Oare cum ar fi putut-o apăra ierburile pe Nori? Şi, mai ales, de cine anume să o apere? Aşa cum vedeam eu treaba, singurii duşmani adevăraţi ai micuţei Nori erau sărăcia din satul V., lipsa posibilităţilor de a fi educată, izolarea ei de restul lumii. La 10 ani, cât aproape avea ea acum, eu vorbeam nonstop la mobil, îmi vopsisem deja părul în vreo 6-7 culori, pe rând,

bineînţeles, şi avusesem două întâlniri. Într-una mersesem în parc, în cealaltă plecasem să ne plimbăm, dar ajunsesem într-o discotecă. Doi ani mai târziu, când ieşeam în oraş, deja beam alcool şi flirtam. Citeam mult, Dora îmi cumpăra geamantane de cărţi, tot ce-mi trecea prin cap să-i cer, în schimb Nori… poate că nici măcar nu ştia să citească. Nu cred că vraja era remediul pentru ca Nori să devină o adelescentă normală şi sănătoasă, ci plecarea ei din V. Cred că mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine la toamnă, în Bucureşti, şi să am grijă de ea. Ar fi fost micuţul meu pet… Cu siguranţă, Lorena nu ar fi fost de acord.

— Mişto, i-am răspuns.

Chiar în momentul ăla, s-au auzit în curte nişte încercări de fredonare a unui hit la modă, cred că al Rihannei. Era vocea lui Răzvan, secondată de cea a lui Mathias. Răzvan trebuie să fi fost tare beat. Cânta chestii din astea numai după ce venea acasă după o noapte de beţie. În stare naturală, dispreţuia total muzica Rihannei, a lui Lady Gaga sau a Innei noastre autohtone.

Nori le-a ieşit în cale şi l-a îmbrăţişat pe cel despre care se presupunea că i-ar fi tată şi unchi. Mathias, deşi se legăna puţin, îşi păstrase înfăţişarea demnă şi atrăgătoare pe care o avusese când îl întâlnisem în pivniţa castelului. Răzvan însă era rupt. Se sprijinise de o căpiţă de fân şi o dărâmase, cât pe ce să cadă peste furca rezemată de ea. Noroc cu Nori şi Mathias, care îl îndrumaseră spre casă.

Nu-i ieşisem în întâmpinare, pentru că eram nervoasă. Îl aşteptasem atâtea ore, muncindu-mi mintea cu tot felul de întrebări sofisticate, cu scufundări inutile într-o istorie neverosimilă a unei familii de străini. O istorie care pe noi doi nu ne privea câtuşi de puţin. Cu siguranţă aveam să fiu mustrată de Mathilde şi Johan. Şi, ceea ce detestam cel mai mult pe lume, aveam să suport admonestări pentru o vină care nu era a mea.

În ce-o priveşte pe Lorena, ea nici nu se mişcase de unde stătea, deşi apăruseră cei doi. Continua să arunce ierburi în ibric. Deşi ar fi trebuit ca apa din el să se fi răcit până atunci, ibricul scotea în continuare fum, şi era ceva vrăjitoresc chiar în chestia asta, ce nu părea, de altfel, deloc

ameninţătoare. Doar neobişnuită. Ce este o vrajă, în definitiv? Ceva ce ne uimeşte şi ne depăşeşte. Ceva ieşit din comun, pe care nu ni-l putem explica cu experienţa adunată de noi până în acel moment.

Când Răzvan a intrat în casă, s-a apropiat de mine şi a vrut să mă pupe pe obraz, dar m-am întors puţin într-o parte, astfel încât m-a pupat pe păr. L-am întrebat dacă mergem, în sfârşit, mergem şi noi la Mathilde, mor de somn, şi a spus că ar prefera să rămânem aici. Avea ceva de vorbit cu Mathias.

Nu s-a mai obosit să-mi dea explicaţii şi, oricum, vorbea cu mare greutate, aşa cum făcea de fiecare dată după ce combina băuturile. Au urcat amândoi în pod, Răzvan şi Mathias, iar eu m-am întors lângă ibricul vrăjitoresc al ghicitoarei ţigănci, ibric care punea la cale soarta viitoare şi fericită a copilei ei de 9 ani, Nori. După un timp, Lorena mi-a dat o pătură şi o cămaşă de noapte şi m-a trimis să mă culc pe canapeaua din sufragerie, unde era televizorul.

— Înţelegi că e absurd?! De ce naiba să înconjoare o casă dărâmată cu sârmă ghimpată? Cine dracu’ ar vrea să intre aici? Îţi zic eu că ai visat. Cred că gagiul ăla care se crede conte ţi-a învârtit puţin mintea.

Răzvan a intrat în curtea unde a fost cândva casa în care se ascunsese Aneke de oamenii din sat, atunci când veniseră s-o ucidă. Într-adevăr, sârma ghimpată pe care o văzusem cu doar o zi în urmă fusese desfăcută şi luată de acolo. Fireşte, Răzvan credea că nici nu fusese vreodată pe gardul care înconjura ruinele. Că visasem eu. De multe ori se plângea că am imaginaţia mult prea aprinsă şi că citesc cărţi prea nerealiste. Dacă ar fi fost după el, aş fi citit doar Dostoievski, Nietzsche şi SF-uri. Pe de altă parte, ştiam că exact imaginaţia mea fusese unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la mine. Dar, nu ştiu… de când apăruse în V., fusese distant. Poate că povestea noastră, cea de fraţi-vitregi-dar-mai-mult-decât-atât, se apropia de final.

Era un lucru la care mă gândisem, de fapt, tot drumul de la Bucureşti până în V. 8 ore, timp berechet ca să întorci o problemă pe toate părţile. Ideea era că, pentru a trăi ceva diferit, nebunesc şi dezaprobat de oricine, ceva aşa cum aveam noi, îţi trebuia foarte mult curaj. Nu doar curajul ăla de

care ai nevoie pentru a face un gest îndrăzneţ. Îţi trebuia acel curaj de care ai nevoie pentru a face zi de zi gestul îndrăzneţ, îţi trebuia curajul repetării, al trăirii intense care nu apărea o singură dată, ci constant. Poate că Răzvan se hotărâse că nu merită să rişte atât de mult. Poate că eu fusesem doar ceva de câteva luni, iar acum urma să punem capăt poveştii de fraţi-vitregi-dar-mai-mult-decât-atât şi să devenim ceea ce ar fi aşteptat lumea de la noi. Fraţi vitregi care se înţeleg ok, dar se mai şi ceartă, îşi dispută afecţiunea părinţilor, gaşca de prieteni şi ieşirile în oraş şi tot aşa…

— Puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Ieri a fost acolo sârma şi cu asta basta. Dacă n-ai chef să mai mergem, hai să ne întoarcem, îi răspund lui Răzvan.

Dacă ar fi mai receptiv, şi-ar da seama că şi eu m-am schimbat, în cele câteva zile de când am plecat din Bucureşti. Cred că era şi cazul să mă schimb. Oricine spune asta. O tipă de 16 ani e teribil de schimbătoare, în tot ce face şi ce gândeşte.

— Ba vreau! Vreau să văd castelul, zice el, aşa că pornim pe cărarea pe care ieri o coborâsem cu Mathias, sub ameninţarea tunetelor şi fulgerelor care au precedat ploaia aia înfricoşătoare, care înnegrise totul în jur, în drumul nostru, în special copacii.

Urc greu, am un pic de febră musculară. E şi normal. Am urcat de două ori până la ruine, o dată până la castel şi am străbătut tot satul pe jos, până la târgul de suveniruri şi înapoi. Creionul uriaş pentru Dora a rămas în casa Lorenei, iar port-ţigaretul este încă în buzunarul meu de la blugi. N-am avut când să i-l dau. Nu voiam să irosesc ceva ce ar fi putut fi un moment memorabil, dându-i-l aşa, pur şi simplu.

Răzvan încetineşte pasul, se întoarce şi mă ia de mână. Urcăm împreună. Un singur zâmbet de-al lui, apoi o glumă, şi am uitat complet răceala cu care mă întâmpinase. Cine ştie, mi s-o fi părut. Acum, Răzvan îmi aminteşte iarăşi de M., din Sânge satanic, o carte pe care o citeam chiar în zilele în care el a venit să locuiască împreună cu noi. Mă îndrăgostisem de Răzvan în acelaşi timp şi ritm în care mă îndrăgosteam de personajul din carte, care îi semăna izbitor de mult.

Suntem din nou eu şi el, ea şi el, fraţii Alexa şi Răzvi. Mergem să vedem castelul contesei, ucise într-o pornire de aprigă răzbunare a celor din sat, care credeau că din cauza faptelor ei păcătoase de incest le mor animalele de pe lângă case.

12.

Pe drum se înnorează din nou, şi parcă văd cum ploaia se va porni din secundă în secundă. Probabil, când o va face, vom fi nevoiţi să ne adăpostim în castel, iar ideea nu-mi surâde câtuşi de puţin. Poate că în pivniţă nu erau şobolani, dar de ce nu ar fi ei prin pod sau în camerele de la etaj, care n-au mai fost locuite şi nici dereticate de decenii întregi? Cine-i opreşte? Apoi, toate scârţâiturile alea… Îmi imaginam cum podeaua avea să trosnească din toate încheieturile, ca şi cum o făptură invizibilă şi-ar târî paşii de-a lungul ei. Nu, nu credeam în fantome. Şi totuşi… Ei bine, să zicem că aş fi dorit să evit să înnoptez într-un castel părăsit şi blestemat, chiar dacă îl aveam alături pe cel de care eram îndrăgostită.

Îl întreb pe Răzvan ce a vorbit ieri toată ziua cu Mathias. Ce au băut, de ce au băut atâta, pe unde au fost. Îl întreb dacă i-a spus Mathias şi lui năstruşnicia cu cele două surori. Una care trăise în secolul trecut, una într-al nostru.

Contrar obiceiurilor lui, Răzvan e mai degrabă tăcut şi evaziv astăzi. Observ că nu prea pot scoate nimic de la el – în afara unui imparţial „da”, „nu”, „păi da”, „dracu’ ştie”, „bere, vin, ţuică şi palincă am băut”, „mda, e ciudat” – aşa că îl întreb lucruri mai concrete. Ce fac băieţii din trupă, au fost la repetiţii zilele astea? „Mda”, zice Răzvan, „dar Tavi iar a dat bir cu fugiţii, o să mai cânte cu alţii… Nu ne mai lasă în studio gratis, se naşparleşte treaba.” „Sorry to hear that”, îi zic şi eu, apoi continuăm drumul într-o semităcere care nu prevede nimic bun.

Poate că nu trebuia să insist să vină şi el aici. Mai ştii? Poate că pauza asta de două luni jumate, în care să stăm departe unul de altul, fiecare cu gândurile lui, ne-ar fi prins bine. La sfârşitul ei, poate că am fi ştiut amândoi exact ce avem de făcut de acolo înainte. Dar în prezent lucrurile stau altfel, Răzvan e aici, aşa că trebuie să găsesc soluţii rapid, pe moment, trebuie să nu las ceea ce avem noi să se strice, să se decoloreze.

Castelul e la fel ca ieri. Mă gândesc, dacă reuşesc să vorbesc cu Dora la telefon zilele astea, sau dacă îmi va da un mail ceva, să o întreb mai multe despre el. În ce an se zice că a fost construit, cărui stil de arhitectură aparţine, etc. Ea e pasionată de chestiunile astea. În mod normal mi se par neinteresante, dar cu castelul ăsta într-o stare proastă, care pare că se va prăbuşi pe tine, în ciuda imensităţii care încă mai persistă, cu el e altceva. Are o altfel de viaţă, pentru că aici a trăit Ea. O să vorbesc cu Dora, neapărat. Dacă vârsta lui e de vreo 600 de ani, ce puţin timp trebuie să-i pară că a trecut de ieri până azi… Iar mie mi se pare că au trecut luni întregi. M-am gândit la o grămadă de lucruri între ploaia torenţială de ieri după-amiază şi momentul ăsta de astăzi, când sunt cu Răzvan în curtea lui.

— Pe unde se intră?, întreabă el, aşa că îl duc şi îi arăt portiţa secretă pe unde pătrunsesem ieri şi care duce în pivniţă.

— Hai!, zice Răzvan, iar eu îl urmez cuminte, deşi uşor speriată.

Cine ştie oare ce personaj trăznit vom mai întâlni şi astăzi în măruntaiele castelului? Cine sunt toţi oamenii ăştia, de fapt? Mathias, Lorena, Nori? Cine a fost Aneke? Parcă citindu-mi gândurile, Răzvan se întoarce spre mine, în timp ce coborâm treptele, şi mă întreabă:

— E adevărat că ai citit jurnalul contesei?

— Da, oarecum. Nu prea se înţelege scrisul, şi e foarte şters. Na, de acu’ o mie de ani…

— Nu chiar. Doar vreo sută, zice Răzvan, zâmbind.

— E în nişte limbi amestecate. O parte în română, o parte în maghiară… Îi zicem Lorenei să ţi-l arate şi ţie, dacă vrei.

— Eh, not really. Eram curios. Şi pozele? Ai văzut poze cu ea?

— Da! Tot în albumul ăla. E jumate album foto, jumate jurnal, ceva de genu’.

— Şi cum arăta?

— Na, cum să arate, mişto… Un pic goth. Avea pielea foarte albă, părul roşu închis, înaltă… Asta mai mult din ce mi-a descris-o Lorena, fiindcă pozele erau şterse, maronii.

— Cool, zice Răzvan.

Mă bate gândul să-i povestesc visul în care le-am văzut, ca şi cum ar fi fost reale, pe Aneke şi Lorena. Cum se mângâiau aproape erotic şi păreau să-şi împărtăşească secrete. Dar nu-i momentul. Trebuie să recuperez cu Răzvan, să comunicăm mult, să-l fac iarăşi să fie cât se poate de deschis cu mine. Mă gândesc abia acum, cu groază, că poate, dacă aş fi stat două luni şi jumătate departe de el, m-ar fi uitat. Nu ar fi uitat de existenţa mea, ci mi-ar fi uitat gândurile, felul cum vorbesc. Aş mai fi putut să trăiesc dacă s-ar fi întâmplat asta?!

Am ajuns la uşa pivniţei, unde ieri l-am întâlnit prima dată pe Mathias. De data asta, dincolo de ea e pură tăcere, linişte, iar uşa nu e încuiată. O deschidem, intrăm. Pe raft, Răzvan vede sticlele de vin. Ia vreo două, le cântăreşte, una din ele e desfăcută (cu siguranţă, de Mathias, ieri), aşa că o duce la gură. Mi-o întinde şi mie, dar refuz.

— Păi şi, în definitiv, care e povestea? Cu Aneke, vreau să zic? S-a sinucis sau a fost omorâtă?, mă întreabă el.

— A fost omorâtă. Chiar nu ştii? Mi-a povestit şi Dora…

— Dora habar n-are de nimic. Numai aiureli… Nu ştia cum să te facă să pleci mai repede încoace, trebuia să-ţi dea nişte intrigi.

— Whatever, mi-a povestit şi Lorena. Aneke era contesă şi trăia în castelul ăsta cu taică-su. Mă rog, ca-n poveşti, îi căutau un mire, veneau din aştia de rang înalt să o ceară de nevastă, era bogată, frumoasă, pricepi tu… Şi ea s-a îndrăgostit de un străin, venit de peste 19 oraşe, care şi el a fost vrăjit de frumuseţea ei. Pe urmă, tatăl ei i-a mărturisit că tipul – contele…

— Mathias, adică…

— Da, Mathias! Vorba vine, aşa pretinde el, zic şi eu, şi mă pufneşte râsul contaminant al lui Răzvan. Stai să-ţi zic în continuare!

— Tu zi, spune Răzvan, care a găsit un tirbuşon şi încearcă să desfacă o sticlă neîncepută de pe raft, deşi are deja una începută din care a şi gustat.

Se simte de-al casei. Cred că o să facă crize Mathias când va vedea cum îi dispare vinul.

— Taică-su i-a spus că tipul de care se îndrăgostise ea, contele, era fratele ei vitreg. Era băiatul lui, făcut cu o străină.

— Ce pervers moşul!

— Dar nu era moş… Stai să termin! Aneke nu l-a crezut…

— Sau l-a crezut, dar nu i-a păsat, zice Răzvan.

— Sau l-a crezut, şi nu i-a păsat, dar nu aşa e legenda. Oricum, a făcut sex cu tipul…

— Cu Mathias.

— Da, cu Mathias… God, mă mai întrerupi mult?! Whatever, deci cu Mathias. Iar lucrul ăsta s-a aflat, cumva. Probabil slugile au clevetit, ştii cum era pe vremea aia…

— Ca azi.

— Mda, cam ca azi… Cert e că sătenii – târgoveţii, chipurile pe vremea aia aici era oraş de provincie, nu sat – au aflat. Despre altceva nici nu mai vorbeau. Era subiectul la ordinea zilei. Şi, concomitent cu asta, orătăniile au început să le moară. Toate speciile, atât păsările cât şi mamiferele. Cine ştie ce boală dăduse peste ele, dar na… Oamenii proşti au crezut că Dumnezeu îi pedepseşte. S-au gândit ei ce s-au gândit, pentru ce i-ar putea pedepsi Dumnezeu, ce păcate au… Aşa le-a venit în minte povestea Anekei cu străinul care se presupunea că îi e frate. Şi au ajuns la concluzia că Dumnezeu îi pedepseşte pentru că adăpostesc în orăşelul lor o discipolă a Satanei, o vrăjitoare. Alţii, care nu puteau face raţionamente atât de complicate, au simplificat puţin, zicând că Aneke însăşi a făcut o vrajă prin care a omorât animalele, ca să rămână ea şi iubitul ei singurii din oraş, iar restul să moară de foame. Era cu atât mai suspect cu cât animalele de la curte nu păţiseră nimic, fiind cruţate de molimă…

— Păi, din moment ce erau mai bine îngrijite…, zice Răzvan şi acum observ că a şi terminat sticla pe care o găsise desfăcută.

Mi-e groază că iar nu vom ajunge să dormim la Mathilde şi Johan, dacă o ţine în ritmul ăsta cu băutura. Sigur cei doi vor începe să ne caute. Măcar de am trece puţin pe la ei, ca să facem act de prezenţă, şi după aia să mergem iar la hoinărit. Dar îmi alung pe moment gândurile legate de bătrâni şi continui:

— Într-o noapte, s-au strâns într-o ceată uriaşă, au venit toţi oamenii din târg, şi au înconjurat castelul. Aveau în mâini furci, topoare, ştii, cum se zice că mergeau la răscoală pe vremea aia. Au aprins focuri în curtea castelului şi au strigat-o. Au ameninţat-o că o omoară. Dacă ieşea de bună voie din castel, avea să fie ucisă fără chinuri. Ca pe vampiri, cu o ţepuşă de lemn înfiptă în inimă. Aduseseră şi ţepuşa. Dacă nu avea să iasă de bună voie, oamenii îi promiteau că o vor ucide lent, o vor lega de un copac în pădure şi o vor lăsa să fie sfâşiată de animale sălbatice.

— Dar cum le intrase în cap că-i vrăjitoare? De ce nu credeau, de exemplu, că-i vampir?

— Habar n-am. Ask them. Ea n-a coborât, fireşte. A ieşit pe o uşiţă secretă şi a fugit spre casa de la marginea pădurii. Care este astăzi ruina cu sârma ghimpată. A ieşit însă tatăl ei şi a fugit să se ascundă în sat… Auzi, dar şi tu de altfel ştii povestea asta de la Dora.

— Îmi place cum povesteşti.

Răzvan are iarăşi vocea lui dintotdeauna. Accept şi o gură de vin, din sticla cu licoare pe fund. Nu îmi place gustul, dar simt o uşoară căldură în corp. Poate însă e din pricina lui Răzvan, nu a vinului.

— Şi cum au prins-o, de fapt?, întreabă el.

— Nu ştiu nici eu exact partea asta. Cred că nimeni n-o ştie. Poate doar Lorena…

— Da, pe naiba!

— Mă rog, dacă ar fi s-o credem că a trăit în vremurile alea…

— Cum naiba s-o crezi?

— Na, ziceam şi eu. Sau Mathias…

— Apropo, contele, fratele ei, unde era în timpul ăsta?, întreabă Răzvan.

— Nici asta nu ştiu. Se pare că plecase înapoi, peste cele 19 oraşe şi…

Încremenesc. Am auzit paşi deasupra. I-am auzit cât se poate de distinct. Sigur i-a auzit şi Răzvan, mă priveşte nedumerit.

— O fi Mathias, zice el.

Poate, mă gândesc. Mai degrabă, mă consolez cu gândul că ar putea fi el, sau orice altă fiinţă umană. Mai bine Mathias decât naiba ştie ce altceva… Şi totuşi, ceva îmi spune că e mai degrabă altceva. Ceva ce nu a intrat pe uşa castelului, fiindcă nu s-a auzit niciun fel de zgomot. Şi un instinct ciudat îmi spune că e vorba de o femeie. Paşii care bântuie deasupra noastră sunt paşi feminini. Îmi şi imaginez o rochie lungă, lila, vaporoasă, care se târăşte în ritmul lor…

— Hai să vedem, zice Răzvan, dar eu sunt în continuare îngheţată.

Cum aş putea să mă desprind din pivniţa asta, să urc treptele şi să dau ochii cu arătarea care străbate castelul, poate căutându-şi liniştea, poate iubirea, poate viaţa care i-a fost smulsă cu atâta ură din corp? Castelul ăsta respiră, prin zidurile lui, suferinţă. Durere, moarte, iubiri neîmplinite. Cum să… Dar paşii care coboară – nu, nu poate fi urmă de îndoială, paşii coboară scările spre pivniţă, fiinţa vine spre noi!, în câteva clipe va fi aici, o vom cunoaşte, o vom privi în ochi – îmi alungă iarăşi gândurile. Sunt numai un tremur – teamă şi nerăbdare, la un loc. Uşa se deschide şi o femeie, din prag, ne priveşte cu ochi întrebători.

13.

Ne ia câteva minute până să o recunoaştem, în femeia elegantă şi superbă din faţa noastră, desprinsă parcă dintr-un tablou retro, cu fard aplicat cu măiestrie, pe nimeni alta decât Lorena. Ghicitoarea Lorena. Nu mai este acum nici creolă, nu mai are părul plin de ghemotoace neatinse de pieptene. Pielea nu mai are pete gălbui. Este o frumuseţe şatenă, cu ochi căprui-verzi, cu tenul mat. Trăsăturile armonioase, pe care i le-am observat încă de la prima noastră întâlnire, îi sunt puse acum în evidenţă de rochia de un bleu pal, din mătase, cu trenă şi corset.

Până când ochii mi s-au obişnuit cu imaginea ei, şi am descoperit-o în ea pe Lorena, am fost clipe bune convinsă că e Aneke. Părul roşu al Anekei poate că îşi mai pierduse strălucirea, în anii pe care-i petrecuse ca fantomă, bântuind castelul unde-şi pierduse iubitul şi unde aproape îşi găsise sfârşitul. Ochii ei verzi poate că nu mai scânteiau în întuneric… dar era ea, cu siguranţă. Am încercat un sentiment de relaxare când am descoperit-o pe ghicitoare în locul ei, dar şi, nu pot să neg, o uşoară părere de rău.

Abia acum, ridicându-mi din nou ochii spre amica noastră Lorena, observ că ochii ei mari plutesc în lacrimi. Rimelul negru i s-a scurs puţin pe obraji. Oare ce face în castel, îmbrăcată şi aranjată astfel? Aşteaptă pe cineva? Vreun ritual secret? Vreun joc erotic, pus la cale împreună cu iubitul şi fratele ei Mathias, pentru a-şi condimenta relaţia?

Lorena nu ne adresează niciun cuvânt, ci doar un zâmbet trist. Se apropie apoi de sticla de curând desfăcută de Răzvan, o ridică de pe policioară şi o duce la gură. Durează un timp, care nouă ni se pare lung,

teribil de lung, până când ochii ei se întorc la fel de înlăcrimaţi spre noi şi începe să vorbească:

— Alexandra, ştii, de fapt Mathias nu v-a spus adevărul. V-a spus varianta pe care o ştiu oamenii din sat. Dar noi, eu şi el, nu suntem fraţi, nici măcar vitregi. Aşa credeau târgoveţii – că eu sunt, ca şi Mathias, copilul din flori al tatălui Anekei. Asta a fost ceea ce i-am lăsat să creadă: că tatăl Anekei, bătrânul conte, ar fi avut o aventură cu o slujnică, şi că eu aş fi fost rezultatul aventurii. Dar n-a fost aşa. Ca să înţelegi cum trebuie, o să vă vorbesc acum despre Miriam. Frumoasa şi enigmatica Miriam. Mama mea… Şi a Anekei.

Sticla arată ciudat în mâinile Lorenei. Femeia e mult prea elegantă, prea firavă pentru o sticlă atât de grosolană. Deşi, recunosc, contrastul, la rândul lui, adaugă şi mai mult farmec siluetei ghicitoarei. Mai bea, ne priveşte îngândurată, apoi continuă:

— Mama s-a născut la mijlocul veacului al XIX-lea. Categoric, nu aia a fost perioada potrivită în care să se nască o femeie ca ea. Totul, tot ce era Miriam, era cu mult înaintea vremii ei. Miriam era extraordinar de inteligentă şi extraordinar de frumoasă. Dar, mai mult decât însuşirile astea, ceea ce te izbea în primul rând la ea era îndrăzneala. Miriam nu ar fi tăcut niciodată în prezenţa unor oameni în vârstă, pe motiv că este prea tânără ca să ridice glasul, sau în prezenţa unor bărbaţi, pe motiv că este femeie. Iubea să citească, şi iubea discuţiile periculoase. Nu se sfia să discute cu nimeni – putea avea conversaţii de ore întregi atât cu preotul, cu grăjdarul, cât şi cu un filosof aflat în trecere prin orăşelul ei. Iubea oamenii care nu erau deloc şterşi şi care făceau un spectacol adevărat din viaţa lor, din trecerea lor prin lume. Iubea actorii, poeţii, saltimbancii, nebunii. Îşi iubea servitorii, iar ei o adorau.

Miriam nu s-a născut aici, în V., ci într-un orăşel austriac. A fost adusă de părinţi, cam pe la vremea măritişului, iar cei care au cunoscut-o cu adevărat spun că, de când a pus piciorul în V., nu a mai fost niciodată cu adevărat fericită. Din momentul ăla a trăit într-o colivie de aur – deşi, spun tot aceia care au cunoscut-o (mult mai bine decât am cunoscut-o eu), a făcut

tot ce i-a stat în putinţă ca să dărâme pereţii coliviei. Şi, pentru scurte perioade de timp, chiar a reuşit.

S-a căsătorit cu tatăl Anekei relativ târziu, după criteriile vremurilor de atunci. Avea, după cum rezultă din scrisorile care i-au rămas Anekei după moartea mamei, 22 de ani, cu doi ani mai puţin decât vârsta mea de acum. 24 de ani – vârsta mea dintotdeauna, dar ajungem şi acolo… Deşi contele Silagy, tatăl Anekei şi al lui Mathias, era un om ursuz, posomorât, prea serios, se spune că au avut o viaţă fericită împreună, mai ales la început. El a iubit la Miriam exact ceea ce-i lipsea lui – frumuseţea, exuberanţa, inteligenţa intempestivă, nebunia, capacitatea uriaşă de a cuceri oamenii din jur, copilăriile pe care le făcea la tot pasul. Ştiţi… dacă a existat vreodată o vrăjitoare în familia noastră neobişnuită, ea nu a fost Aneke. Nu am fost eu. Miriam a fost adevărata vrăjitoare.

Cu siguranţă, Lorena îşi reţinuse mult şi cu greu lacrimile, cât vorbise. Acum, oprindu-se şi îndreptându-se din nou spre policioara cu sticle de vin, ele au început să i se prelingă uşor din ochi. Era ceva seducător în felul în care plângea. Un plâns liniştit, resemnat. Ghicitoarea din V., Lorena, stătea în faţa noastră şi plângea. Probabil ne povestise lucruri pe care nu le mai dezvăluise nimănui, în toţi aceşti ani. Era vizibil că o durea să vorbească despre acea femeie, mama ei, dar părea că nici nu poate altfel. Aş fi vrut să o iau în braţe, să o mângâi, să o consolez cumva. Dar aveam un sentiment straniu. Lorena părea a nu mai fi Lorena, din căsuţa de lemn de la marginea satului. Părea o fiinţă posedată, ca şi cum în trupul femeii intraseră acum strămoaşele ei, mama ei Miriam şi sora ei Aneke, şi ele ne vorbeau în acelaşi timp cu Lorena. Să le ascultăm era un act de supunere, dar şi de idolatrie… ca şi cum o icoană din biserică ar fi prins glas şi s-ar fi spovedit oamenilor care intrau în lăcaşul acela pentru a-şi găsi liniştea.

Eram oare eretică pentru că aveam astfel de gânduri? Mi-aş fi dorit mult să-l întreb asta pe Răzvan, dar el avea privirea pierdută undeva departe. Cred că ascultase şi el fascinat povestea Lorenei.

Femeia a băut, şi-a şters lacrimile cu palmele albe, întinzându-şi fardul negru pe obraz şi mai mult decât era deja, apoi s-a apropiat din nou de noi

doi şi a continuat. Pentru că mă dureau groaznic picioarele de la atâta mers pe jos şi de la prea puţină odihnă, m-am aşezat pe podeaua rece a pivniţei castelului. Am simţit cum răceala mă săgetează până în mijlocul corpului – şi, desigur, mi-am spus că ovarele mele nu vor fi deloc miloase cu mine data viitoare când îmi va veni ciclul – şi am ascultat confesiunea Lorenei cu cea mai mare atenţie de care eram în stare. Iar ea, pe îndelete, cu o voce atât de diferită de cea cu care ne vorbise zilele trecute, când era doar Lorena şi nimeni altcineva, ne-a spus povestea vrăjitoarei. Povestea unor secrete, a unor iubiri interzise şi a unor morţi uitate, trecute sub tăcere.

14.

— Trăiau în relativă armonie, Miriam şi soţul ei, contele Silagy. Oamenii din V. erau înţelegători, uşor de condus, şi îşi vedeau în cea mai mare parte a timpului de treabă. Contele avea ceva avere, iar Miriam nu ducea lipsă de nimic. Îi plăcea să meargă alături de el, atunci când contele se ducea să vorbească cu oamenii, pentru diverse pricini. O iubeau mai mult decât pe el, pentru că vorbea cu blândeţe şi căuta să-i înţeleagă.

În castel, Miriam aducea invitaţi aproape încontinuu. Odăile erau pline – avea muzicanţi, actori, pictori, poeţi, ba chiar şi filosofi. Aceştia din urmă îl scoteau din sărite pe conte, care nu înţelegea mai nimic din spusele lor şi îi considera nişte ţicniţi ciudaţi, cu aere de înţelepţi. Dar, în cea mai mare parte a timpului, Miriam şi soţul ei se înţelegeau bine. Deşi, din ce spune Aneke, Miriam nu l-a iubit niciodată pe conte, ci doar l-a respectat şi i-a fost o bună prietenă şi sfătuitoare.

Trecuseră doi ani de la căsătoria lor şi mama încă nu rămăsese însărcinată. Fireşte, ca-n poveşti, contele a adus tot felul de vraci, care i-au prescris o mulţime de leacuri, de la cele mai absurde – adevărate vrăjitorii – la cele ştiinţifice, ultimele descoperiri ale medicinei. Degeaba. Miriam nu rămânea însărcinată.

Îşi făcuse un obicei să coboare şi să ia cina cu servitorii, în camerele din partea stângă a castelului, unde erau şi dormitoarele lor. Contele avea probleme cu bila şi nu putea mânca mai târziu de ora 7 seara, aşa că Miriam lua o cină frugală în compania oamenilor care ajutau la treburile zilnice. O iubea cel mai mult pe Violeta, mama Vioricăi, cea care avea să fie

slujitoarea Anekei. De altfel, fetele au crescut împreună, Aneke şi Viorica. După moartea lui Miriam, Violeta a avut grijă de sora mea, atât cât a putut, fiindcă Aneke devenise rebelă, independentă şi dificilă. Şi asupra mea a vegheat, un timp…

În perioada în care Miriam se chinuia să rămână însărcinată, Violeta adusese la castel un tânăr, puţin cam tuciuriu la piele, care îi era un verişor îndepărtat. Nu se ştia exact de unde venea, mulţi spuneau că tatăl lui fusese turc. Cert este că băiatul voia tare mult să înveţe să scrie şi să citească, aşa că Miriam a hotărât să se ocupe de educaţia lui. Markus avea 16 ani când a venit la castel. A lucrat ca îngrijitor al cailor contelui timp de trei ani. La 19 ani a fost ucis de contele Silagy, acesta fiind cuprins de o gelozie nebună, pe care nu şi-a putut-o înfrâna, în ciuda stăruinţelor lui Miriam şi în ciuda faptului că era un om echilibrat şi sobru. Markus a plătit cu viaţa cele câteva clipe fericite petrecute în dormitorul lui Miriam. Deşi, dacă e să ne luăm după ce spun sătenii, clipele alea s-au repetat des, în toţi cei trei ani când tânărul a locuit în castelul ăsta…

Ochii Lorenei s-au umplut din nou de lacrimi. Pentru că văzusem care e leacul pentru a i le stăvili, şi pentru că aveam un chef nebun de a o auzi povestind în continuare, m-am dus la sticla cu vin şi i-am adus-o. A apucat-o febril şi a dus-o din nou la gură. De la Lorena, sticla a ajuns la Răzvan, care a dat şi el pe gât din conţinutul ei. Avea ochii aprinşi, îi luceau, şi mă temeam că nu este în apele lui. Dar acum mă interesa mai mult povestea Lorenei. S-a ridicat şi ea – între timp se aşezase într-o rână pe braţul unui obiect ce părea să fi îndeplinit cândva rolul de fotoliu, dar acum era mai degrabă o masă descompusă de scame şi arcuri – şi ne-a spus pe un ton declamativ, privindu-ne adânc în ochi:

— Markus a fost tatăl meu.

Recunosc, îmi trecuse ideea asta prin cap, atunci când pomenise de tenul lui închis la culoare. Faptele se legau, iar povestea era frumoasă. Fascinantă.

— Contele a ştiut din prima clipă că micuţa pe care o născuse Miriam, care eram eu, nu este fiica lui. Nu ştiu exact cum şi-a dat seama. Cred că

este foarte posibil să-i fi spus chiar Miriam. Tot ea, poate, i-a dezvăluit şi identitatea tatălui copilului. Un timp, cred, contele a acceptat ca mama să aibă un amant. Poate se gândea că, gonindu-l, s-ar fi dus vestea în sat şi ar fi pierdut respectul oamenilor. E drept, şi mama ar fi pierdut respectul lor. Oamenii din V. erau foarte închişi la minte. La fel de închişi la minte cum sunt acum. Tot timpul ăsta, şi toată suferinţa familiei mele, totul a fost degeaba. Nimic nu s-a schimbat… Au rămas în aceeaşi ignoranţă până astăzi. E îngrozitor de trist să trăieşti să vezi cum se schimbă totul în jur, mai puţin mintea umană şi limitele dincolo de care ea nu poate pătrunde.

Una peste alta, primii mei ani de viaţă mi i-am petrecut în castelul ăsta. Când Miriam şi contele rămâneau singuri, eram trimisă mai mult prin camerele slujitorilor, unde Violeta avea grijă de mine. Când Miriam avea musafiri, eram adusă în odăile luxoase şi prezentată drept fiică a contelui.

Pe tata nu-l mai ţin minte aproape deloc. Culmea, deşi l-a prins în viaţă mai puţin decât l-am prins eu, Aneke şi-l aducea mai bine aminte. Poate că e şi firesc, într-un fel. Aneke se ţinea de fustele maică-sii, în timp ce eu eram mai mult cu slujitorii, iar Markus, pe vremea aia, se încăpăţâna încă să fie şi el în apropierea fustei contesei. În plus, mie nu prea avea de ce să-mi atragă atenţia un tânăr care îngrijea caii şi, în timpul liber, învăţa să citească şi să scrie. Habar n-aveam că e tatăl meu. Am aflat asta mult după moartea lui…

La un an şi jumătate de la naşterea mea, a venit pe lume Aneke. Toţi cei care au văzut-o la naştere spuneau că s-au minunat. Nu mai văzuseră aşa minunăţie de copil, ziceau ei. Cu siguranţă, dacă Miriam ar fi fost împărătească, contele împărat iar Aneke o mică prinţesă dintr-un basm românesc, s-ar fi spus despre ea că s-a născut cu stea de aur în frunte. Cu stea nu ştiu dacă se născuse, dar venise pe lume cu un păr roşu aprins, care te orbea în lumina soarelui, şi cu ochii verzi ca nişte nestemate. Pielea ei era ca laptele. În afara acestor trăsături, moştenise temperamentul mamei ei. În vreme ce eu eram cuminte, la locul meu, niciodată nu ceream insistent nimic, ba chiar uneori, din pricina tăcerii mele, oamenii din castel uitau să mă hrănească, Aneke era răsfăţată, plângăcioasă, crudă cu animalele şi cu

servitorii. Îi trimitea să-i aducă mâncare, după care o arunca pe pereţi şi-i trimitea să-i aducă altă farfurie, şi să cureţe pereţii… În ciuda acestui fapt, Miriam şi contele o iubeau ca pe ochii din cap. Deşi ar fi trebuit să fiu geloasă pe atenţia şi dragostea pe care o primea Aneke, şi eu am iubit-o mult. Douăzeci de ani am iubit-o – şi cât timp am fost lângă ea, şi după ce am fost exilată în marginea satului… Am iubit-o şi am căutat s-o întâlnesc în secret, să punem la cale tot felul de năzbâtii. Mi-a fost soră vitregă şi cea mai bună prietenă. Niciodată, până a apărut Mathias, nu mi-am pus la îndoială vreo clipă dragostea faţă de Aneke.

Dar ce folos… În final, am trădat-o. Am trădat-o şi am lăsat să fie ucisă, ea, contesa, vrăjitoarea, copilul răsfăţat, frumos şi nebun în care se încarnase sufletul lui Miriam. Aneke, comoara mamei mele, lumina ochilor ei… Cu toţii am ucis-o. Ea mi-a câştigat nemurirea, datorită ei am fost fericită alături de cel pe care-l iubeam şi, cu toate astea, deşi sunt peste măsură vinovată pentru ce a păţit ea, uneori mai uit. Uit şi trăiesc ca o persoană obişnuită. Apoi, când îmi amintesc toată tragedia asta, mă apucă o durere cumplită, îi îmbrac rochia şi bântui prin camerele pustii ale castelului.

Afară se auzeau din nou tunete, ca ieri. Cred că stătusem o vreme îndelungată aici, ascultând povestea Lorenei. Şi totuşi, aş mai fi stat oricât. Nu m-aş fi plictisit să-i ascult confesiunea. Aş fi rămas chiar şi peste noapte, deşi posibilitatea ca fantoma Anekei să bântuie camerele goale şi dărâmate de vreme mă înspăimânta de moarte. Dar oare, nu era şi Lorena tot un fel de fantomă? La naiba, tocmai ne spusese că se născuse cu un an înaintea Anekei! Oare de ce prezenţa ei nu ne speria câtuşi de puţin, ba chiar ne încânta că se afla acum aici, în aceeaşi încăpere cu noi?…

15.

Ploaia continua să cadă, dar Lorena şi-a întrerupt povestea şi n-a mai vrut cu niciun chip s-o reia. A început să bâlbâie ceva despre Nori şi Mathias, cum că ar trebui neapărat să ajungă la Nori, că fetiţa e în pericol. Aşa că, vrând-nevrând, ne-am pornit să părăsim castelul.

Pe scări, Răzvan mi-a făcut semn cum că am mai putea rămâne aici, s-o lăsăm doar pe ea să plece. Probabil lui îi stârniseră curiozitatea poveştile ei, şi avea chef de explorat camerele de la etaje. Mie însă nici nu-mi trecea asta prin cap… Voiam la lumină şi, în afară de asta, aş fi vrut să mă ţin după Lorena, poate ne mai povestea ceva.

Am pornit toţi trei, pe ploaia care răcorise tare de tot pădurea, spre casa în ruine dinspre sat.

Nu visasem, gardul de sârmă ghimpată dispăruse, într-adevăr. Ruinele rămăseseră înconjurate de stâlpii vechi de lemn, pe jumătate arşi. Deşi trecuseră doar câteva zile de când eu ajunsesem în V., din clipa în care văzusem casa, în curtea căreia o întâlnisem pe Nori, şi până astăzi, peste ea păreau să fi trecut invazii devastatoare, şi mai ales timp. Mult, mult timp.

În V., timpul era din cale-afară de relativ. Aici, o perioadă lungă de timp, considerată lungă în oricare alt loc decât V., în satul în care trăise şi murise Aneke putea părea o singură clipă. În 100 şi ceva de ani, Lorena, sora nelegitimă a contesei, nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. Iar clipele de afară, prea puţine pentru a alcătui şi o singură oră în lumea din care veneam eu, în V. puteau distruge lucruri, le puteau îmbătrâni şi degrada peste măsură.

Mi-a trecut prin cap că voi răci, fiindcă turna în continuare cu găleata. Lorenei nu părea să-i pese. Alerga, cuprinsă parcă de spaimă, sau poate era doar nebunie, către casa ei din sat, unde o lăsase pe Nori, tot bolborosind ceva despre primejdia care o paşte pe copilă.

Mă întrebam dacă Răzvan crede o iotă din tot ce ne povestise femeia. Era evident pentru oricine că, indiferent dacă ar fi fost o fărâmă de adevăr în povestea ei (şi eu credeam că există, ba chiar mai mult decât o fărâmă), Lorena tot era şi un pic sărită de pe fix. Dovadă era şi că nu ne vorbise, acolo, în pivniţa castelului, cu vocea ei cea de toate zilele, ci vorbise de parcă ar fi fost posedată, cu cuvintele cuiva care trăise demult. Sau, cine ştie, poate că asta era vocea ei cea reală, restul era prefăcătorie pentru a nu stârni oamenilor din sat amintiri şi furie necontrolată.

Când am ajuns la marginea pădurii şi am intrat în V., n-am mai putut ţine pasul cu Lorena. A luat-o efectiv la fugă, spre casa ei, de parcă cine ştie ce pericol o pândea pe fiică-sa acolo. Era stupid, doar Mathias era cu ea. De dimineaţă, când am plecat cu Răzvan spre castel, după noaptea petrecută în casa lor, Mathias se apucase să sculpteze ceva într-o bucată de lemn. Îmi zâmbise – acelaşi zâmbet fermecător, pe care cu siguranţă nu aveam să-l mai întâlnesc vreodată pe chipul nimănui – şi-mi spusese că, peste trei zile, este târg în satul învecinat, şi vrea să ducă şi el nişte lucruri acolo, pe urmă să cumpere ceva pentru aia mică, Nori. Erau o familie ciudată. Păreau că se iubesc şi totuşi erau distanţi unii faţă de alţii. Aş fi putut jura că Mathias şi Lorena dormiseră noaptea trecută separat.

Pentru că tot scăpasem de Lorena – deşi, sincer, îmi mai doream o porţie fierbinte din povestirea ei cu vrăjitoare şi întâmplări romantice din vremuri apuse –, l-am rugat pe Răzvan să mergem şi noi naiba odată acasă, la Mathilde. Fratele meu părea total lipsit de chef să dea ochii cu nişte bătrâni, pe care mai făcusem şi imprudenţa să-i descriu ca fiind cam nebuni.

— Vorbeşti tu cu ei, ok? Eu nu vreau decât un loc unde să aţipesc puţin. După aia, ieşim după ţigări şi poate căutăm dracului o bodegă. Tre’ să fie una pe aici, chiar de-ar fi să mergem 10 kilometri ca s-o găsim, zisese Răzvan, şi eu, ce puteam face altceva, am încuviinţat.

Mathilde şi fratele mai mic al lui Johan, Ionas, dau de mâncare găinilor. Se învârt agitate în jurul papucilor albaştri de plastic al Mathildei. Femeia are picioarele murdare, maronii, iar unghiile îi sunt mult crescute şi pline de negreală dedesubt. Răzvan strâmbă din nas, deşi nu cred că a apucat să-i observe unghiile de la picioare. Trebuie să recunosc că frate-miu nu prea are o aplecare specială pentru detalii. Tocmai când deschid gura să-i explic Mathildei unde am înnoptat, să-i spun cine este Răzvan, femeia îmi face un semn greu de descifrat cu mâna înspre casă. Are aceeaşi expresie ca în ziua în care am venit aici. Oare nu s-a supărat că am lipsit noaptea trecută de acasă? Poate Dora o pusese în temă cu faptul că nu-s tocmai uşă de biserică, se aştepta să vagabondez prin sat?

Abia atunci mă loveşte un gând, care îmi pare cât se poate de veridic. Să ştii că Mathilde nici n-a observat că eu am lipsit noaptea trecută!

Fireşte – nu observase când ieşisem să mă plimb prin sat. Sau, dacă observase, uitase imediat de cum ieşisem pe poarta casei. Probabil a bătut la uşa mea sus, la mansardă şi, cum n-am răspuns, şi-a imaginat că am adormit…

Abia acum îşi ridică ochii şi-l inspectează curioasă pe Răzvan. Cu siguranţă, e cel mai tânăr şi chipeş din satul V., în momentul de faţă. Până ieri, titlul era deţinut de Mathias, dar uite că se mai întâmplă să îţi vină şi câte un rival, din când în când. Bătrâna clatină din cap, ca şi cum n-ar fi de acord cu ceva din înfăţişarea fratelui meu, în timp ce Johan junior, Ionas, o strigă să-i arate ceva ce a găsit în fânul pe care-l scoate dintr-un podeţ aflat deasupra coteţului găinilor. Înainte să se întoarcă cu spatele la noi şi să ne ignore complet, Mathilde îmi aruncă ceva ce ar putea aduce a zâmbet şi-mi zice:

— Fetiţă, ţi-am gătit ciorbă fără carne. Cu urzici. Vez’ că se răceşte. E şi pâine abia scoasă din cuptor. Ia şi mâncă.

Ciorba e bună. Îmi iau castronul sus şi mănânc pe terasă, cu un picior afară şi unul înăuntru, în timp ce Răzvan s-a dus să discute cu Johan, cu Johan cel adevărat şi bătrân, despre locul unde are să doarmă. Fireşte, el ar fi vrut să dormim în aceeaşi cameră dar, după toată povestea cu Aneke, mai

bine m-aş fi dus să dorm în pădure, decât să am parte de soarta ei nefericită, în cazul în care în sat s-ar fi dus vestea că dorm cu frate-miu.

Până la urmă, a primit o saltea boţită şi sfâşiată, pe care şi-a plasat-o pe hol, la mansardă, chiar în faţa uşii de la camera mea. Fireşte, Răzvan mizează ca, după ce bătrânii vor adormi şi se vor mai auzi doar greierii, să se strecoare în dormitorul meu. Nu neapărat pentru cine ştie ce grozăvenii, ci poate doar ca să mai punem ţara la cale aşa cum o făceam şi în Bucureşti, noaptea. De multe ori, în Bucureşti ne urcam pe acoperişul casei prin scara din pod care ducea pe terasă, şi stăteam ore întregi acolo, noaptea. Ne ţineam de mână, ne uitam la stele şi vorbeam mult. Îi rezumam cărţile citite şi îi spuneam ce s-a mai întâmplat la şcoală.

Acum chiar am avea o grămadă de impresii de schimbat. Toată povestea contesei e răvăşitoare. Şi ireală.

Răzvan a aţipit, aşa cum avea de gând. Am lăsat uşa întredeschisă la camera mea de la mansardă şi acum îl privesc, în timp ce doarme. O şuviţă lungă de păr i-a căzut peste faţă, şi cred că-l deranjează cumva, fiindcă se strâmbă în somn. Nu sforăie niciodată.

Mă întreb dacă vom păţi şi noi ca alte cupluri formate din fraţi vitregi care, după un timp, devin două rude obişnuite, lăsând în urmă atracţia care a făcut ca ceea ce aveau ei împreună să fie atât de special. Oare mă voi îndrăgosti de altcineva? Răzvan, la fel? Cum o să reacţionez eu dacă îmi va propune într-o zi să ieşim la o double date, de data asta pe bune, fără să fie un aranjament de ochii lumii, cu doi străini de care suntem atraşi? Voi fi geloasă?

Îl cunoscusem (îl reîntâlnisem, mai exact) pe Răzvan în perioada în care era cu Claudia, solista unei trupe feminine de rock alternativ. Dar, pe atunci, era oricum prea devreme să fiu geloasă sau, cel puţin, să-mi arăt gelozia. Nici nu ne sărutasem încă…

Am ieşit iar pe balconul micuţ de la mansardă, acum fără castronul cu ciorbă de urzici, şi i-am dat un SMS Dorei. Mi-era cumva dor de ea. Fireşte, nu i-aş fi spus-o aşa, direct.

„Wazup dudette”, i-am tastat şi am aşteptat. Cum spuneam, Răzvan nu sforăia niciodată, dar de data asta respira greu, în somn, astfel că respiraţia lui se auzea chiar şi dincoace de uşă. Era bine, se odihnea, m-am gândit. Mobilul a bâzâit. Dora îmi răspunsese. „Sunt OK. TU? Totul OK acolo? Cum e family? A ajuns zapacila?”

Zăpăcilă era frate-meu. Aşa îi mai zicea ea câteodată.

Poate că povestea pe care ne-a spus-o Lorena, în pivniţă, i-a deşteptat amintiri triste lui Răzvan. Şi el fusese cumva lăsat în urmă de Dora, aşa cum Miriam, contesa, o lăsase în urmă pe micuţa Lorena, pentru a se dedica întru totul lui Aneke. La fel, Răzvan fusese lăsat deoparte, pentru că Dora mă alesese pe mine. E drept, în cazul maică-mii totul depinsese de taţii noştri, de cât de mult o dezamăgiseră ei. Aparent, taică-miu fusese mai uşor de suportat, rezistase mai mult timp alături de ea decât tatăl lui Răzvan. Despre acesta, Dora nu vorbea cu mine aproape niciodată.

De când mă cunoscuse – mai bine zis, de când mă reîntâlnise, în urmă cu patru luni, fiindcă de cunoscut mă cunoscuse când eram foarte mică, şi nu cred că îmi făcuse atunci o radiografie reuşită a personalităţii – Răzvan nu păruse câtuşi de puţin deranjat de faptul că eu primisem mai multă afecţiune din partea Dorei. Îmi lăsase senzaţia de a mă fi îndrăgit din prima, astfel încât, dacă ar fi avut vreo urmă de gelozie până atunci, ea se topise instant.

Dora îl adusese pe Răzvan înapoi în vieţile noastre cu mult fast, cu tam-tam, aşa cum făcea ea aproape orice lucru în care se implica. Mă anunţase că fratele meu vitreg ne va face o vizită şi îmi ceruse – pe un ton mult mai tăios şi mai hotărât decât cel cu care îmi cerea, de pildă, să nu mai chiulesc de la şcoală sau să termin cu pierce-urile – să mă îmbrac „nice” şi să mă comport cât pot eu de paşnic. Cerinţa era superfluă, ba chiar stupidă. Îl aşteptam pe Răzvan înapoi în vieţile noastre de ceva timp. Ştiusem dintotdeauna de el. Dora nu-mi ascunsese niciodată că aveam un frate cu 3 ani mai mare decât mine, care era copilul ei dintr-o relaţie anterioară celei cu tata, şi anterioară celor cu mulţi alţii care se interpuseseră între ele. Pe tata, cu care iarna trecută, când se întorsese Răzvan, Dora încă se înţelegea

relativ bine, îl instruise cu acelaşi ton ferm cu care îmi vorbise şi mie. „Nu-l face să se simtă străin în familie, e copilul meu şi ţin la el, e fratele Alexandrei”, etc. Ce-i drept, firea uşor intempestivă a tatei ar fi putut crea situaţii neprevăzute. Dar în seara aia n-a fost cazul.

Nu ca s-o supăr pe Dora, ci fiindcă efectiv uitasem, am întârziat la cina pe care maică-mea o pregătise în cinstea întoarcerii acasă a celuilalt copil al ei. Era perioada în care petreceam mult timp cu Ioana, ne făceam temele împreună, ascultam muzică şi ţopăiam de nebune prin casă. Părinţii ei erau mai mult plecaţi din ţară, fiind membri ai corpului diplomatic, iar Vera, mătuşa care avea grijă de ea, era super de gaşcă. În plus, casa ei era un loc unde, odată intrat, chiar nu-ţi lipsea nimic. Voiai îngheţată, cocktailuri cu alcool sau fără, bere brună, bere cu lămâie, Cola light, Pepsi normal, cartofi pai de prăjit, varză murată, tort de ciocolată? Găseai în frigiderul lor. Aveai chef să alergi un pic? Coborai în sala de fitness de la subsol. Îţi trebuia nişte fixativ sau mască pentru păr? Găseai peste 30 de sortimente. Plus multe alte chestii, pe care eu nu le aveam; e drept, le-aş fi putut avea şi de la Dora, dacă mi-ar fi trecut prin cap să le cer. Dar în casa noastră ele nu reprezentau o necesitate pentru mine. Îmi dădeam seama că unele lucruri inutile şi plăcute există pe lume numai atunci când mergeam în vizită la amica mea Ioana.

Îmi amintisem abia la 8 fără 10 că trebuia să fiu la ora 7 acasă, fiindcă venea în vizită Răzvan, fratele meu vitreg, pe care nu-l mai văzusem de când aveam 4 ani. Mi-am împachetat lucrurile răspândite prin camera Ioanei, pe sub pat, pe balcon, prin baie, am chemat un taxi şi am sărit în el. Eram chiar nerăbdătoare şi, mai mult, într-un fel îmi părea un pic rău că am dezamăgit-o pe Dora şi am uitat de întâlnire. Ştiam că e extrem de important pentru ea ca totul să decurgă cât se poate de bine.

În cea mai recentă fotografie cu Răzvan pe care o primise Dora, el avea 16 ani, deci vârsta mea de acum. Nu ştiu de ce nu mai primise maică-mea poze cu el în ultimii 3 ani. Îmi spusese la un moment dat că e plecat la studii în Anglia dar, chiar şi aşa, i-ar fi putut trimite poze. În fotografia aia, Răzvan era un puşti simpatic, cu părul şaten deschis căzându-i pe un ochi,

într-un stil uşor emo, cu nasul în vânt şi buze bine conturate. Cred că semăna un pic cu mine. Dacă aş fi luat poza la mine şi i-aş fi arătat-o Ioanei, cu siguranţă ar fi spus că semănăm. Şi ar fi adăugat că Răzvan e quite hot.

Hot, really hot, era într-adevăr atunci, în februarie 2012, tipul blonduţ cu părul mai lung de umeri, cu o cămaşă în carouri mai mult descheiată decât încheiată, cu două pierce-uri în sprânceana dreaptă şi cu ochii uşor conturaţi cu eyeliner. S-a ridicat, mi-a zâmbit cu cel mai sincer şi mai fermecător zâmbet cu care îmi zâmbise cineva în ultimele luni, ba chiar poate în ultimii ani, ba, cine ştie, poate chiar vreodată, şi a spus, cu cea mai sexy voce pe care mi-o puteam imagina:

— Hei, Alexa! Eu sunt Răzvan…

16.

Venisem îmbrăcată cu o fustă scoţiană, în carouri roşu cu negru, prinsă într-o parte cu ace mari de siguranţă. Aveam un tricou negru, cu The 69 Eyes, şi multe brăţari şi inele, iar Răzvan s-a uitat cumva admirativ la ele. Dora, în schimb, s-a strâmbat că venisem în bocanci. Uneori, o apucau accese de nesimţire şi ipocrizie, ca acum. Ei chiar îi plăceau bocancii mei, pe care ea mi-i cumpărase. Şi Dora purta des bocanci. Dar, în seara aia, voia să scoată în evidenţă ideea că trebuia să vin pregătită să-l întâmpin pe fratele meu. Nu aveam voie să fiu Alexandra cea de toate zilele.

Traficul fusese destul de aglomerat, aşa că întârziasem, chiar şi cu taxiul. Cina regăsirii se cam terminase până la venirea mea. Răzvan bea acum o doză de bere, aşa că am cerut şi eu una. Dora mi-a aruncat iarăşi priviri mustrătoare, „Poartă-te cum trebuie, ce naiba! Adu-ţi aminte ce am vorbit noi două”, dar mi-a adus o bere din frigider.

Tata era obosit şi s-a scuzat. Avea de pregătit materiale pentru o conferinţă de a doua zi. Dora a plecat la bucătărie cu vasele murdare, poate ca să ne dea un răgaz să discutăm ca între fraţi – sau ca între adolescenţi, cum ar fi zis ea – sau poate ca să arate că e o bună gospodină.

Răzvan m-a întrebat dacă vreau să mergem în camera pe care Dora se apucase, încă de dimineaţă, să i-o pregătească în vila noastră. Încă nu avea multe lucruri acolo. Un calculator cam varză, pe care Dora îl adusese de la job-ul ei, o canapea mutată din sufragerie şi un dulap, la care mama renunţase dintre cele 8, ticsite, pe care le avea în camera ei. Răzvan părea să se simtă bine cu decorul ăsta minimalist. Era ceva temporar, l-am întrebat,

şederea lui aici? „Nu”, a spus el. „Mama m-a invitat să rămân definitiv. Dacă eşti şi tu de acord”, a mai adăugat, şi a zâmbit, acelaşi zâmbet cu care mă întâmpinase. Ne-am băut berile în continuare, aşezaţi pe pat. Mi-a admirat tricoul, a intrat pe net, a căutat Betty Blue de la The 69 Eyes şi a pus piesa. A dat sonorul tare. „We’re like two fingers of the same hand / The hand of fate writing on the sand / I’m gonna run away with you / Gonna run away into your eyes blue „, cântau finlandezii. Pe la finalul piesei, mi-a dat la o parte un puf de la perna care fusese scuturată cu puţin timp în urmă de Dora, iar conţinutul ei zburase prin aer. Avea mâinile reci şi m-a străbătut un fior pe şira spinării. M-am scuturat şi el mi-a zâmbit din nou.

Fireşte că am fost de acord să se mute acolo.

I-am adus tot ce am crezut că poate folosi dintre lucrurile mele, şi tot ce eram eu dispusă să împrumut. Culmea, eram dispusă să îi dau o grămadă de lucruri, ba chiar şi broasca ţestoasă cu care dormeam de fiecare dată când eram deprimată sau aveam gripă şi febră, şi pe care el o admirase îndelung, spunându-mi că-i aminteşte de o jucărie de când era mic.

A doua zi, mi-am dat seama că deja mă îndrăgostisem.

I-am trimis al doilea SMS Dorei, spunându-i că totul e într-adevăr ok, că mă simt bine, că am oarece probleme fiindcă toţi gătesc aici cu carne şi că zăpăcilă a ajuns ieri. Ea mi-a răspuns cu un „Sry 2 hear”, legat, probabil, de gătitul cu carne, chestie la care putea empatiza cu succes. Şi maică-mea era vegetariană de vreo 7 ani. Nu i-am mai trimis şi al treilea SMS fiindcă, sincer, mi se părea puţin stupid să vorbesc cu ea prin mesaje pe telefon. Ar fi putut măcar să mă sune, dacă tot i-a trecut prin minte să mă surghiunească aici două luni jumate!

Mi-am aprins o ţigară din rezerva mea din rucsac, şi am ieşit s-o fumez pe balcon. Drumul principal spre pădure, care trecea pe lângă casa Lorenei şi a lui Mathias, era pustiu la ora asta. Linişte şi pace. Mathilde şi fratele lui Johan terminaseră cu păsările şi se retrăseseră undeva unde nu puteau fi auziţi. Şi Johan cel bătrân, seniorul, era în cea mai mare parte a timpului destul de tăcut. Era un loc destul de bun casa asta, dacă ai fi vrut să te odihneşti un timp, să fugi de nebunia oraşului. Mintea mea însă era

momentan într-un continuu clocot. Ce fusese Aneke? Ce trăise femeia asta, ce simţise? Aveam senzaţia că o cunosc, că îmi seamănă, şi îmi doream din tot sufletul s-o cunosc şi mai bine. Dar cumva îmi şi scăpa printre degete. Nu semăna chiar atât de bine cu mine cum părea la prima vedere. Apoi Lorena… Ce relaţie fusese între cele două? Se iubiseră? Se invidiaseră? De ce Lorena avea în prezent un copil cu cel care fusese iubitul surorii ei? Şi copilul, Nori… Dacă Lorena era cumva nemuritoare, ca o vampiroaică, copilul avea vârsta lui reală sau tot una atemporală? Se născuse Nori în urmă cu 9 ani, sau în urmă cu o sută şi ceva de ani? Şi, dacă Lorena trăise atât, fiind mai mult de un veac prinsă în vârsta asta frumoasă, de 24 de ani, ce simţise, cum percepuse toate schimbările care avuseseră loc în jurul ei? La naiba, prinsese şi războaiele mondiale! Aveam atâtea să o întreb… Pe de altă parte, când mă gândeam la Răzvan şi când rememoram cum a început totul între noi, lucrurile astea cu vrăjitoarea nu mai păreau la fel de importante. Ce conta mai mult pentru mine? Misterul fascinant şi întunecat al unor străini, sau povestea mea de iubire neobişnuită şi interzisă?

Mi-ar fi plăcut enorm să mă pot sfătui cu Ioana sau, la nevoie, chiar şi cu Dora. Învăţasem să-i fac confesiuni, fără să-i dezvălui lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie despre mine.

Cum nu aveam deloc astâmpăr, şi cum nici nu voiam să plec în sat fără Răzvan, m-am apucat să-mi spăl tenişii pe care-i umplusem de noroi zilele astea, alergând de nebună prin pădure, după nişte năluciri, himere şi vrăjitoare moarte demult. Am închis încet în urma mea uşa camerei, care scârţâia, şi am coborât, trecând pe lângă salteaua unde Răzvan visa, probabil, în continuare, până la baia de la parter.

Am dat drumul la apă şi am început să-mi spăl tenişii roşii cu săpunul de casă al Mathildei, care nu mirosea tocmai plăcut. Noroiul s-a împrăştiat prin chiuvetă şi tocmai îmi făceam griji că a înfundat-o iremediabil, când l-am văzut în oglindă. Răzvan se trezise, coborâse după mine, venise în spatele meu fără să-l simt şi acum mă privea în acea reflexie. Păream două fiinţe suprapuse, în care cineva temerar, iubitor de provocări, avea ca sarcină să descopere asemănările şi deosebirile. Da, semănam. Luasem

amândoi multe trăsături de la Dora, ca şi cum taţii noştri ar fi fost, cumva, opţionali, uşor de trecut cu vederea. Eu aveam ochi albaştri, Răzvan îi avea verzi cu irizaţii căprui, dar amândoi aveam forma ochilor ei mari şi alungiţi. Nasul meu era în vânt, ca şi al lui Răzvan. Tot de la Dora… Buzele lui erau mai pline decât ale mele. Cred că, per total, Răzvan semăna mai bine cu ea decât semănam eu. Mi-a dat părul la o parte de pe gât şi m-a atins uşor cu buzele pe locul descoperit. Mi-am amintit de seara în care venise în casa noastră, când mi-a îndepărtat de pe frunte un puf de la pernă. Acum a încercat să continue cu buzele un traseu către bărbia şi apoi către buzele mele, dar m-am smuls şi am fugit, lăsând tenişii roşii să băltească în apa cu noroi care umpluse până sus chiuveta Mathildei.

17.

După numai jumătate de oră de la scena din baie, care îmi înfierbântase şi mai mult mintea dar care mă făcuse şi fericită şi îmi adusese o linişte interioară, pentru prima dată de când eram în V., acea satisfacţie de a şti că nu s-a schimbat nimic, Mathias apăruse în curtea noastră şi prinsese să fluiere. Norocul lui că aveam balconul deschis şi l-am auzit imediat. Am schimbat câteva vorbe, eu încă fiind cocoţată la etaj, cu un picior pe balcon şi unul în cameră. Spunea că Lorena a fiert porumb şi că ne invită la masă. Mi-era poftă, şi, oricum, muream de nerăbdare s-o aud povestind mai departe despre presupusa ei soră, aşa că i-am strigat lui Mathias că vin în 5 minute jos, împreună cu Răzvan.

Abia am apucat să răscolesc prin rucsac, în căutarea celeilalte perechi de tenişi, cei negri, când am auzit ţipete în curte. Am luat-o la fugă pe scări şi am ieşit în curte. La naiba, şi Răzvan acum îşi găsise să se facă nevăzut! Nu era nicăieri. În curte, Johan cel bătrân îl împingea pe Mathias cu o coadă de furcă. Voia să-l scoată de pe teritoriul lui.

— Piei, drace! Piei, Satana, Dumnezeul şi grijania sfinţilor…, urla Johan cu ochii scoşi din orbite.

Mathias, în loc să se îndrepte spre poartă, ţinea mâinile în buzunare şi râdea.

— N-ai ce să-mi mai faci, tataie, doar ştii asta! Nu mai aveţi nicio putere asupra noastră. Vremea voastră a trecut de mult.

— Piei, diavole! Dispari, nemernicule!, ţipa Johan, iar Mathilde a năvălit şi ea afară din casă şi s-a apucat să-l suduie pe tânăr.

L-am apucat de mână pe Mathias şi l-am tras cu putere spre poartă, în urletele bătrânilor, care nu voiau să mă lase să plec cu „Necuratul”. Am ieşit împreună totuşi, în ciuda împotrivirilor şi ameninţărilor, şi am pornit spre casa Lorenei.

— Nu i-am văzut niciodată aşa… E adevărat, nici nu-i cunosc prea bine, nu i-am văzut de multe ori nici enervaţi, nici calmi. Dar ce naiba le-ai făcut de erau aşa de porniţi?, îl întreb.

Mathias poartă o cămaşă verde închis. Nu s-a bărbierit, iar umbra întunecată de pe bărbia lui îi sporeşte înfăţişarea atrăgătoare.

— Eh, aiureli d-ale lor. Dacă ai sta să te pui cu gura satului, ţi-ai pune ştreangul de gât. Păcat că au putere asupra unor făpturi tinere, încă lipsite de înţelegerea lucrurilor, a spus el, pe un ton trist.

Râsul batjocoritor cu care îi întâmpinase pe bătrâni îi pierise de pe buze.

— Te referi la Aneke?, l-am întrebat.

— Da. Şi nu numai. Cred că şi tu vei avea de suferit.

Cuvintele astea au fost ca o săgeată otrăvită pentru mine. Nu îl luam prea în serios pe Mathias. Ca şi Răzvan, credeam că aşa-zisul conte e tare dus cu pluta, la fel şi consoarta lui, Lorena. Dar sunase ca o premoniţie.

Am simţit dintr-o dată cum mă cuprinde şi pe mine o tristeţe imensă. Poate că voi avea într-adevăr de suferit. Poate că nu voi putea fi niciodată împreună cu Răzvan. Poate că nici nu voi putea să-l uit…

— Apropo, frate-miu a dispărut, îi spun lui Mathias.

— Eh, nu-ţi face griji. Se întoarce el. Mereu ne întoarcem la cele care ne sunt ursite, mi-a spus, iar cuvintele astea minunate le-au şters pur şi simplu din inima mea pe cele de mai înainte.

Ce contează în definitiv ce se va întâmpla cu noi? Contează ce avem acum. Contează că el a venit după mine, aici, în V. Important este că-i pasă. Că nimic nu s-a schimbat.

Lorena fiersese ştiuleţi de porumb într-o căldare uriaşă. Primul gând al meu a fost, când am văzut căldarea, că ea era folosită şi la diferite vrăji.

Asta e, mi-am zis, vom mânca porumb vrăjit. Am înfăşcat cu poftă cel mai mare ştiulete şi am presărat sare pe el. Am muşcat.

Lorena se aşezase lângă mine, pe lăzile din curte, şi se apucase să coasă o haină ruptă. Părea a fi o rochiţă a lui Nori.

— Pot să te întreb ceva?, am zis eu.

Mathias smulgea în timpul ăsta nişte buruieni care crescuseră lângă gard.

— Da, a spus Lorena. Întreabă-mă.

— Ce-i vrut să spui cu „Noi toţi am omorât-o”? Mai devreme, în pivniţa castelului… Când ne-ai spus povestea Anekei.

— Ce pivniţă? Ce poveste? Aneke?

Lorena mă privea cu ochii sinceri, miraţi. OMG, poate era într-un fel de transă mai devreme, în castel… Poate nu mai ţine minte nimic! Ca şi cum ar fi vorbit în somn.

— Nu mai ştii când ne-am întâlnit în pivniţa castelului? Chiar azi a fost. Tu erai îmbrăcată elegant, erai machiată, aveai…

— Nu, nu! Nu eram eu, spune ea.

Cum s-o contrazici?

— Ciudat, zic.

— A, deloc. Se întâmplă mereu.

Între noi se lasă apoi tăcerea. Din aia stânjenitoare… habar n-am cum s-o dreg. E clar că n-ar fi trebuit să mă bag în treburile ei. Nu trebuia s-o întreb. Dar ce fac eu cu curiozitatea asta nebună? Mor de nerăbdare.

Fluierând, apare pe drum şi Răzvan. Nu-l întreb unde a fost. Îi scot şi lui un porumb din căldare şi pun sare pe el. Îmi zâmbeşte din nou şi îşi înfige dinţii în ştiuletele fierbinte.

— M-am gândit să iau porumb să fierb acolo şi când mergem la târg. Ştii că se vinde cu 3 lei bucata?!, îi spune Lorena lui Mathias, dar bărbatul nu pare s-o bage în seamă. Dacă vând 100 de porumbi, câştigăm mai mulţi bani decât din lemnul ăla cioplit al tău, repetă ea, cu un aer uşor visător, care îmi aminteşte vag de cel cu care ne vorbise în pivniţa castelului.

Şi totuşi, Lorena de acum, cu unghiile murdare, care coase o rochiţă ruptă, nu are cum să fie femeia strălucitoare, frumoasă, din castel, care ne-a spus povestea. E clar că nu-i ea. Nu trebuia s-o întreb asta. Uneori, sunt o copilă tâmpită de 16 ani şi atât, pe deasupra şi îndrăgostită. Mă tem că niciodată nu voi fi mai mult.

Mathias îşi îndreaptă spatele şi mă priveşte, cu buruienile smulse încă în mână. De fapt, ne priveşte. Pe mine şi pe Răzvan.

— I-ai invitat şi pe ei?

— Păi când? N-am apucat. Dacă vreţi, diseară ne strângem la lac. Vrem să invocăm spiritul contesei, mă lămureşte Lorena.

Nu-i spune „soră”, nu-i spune Aneke. Contesa. Un termen rece, distant.

— Venim!! Venim!, strig eu, parcă cuprinsă de o nebunie căzută peste mine din senin.

— Venim!, strig încă o dată, şi mă uit spre Răzvan, aşteptând să confirme şi el.

— Aduceţi şi ceva de băut?, întreabă şi frate-meu, pe un ton cu mii de grade mai reţinut decât al meu.

— Toată băutura pe care o găsim, îi răspunde Mathias, şi îl priveşte cumva conspirativ.

Sau poate doar mi se pare mie.

18.

Luna îşi aruncă razele pe corpul gol al Lorenei, care se mişcă într-un ritm al unei muzici neştiute, sau, în orice caz, pe care eu n-o pot auzi… Focul îşi ridică limbile până sus, astfel încât privirea mea nu îi poate cuprinde pe toţi trei… Dar şi fără foc, sunt groaznic de ameţită… Votcă cu ţuică, palincă cu vin şi apoi Răzvan… ne-am ţinut de mâini şi ne-am învârtit în cerc. Am văzut în jurul nostru, prin aer, plutind şerpi. Şerpi lungi şi subţiri, verzi, kaki, maronii, ieşeau din părul negru al Lorenei, în timp ce ea se învârtea în ritmul muzicii neauzite de mine. Să nu ne găsească Nori aşa, îmi şoptea o voce în gând, dar habar n-am de ce Nori mă putea preocupa în momentele astea.

Nişte creaturi ciudate îşi făcuseră apariţia la banchetul nostru, în marginea lacului. Îmbrăcate în rochii albe, transparente, atât rochiile cât şi ele. Cu trupul alb şi foarte lung, nefiresc de lung. Una dintre ele mi-a întins o mână nefiresc de albă, şi mi-a spus, în şoaptă: „Dansează, Alexandra, dansează; nimic rău n-o să ţi se întâmple dacă dansezi…” M-am ridicat şi am urmat-o, şi deodată n-am mai fost la braţul ei, ci înlănţuită de Răzvan. Cred că ne-am sărutat. Şi atunci am văzut-o pe Ea.

Mergea pe un zid, păşea punând cu grijă un picior înaintea celuilalt. Nu mai purta îmbrăcămintea ei de atunci, hainele cu care o văzusem în pozele din albumul Lorenei. Aneke era acum îmbrăcată ca mine. Purta tenişi roşii şi fustă scurtă, ciorapi negri cu model sfâşiat, şi o bluză cu corset. Avea un tatuaj discret pe un umăr, şi breton. Părea şi mai tânără, mult mai tânără decât în ultimele fotografii pe care apucase să le facă fiind în viaţă. Dar

moartea nu fusese un impediment definitiv pentru Aneke. Mergea pe zid, cânta o veche melodie din folclor, cu ielele care se adună la fântână. Noi nu aveam fântână, aveam lac, se adunaseră nişte femei, nişte fiinţe frumoase, mult prea albe pentru a fi reale, cu mâini lungi, lungi de tot… Erau fără-ndoială slujitoarele Anekei, veneau de departe şi îi erau mereu alături… Ieşeau cu ea din oglinda lacului, se plimbau din când în când pe pământ ca să-şi aducă aminte ce au pierdut, ce au trăit aici. Să-i vadă pe cei dragi şi poate să-i pedepsească pe cei care le făcuseră rău.

Lorena plutea şi ea, dar părea că se îndepărtează de noi. Trecuse pe deasupra limbilor de foc şi mergea acum spre munţi. Era şi ea mai lungă şi mai albă decât Lorena cea care venise cu noi aici. Era o a treia Lorenă. Atunci, Aneke s-a apropiat de mine şi m-a mângâiat. M-a silit să o privesc în ochi, iar ochii ei verzi se măreau pe măsură ce priveau în ai mei, şi s-au mărit tot mai mult şi mai mult şi am simţit cum mă voi desprinde de pământ, voi deveni şi eu lungă şi albă şi voi cădea fără putinţă de a mă mai reîntoarce vreodată, voi cădea în ochii Anekei…

Când m-am trezit, aveam capul teribil de greu şi vederea înceţoşată. Lângă mine, pe ceea ce părea a fi un pat, stătea întins Răzvan, complet gol. Eram undeva la etaj. Simţeam asta după felul cum vântul puternic izbea frunzele copacilor. Când eşti jos, aproape de pământ, vântul şuieră altfel. Când stai într-un spaţiu înălţat, vântul şuieră ca şi cum ţi-ar spune că eşti la discreţia lui, că viaţa ta acum depinde de voinţa sau capriciul lui. Nu avusesem astfel de cunoştinţe de fizică până să vin în V., dar se pare că o săptămână în compania unor vrăjitoare îţi schimbă modul de gândire şi percepţiile. L-am atins pe Răzvan, cu scopul de a-l trezi şi a-l ruga să mă ajute, fiindcă îmi era cu adevărat rău. Răzvan a gemut în somn, dar nu s-a mişcat.

M-am ridicat cu greu din pat şi, în colţul camerei, am observat o oglindă. Era plină de pete, de murdării, cu greu îţi puteai vedea imaginea în ea, dar cel puţin am reuşit astfel să constat că pe trupul meu gol aveam vânătăi. Pe braţe, pe picioare, pe abdomen şi pe gât. Unde naiba eram, ce făcusem şi cum ajunsesem aici? Ultima mea amintire, înainte să pic în somn

sau în leşin sau ce o fi fost, era un sărut al Anekei, primit pe buze. Aneke mă sărutase.

Posibil să fi fost acel sărut din poveşti care te face să-ţi uiţi o bucată bună din viaţă. Sau, cine ştie, mai degrabă mă îmbătasem, fugisem undeva cu Răzvan şi făcusem împreună ceea ce ne dorisem dintotdeauna să facem. Sau ambele…

Mai aveam o amintire puternică – o imagine în care Aneke îmi făcuse cu ochiul. În timp ce dansa pe zidul de piatră, legănându-şi un picior dintr-o parte în alta, Aneke mă privise atent, apoi îmi făcuse cu ochiul, ca o concluzie la o discuţie pe care amândouă o purtasem în gând. Trebuia să-l trezesc pe Răzvan, ca să-i spun de gestul ăsta al Anekei, care, nu ştiu exact de ce, îmi rămăsese în minte ca fiind teribil de important, ca fiind adevăratul răspuns la orice întrebare am fi avut.

Întârziasem la porumb fiert ore bune, astfel încât Mathias propusesem să mergem la lac direct de la ei, să nu mai trecem pe acasă pe la Mathilde, unde, oricum, nu aveam nimic de făcut. Propunerea a fost unanim acceptată. Răzvan a adus iarăşi în discuţie subiectul băutură – uneori aveam convingerea că viaţa ideală ar fi pentru el o beţie neîntreruptă; după somnul de după-amiază, de abia îşi mai revenise puţin şi era prima dată de când venise în V. când puteam sta de vorbă cu el treaz… numai că, iată, nu avea de gând să prelungească prea mult starea asta – iar Mathias s-a apucat să adune de prin coliba lor tot ce conţinea alcool şi putea fi turnat într-o sticlă şi îndesat într-un rucsac mare, despre care ne spusese că îi foloseşte de fiecare dată când merge la pescuit. Lorena a luat cu ea şi un fâş roşu, care, în viziunea ei, avea să ne folosească drept cort, în caz de nevoie. Se anunţa iarăşi ploaie, după tunetele înfundate care începuseră.

Am ajuns relativ repede, după vreo trei sferturi de oră de mers. Era aproximativ aceeaşi distanţă cât era şi între pădure şi târgul de suveniruri pe care-l vizitasem de curând, şi unde dădusem peste baba nebună. Doar că acum o luam pe sus, pe deasupra caselor, pe poteci sălbatice, rar frecventate. Tot drumul ăsta, spusese Mathias, e ocolit în general de

oamenii cu mintea întreagă. Am traversat un deal, de pe care aveam o privelişte superbă a castelului Anekei, aflat pe colina învecinată. Am traversat o altă pădure, cumva mai puţin misterioasă şi înspăimântătoare decât cea care lega V. de castelul contesei, o pădure cu multe păsări, cu veveriţe care îţi ieşeau prietenoase în cale. Dacă pădurea Anekei era parcă desprinsă dintr-un horror bun, în care la orice pas pare să te pască un pericol neştiut, pădurea prin care treceai ca să ajungi la lac (lacul ielelor, cum îi spunea Mathias, mărturisindu-ne că, pe vremuri, în tinereţea lui, cea adevărată, acolo se adunau zâne rele) părea acel codru din poveştile copilăriei noastre, unde te aşteptai să-l vezi pe Făt-Frumos pornit în căutarea zmeului care o răpise pe Ileana Cosânzeana, sau pe Muma Pădurii şi pe Strâmbă-Lemne.

Lacul era şi el de o frumuseţe nemaiîntâlnită. Apa lui era verzuie şi răspândea un miros de nisip amestecat cu mentă şi acelaşi parfum de trandafiri sălbatici şi dulceaţă de zmeură ce-mi amintea de Aneke.

Ne-am apucat să bem din proviziile lui Mathias, şi la început totul era foarte plăcut, Lorena ne-a cântat o melodie care aducea a cântec de leagăn. Avea o voce specială, blândă, dar şi puţin răguşită. Am vorbit mult, cu toţii. Mathias ne-a spus despre Aneke, despre cum era ea în vremea când trăise, ce iubea Aneke, cum se îmbrăca Aneke, care erau mâncărurile ei favorite. Mathias o cunoscuse din câte se pare şi pe Miriam, sau poate îi reconstituise portretul din ceea ce îi spusese Aneke despre mama ei. Aneke semăna cu Miriam da, dar era cumva mai sălbatică, nu era atât de mult atrasă de artă, cum fusese mama ei. Era un copil rebel, căruia îi plăcea să descopere pe cont propriu lucrurile din jur, nu să le ia de-a gata, aşa cum o învăţau ceilalţi. Fusese chiar bătăioasă când era mică, învăţase să se dueleze cu copiii servitorilor, dar îşi folosea şi pumnii adesea, cu voluptate. Miriam o iubise enorm, fiindcă văzuse în ea o parte pe care ea încercase să şi-o ascundă, văzuse sălbăticia care fusese şi a ei, demult, dar pe care o pierduse, din proprie voinţă, pe care o lăsase să moară. Dar nu murise, i se transmisese copilei ei preferate…

Lorena ne-a vorbit despre naşterea lui Nori. Fetiţa venise greu pe lume. Pe Lorena o apucaseră durerile facerii în timp ce culegea bureţi, şi, pentru că era mai degrabă aproape de castel decât de casa ei de lemn, fugise într-acolo. Povestind, la un moment dat Lorena se lăsase foarte prinsă de personaje şi încurcase numele ei cu al Anekei, spunând „şi aşa a născut-o Aneke”… După un chin teribil de aproape două zile, în care nu avusese nici măcar o picătură de apă de băut la îndemână, Lorena adusese copilul pe lume. Mi-a fost teamă să o întreb dacă asta se petrecuse ATUNCI sau acum, deşi întrebarea îmi ardea limba…

Răzvan a vorbit despre chestiile lui, despre neînţelegerile din rândul trupei, despre certuri, despre cum m-a reîntâlnit pe mine şi ce impresie îi făcusem în februarie, în urmă cu patru luni. Dacă îmi amintesc bine, a vorbit destul de mult şi despre Dora. O descria ca pe o fiinţă inteligentă, fermecătoare, complicată. Le-a povestit şi lor cum formaţia lui fusese invitată să participe la un mare festival internaţional şi cum era mândru de lucrul ăsta, deşi nu era încă prea sigur că vor putea merge, fiindcă tocmai le plecase bateristul.

Când mi-a venit şi mie rândul să vorbesc despre ceva, despre orice îmi trecea prin minte dar care să îmi facă plăcere să împărtăşesc celorlalţi, să ne prindă pe toţi, cred că deja mă cam îmbătasem. Mathias, Lorena şi Răzvan băuseră cantităţi impresionante, iar eu încercasem să ţin pasul cu ei. Lorena scosese la un moment dat din buzunarul fustei largi un pacheţel cu frunze uscate şi mărunţite, pe care le-a rulat în foiţe de ţigară. Am tras şi eu câteva fumuri, fără să ştiu ce anume este. De fapt, Lorena nici nu spusese. Cam pe atunci, începuse să danseze. Se învârtea cu mişcări largi, unduitoare, în jurul focului pe care îl aprinsese Mathias. Ceva-ceva tot cred că am vorbit până la urmă, dar n-am nici cea mai vagă idee ce anume.

Apoi m-am trezit aici. Habar nu am cum fusese noaptea noastră împreună, a mea cu Răzvan, iar asta îmi crea o ciudă nebună. Aşteptasem atât momentul, visasem la el, mi-l imaginasem. Acum, când după toate aparenţele chiar se întâmplase, nu aveam nici o urmă de amintire a lui!

Da, eram în castel, aşa cum presimţisem încă de când deschisesem ochii. Nu în pivniţă, ci chiar foarte sus, undeva aproape de turn. Am privit de acolo, de la înălţimea zidului pe jumătate dărâmat, şi m-a cuprins ameţeala. Atunci Răzvan m-a strigat, plin de grijă, să nu mă apropii prea mult de margine, şi m-a cuprins iarăşi o bucurie nebănuită. Da, chiar dacă nu ţineam minte cum, unde şi cât, era bine că se întâmplase ce se întâmplase între noi.

19.

Nu eram singuri. De îndată ce m-am apropiat de patul din care Răzvan nu se grăbea prea tare să se ridice, cu siguranţă şi el îşi simţea capul la fel de uriaş ca al meu, sau poate că nu, fiindcă pentru el era a treia oară când se îmbăta de când apăruse în V., după ce ne-am sărutat delicat şi aproape cast, am auzit paşi urcând pe scări (pe nişte scări pe care eu nu-mi aminteam să le fi urcat vreodată) şi în cameră a intrat Lorena.

Cealaltă Lorena.

Lorena care ne vorbise în pivniţa castelului cu o zi în urmă despre familia ei, Lorena îmbrăcată de data asta cu rochie verde, cu trenă, incredibil de frumoasă. Naiba ştie de unde le avea… Lorena machiată, Lorena superbă, Lorena cu chef de spus poveşti din alte lumi.

Şi nici n-a stat prea mult să se acomodeze cu priveliştea trupurilor noastre goale – mă rog, al meu acoperit cu un fel de cearşaf zdrenţuit pe care îl găsisem pe pat – că a şi început să ne vorbească despre Aneke:

— Tu, Alexandra, m-ai întrebat ieri de ce am spus că suntem cu toţii vinovaţi de moartea Anekei. Dar vezi, corpul meu nu-ţi putea răspunde ieri la întrebarea asta, pentru că un corp nu are memorie, nu are conştiinţă. Asta sunt eu acum – un suflet despărţit de corp. Ambele sunt nemuritoare, au fost blestemate (sau binecuvântate) de Aneke să nu moară niciodată. Dar nici nu se pot regăsi… Sufletul meu bântuie prin castel, în amintirea unei vieţi din care a gustat mult prea puţin, în timp ce trupul meu fuge de fiecare dată când îşi uită sufletul în căsuţa de lemn din sat, pentru că simte că are o datorie faţă de Mathias şi Nori.

Da, cu toţii am ucis-o pe Aneke. Fiindcă ar fi trebuit să o cunoaştem mai bine. Să ne dăm seama că este altfel decât noi toţi şi să o apărăm. Să o ascundem undeva unde cei care nu ar fi putut niciodată s-o înţeleagă să nu o poată atinge.

Miriam şi-a dat seama că Aneke devenea un copil dificil şi ciudat, şi a presimţit că, şi după ce îi va lua sfârşit copilăria, prea multe nu aveau să se schimbe, iar viaţa fetei nu avea să fie una comună. Dar Miriam o iubea enorm şi a încercat să lase deoparte grijile, să accepte copila aşa cum era ea, cu bune şi rele şi să se străduiască să fie o mamă cât mai bună.

Cum ziceam, am fost prietene aproape toată viaţa, deşi uneori şi pe mine Aneke mă scotea din minţi. Dar avea ceva pe dos fiinţa asta – cu cât se purta mai urât cu oamenii, cu atât ei o iubeau mai mult. Nici eu n-am scăpat de blestemul ăsta. Am iubit-o de fiecare dată când a fost crudă cu mine.

Apoi am ucis-o, lăsând-o pradă furiei oamenilor înşelaţi, înfometaţi şi frustraţi de iubirea pe care ea nu le-o dăruise niciodată. În noaptea în care a fost prinsă şi ucisă, eu aş fi putut-o salva. Aneke, sora mea!, m-a implorat să mă îmbrac cu hainele ei şi să fug în locul ei din castel, să trec prin mulţimea de oameni furioşi şi să-i las să mă prindă. „Pe tine”, spunea ea, „or să te cruţe. Oamenii te iubesc, fiindcă eşti bună cu ei şi îi ajuţi, îi vindeci… N-or să îndrăznească să te ucidă. Cel mult, te vor lua la întrebări, după care te vor lăsa să pleci. În cazul cu adevărat extrem, deşi e destul de puţin probabil, îţi vor cere să părăseşti pentru totdeauna satul. Dar, indiferent ce vor spune, e sigur că pe tine te vor lăsa în viaţă. Pe când pe mine…”

Aneke era teribil de calculată în situaţii în care venea vorba de viaţă şi moarte. Planificase şi cântărise totul în minte. Dar nu m-am învoit s-o ajut. Pe de o parte, îmi era, cu adevărat, frică de reacţiile oamenilor. Aveau nişte feţe înfiorătoare. Nebărbieriţi de zile întregi, slabi, murdari, cu hainele rupte, cu copii de mână ce zbierau, cu femeile despletite, care înjurau şi agitau pumnii spre zidurile castelului. Dar n-a fost numai asta. Cumva, voiam să-i dau o lecţie Anekei. Voiam să vadă pe pielea ei că nu te poţi purta urmând orice capriciu de-al tău şi să nu suferi apoi consecinţele. Că

nu poţi batjocori oamenii fără să te aştepţi ca ei să se răzbune. Chiar dacă preţul pentru ca sora mea să înţeleagă astea ar fi fost chiar viaţa ei…

Am crezut atunci că iau decizia corectă, să o las să-şi rezolve singură problemele. Şi nu erau numai motivele astea la baza refuzului meu, ci mai erau două, foarte importante: Miriam şi Mathias. Mă îndrăgostisem de Mathias la prima vedere, când el venise în V., străbătând 19 oraşe, mistuit de iubirea pentru Aneke. O întâlnise prima dată în oraşul unde trăia el, şi unde tânăra contesă venise pentru o scurtă vacanţă, la sfârşitul unei veri. De atunci, corespondaseră şi se iubiseră în secret. Fără să ştie că sunt fraţi vitregi. Deşi, mă gândesc că, şi dacă ar fi ştiut, pentru Aneke n-ar fi fost nicio diferenţă. Mereu lua ceea ce voia, indiferent de consecinţe, indiferent dacă provoca suferinţă cuiva apropiat. Iar Miriam… O iubisem pe mama, chiar şi după ce mă gonise din castel. Fusese obligată să o facă. Trebuise să asculte vocea neîmblânzită a mulţimii şi să mă sacrifice pe mine, pentru a-şi apăra cealaltă fiică. Cred că şi ea mă iubise, deşi eu nu putusem concura cu preaminunata Aneke, de frumuseţea şi tăria firii căreia se minunau toţi. Iar Aneke, ei bine, sora mea, lumina ochilor mamei, o ucisese pe Miriam. Nu o ucisese prin purtarea ei, ci o ucisese concret, real, golind-o de sânge şi de viaţă. O ucisese cu vrăjile ei, folosise sângele mamei ei pentru a avea tot ce-şi dorise: frumuseţe, iubirea tuturor, viaţă fără de moarte.

Astăzi însă ştiu că am greşit, refuzând s-o ajut. Trebuia să fug în locul ei, şi poate chiar să-mi dau viaţa pentru ea. Dacă aş fi ieşit atunci din castel şi m-aş fi aruncat în mijlocul mulţimii revoltate, ea ar fi avut timp să se refugieze nu în căsuţa lipsită de apărare, pe care o vedeţi voi astăzi înconjurată de sârmă ghimpată, ci ar putut fugi cu Roibu, calul ei, până la lacul ielelor… de acolo nu ar mai fi avut cum să o ajungă. Mathias o aştepta oricum peste graniţă. Acolo ar fi fost în siguranţă, s-ar fi putut căsători fără ca nimeni să ştie că sunt fraţi, şi ar fi dus o viaţă fericită.

Lorena a tăcut apoi brusc şi a început să se transforme. Nu ştiu dacă nu era cumva efectul băuturilor şi frunzelor fumate cu o seară în urmă, dar am asistat la o scenă terifiantă: corpul Lorenei devenea din ce în ce mai subţire şi mai transparent, ca al femeilor care ne înconjuraseră la lac. Ameninţa să

se evapore din clipă în clipă. Poate ăsta era, din vreun motiv neştiut de noi, sfârşitul Lorenei? Sfârşitul călătoriei ei nefericite prin lume? M-am speriat îngrozitor şi, pe de altă parte, îmi era milă de Lorena şi nu voiam să o văd dispărând. Aşa că am făcut lucrul cel mai la îndemână: am fugit. M-am întors în camera unde mă trezisem alături de Răzvan, iar el nu mai era acolo, aşa cum dispăruse mai devreme şi din casa Mathildei, atunci când bătrânii începuseră să-l suduie pe Mathias. Cum hainele mele nu se vedeau pe nicăieri, fiind parcă înghiţite de castel, sau de cine ne adusese aici, am luat dintr-un colţ al camerei ceva ce aducea a eşarfă, verde deschis, din materialul din care erau făcute trenele cu care ni se înfăţişa Lorena cea sălbatică, şi din ea mi-am făcut o rochie, înnodând-o după gât ca pe un pareo. Am plecat desculţă.

Am coborât pe scările castelului, scările pe care nu-mi aminteam să le fi urcat. Erau multe, teribil de multe. Un întuneric beznă, aşa că m-am împiedicat de câteva ori şi am căzut, blestemând totul. Satul în care venisem degeaba, fiindcă până la urmă tot mi-o trăsesem cu frate-miu, ba chiar poate că venirea noastră aici grăbise lucrurile; pe Dora, care nu mă înţelegea şi nu dorea să mă cunoască aşa cum eram de fapt; pe Aneke, cu misterul ei cu tot şi cu fiţele de femeie sofisticată din urmă cu vreun veac şi jumătate; pe Lorena şi Mathias, pentru că ascundeau nişte lucruri banale, cu aerul că protejează cine ştie ce taină. Ar fi putut să ne spună toate poveştile astea încă de la început, şi aşa am fi scutit o grămadă de timp. Şi apoi, băutura, fireşte, asta înjuram cel mai mult. Şi slăbiciunea mea, de a fi băut aproape la fel de mult ca ei.

Am ajuns într-un final în locul unde începeau scările spre pivniţă. De jos, se auzeau iar suspine, şi am presupus că este tot Mathias, în aceeaşi stare în care îl găsisem acolo în ziua când îl întâlnisem pentru prima dată. Nu m-am îndreptat într-acolo ci, pe bâjbâite, am dat de uşiţa care ducea afară, în curtea castelului.

Ploua din nou. Acolo, în faţa clădirii impunătoare, deşi atât de dărâmate, de distruse, ca o imagine vie a unui om bătrân şi încercat de viaţă, m-am simţit total pustiită, lipsită de orice direcţie în care să merg. Mi-era

din nou sete, ca în prima zi. Eram desculţă şi îl voiam pe Răzvan lângă mine, dar habar n-am unde putea fi. Nu-mi doream, fără el, să merg nicăieri. Ce aveam să mai fac în casa Mathildei şi a lui Johan? De ce m-ar mai fi găzduit ei? Îmi era milă, şi îmi dădeam seama că nu am nici cea mai mică putere să-i ajut. Ca să-i ajute cu adevărat, cineva ar fi trebuit să le schimbe total viaţa. Să-i aducă în lumea de astăzi, să le prezinte toate descoperirile ultimului secol, toată tehnologia, plus supermarketul şi calculatorul. Dar oare, schimbându-le viaţa, nu i-am fi făcut mai nefericiţi? Nu ştiam cum să mă port cu astfel de oameni. Şi acum, când ceea ce nu trebuia să se întâmple între mine şi Răzvan se întâmplase, de ce aş mai fi rămas în V.? Pe de altă parte, la Bucureşti ce mă aştepta? Dora mereu ocupată, tata şi el pe cale de dispariţie din peisaj, aşa cum se întâmplase cu tatăl lui Răzvan. Mă rog, restul de lucruri de care chiar îmi era puţin dor: laptopul cu toată muzica mea, caietele cu însemnări, cărţile, Ioana, casa Ioanei, şcoala, tipul simpatic care se mutase de o lună în clasa noastră dar pentru care eu nu avusesem ochi, fiind numai cu gândul la Răzvan…

Dintre toate, cel mai mult mă enerva mitul contesei. Muream de ciudă că mă lăsasem fascinată. O vedeam acum ca pe o tipă încrezută, naivă şi capricioasă. Baby, you’re so yesterday news, îmi venea să-i strig, dacă fantoma ei mi-ar fi ieşit şi azi în cale, cocoţată pe gard, cum se arătase noaptea trecută. Degeaba îmi faci cu ochiul. În lumea de azi, există multe clone ale tale. Îţi seamănă, se comportă la fel, dar sunt mai prietenoase şi mai umane. Şi, ghici ce? Sunt şi vii, spre deosebire de tine.

Cum nu puteam sta acolo în picioarele goale, şi nici un război psihologic cu fantoma roşcată a vrăjitoarei nu avea vreun rost să pornesc, am luat-o încet – iarăşi prin ploaie… God, se oprea vreodată pentru mai mult de câteva ore?! Nu-i de mirare că tot ce fac oamenii aici este să bea şi să taie păsările de curte – spre ruinele arse. Am savurat cumva fiecare pas prin pădure, deşi multe ierburi mă înţepau, mă zgâriau, hotărâtă ferm că nu mă voi mai întoarce aici niciodată. Acum, că Răzvan şi cu mine formăm un cuplu real, avem atâtea locuri prin care să cutreierăm, fără să alergăm după potcoave de cai morţi şi vrăjitoare arse legate de copaci. Vom merge şi ne

vom caza la pensiuni, vom ajunge pe la toate festivalurile, îl voi bate la cap să mergem şi cu trupa lui la fest-ul ăla tare unde fuseseră invitaţi. Poate am să învăţ chiar eu să bat la tobe, în locul tipului care dăduse bir cu fugiţii. Cât de greu poate fi?

În micile răgazuri când crengile de pe jos nu-mi înţeapă tălpile, care deja sunt însângerate, mă întreb dacă într-adevăr am fost a lui Răzvan noaptea trecută. Nu mă simt deloc ca o tipă care tocmai a fost dezvirginată, mă rog, nu că aş avea de unde să ştiu asta pe propria mea piele, dar ceva nu coincide cu ce îmi spusese Ioana că se întâmplă în momentele cu pricina. Maybe I'm different, îmi spun, şi chiar atunci o creangă groasă îmi săgetează talpa, trimiţându-mi o durere ascuţită în tot corpul.

Chiar în locul unde o piatră marchează intrarea în V., Răzvan fumează o ţigară. Mă aşteaptă. Îi sar în braţe, cu avântul pe care mi-l dă coborârea rapidă pe cărarea abruptă. Frate-meu mă mângâie pe păr şi-mi spune cele mai liniştitoare şi înţelepte cuvinte pe care le-am auzit în ultimele luni: „Alexa, cred că mai bine mergem acasă. Acasă-acasă, zic! Dă-i dracului de ţărani cu vrăjitoarea lor cu tot."

20.

Bucuria provocată de cuvintele lui îmi trece însă pe măsură ce înaintăm prin sat.

V. arată de parcă, în timpul petrecerii noastre în 4 (fără să punem la socoteală fantomele) la lac, şi apoi în timpul nopţii care trecuse şi în care eu îmi pierdusem probabil virginitatea în braţele lui Răzvan, peste sat trecuse un aprig război. Mai mult de jumătate din copacii falnici, pe care îi admirasem în primul meu drum spre pădure, sunt culcaţi la pământ. Furtuna să fi făcut asta? Mulţi sunt despicaţi, iar miezul alb al trunchiului lor ucis ne priveşte de parcă ar vrea să ne mustre. Îl apuc şi mai puternic de mână pe Răzvan.

În faţa porţii casei Lorenei, un câine a murit. Pare lovit de maşină, dar posibilitatea este incredibil de mică să fi trecut o maşină pe aici. Are botul căscat şi limba scoasă. Trecem mai departe, iar cadavrele animalelor se înmulţesc, prea numeroase pentru a fi vorba doar de o coincidenţă. La naiba, ce se întâmplase în sat în timpul nopţii trecute?

Două pisici moarte sunt şi la câţiva paşi de poarta Mathildei şi a lui Johan. Călcăm cu băgare de seamă, eu desculţă, să nu le atingem, şi intrăm. Poate că are legătură cu noi… Poate e vreo vrajă de-a Anekei reînviate? Poate chiar s-a întors, iar ce văzusem noi lângă lac nu era deloc o fantomă.

În curte, tot păsăretul Mathildei a dat colţul. Zac claie peste grămadă, cocoşi, găini, un curcan, puişorii mici de găină… Cine naiba a făcut asta? Când o să vadă biata Mathilde… Îmi vine să plâng şi regret mai mult ca oricând că am ascultat-o pe Dora şi am venit aici. E clar ultima dată când

mă mai iau după vreo idee de-a maică-mii. Au fost şi momente interesante, nu spun că nu, dar impresia mea, acum la sfârşit, este că m-am urcat de bunăvoie într-un montagne russe despre care ştiam bine că are şanse mari să i se desprindă şuruburile în timpul cursei. Vrăjitoare mi-au trebuit…

Mi-e teamă să intru în casă şi să dau ochii cu Mathilde. Din nou am lipsit toată noaptea. E drept, gândul că-l am alături pe Răzvan şi că bătrâna nu are nici cea mai vagă idee despre natura relaţiei dintre noi e cumva de ajutor. Dacă aş fi fost acum singură, probabil că aş fi luat-o la fugă de nebună prin sat, urlând de spaimă. M-aş fi urcat în primul mijloc de transport care se îndrepta spre Bucureşti, oricare ar fi fost el. Chiar şi o căruţă, chiar şi un scuter sau o decapotabilă cu viteză nebună.

Ne facem reciproc curaj, mă rog, eu îmi fac, fiindcă frate-meu nu pare cu adevărat afectat, gesturile lui au moliciunea acelor mişcări pe care le faci în vis. Ca şi cum pentru el nu e foarte important ce urmează să ni se întâmple, oricare ar fi acest lucru. Aşa a fost Răzvan, de când l-am reîntâlnit, în februarie, şi până astăzi, când tot ce-mi doresc este să fug din V., satul cu cele mai incredibile întâmplări şi credinţe, şi să mă întorc în Bucureşti: nepăsător cu ceea ce se petrece în jur, scufundat într-o realitate a lui, bine separată de restul lumii, ironic, flegmatic, încăpăţânat, orgolios, chiar puţin narcisist.

Intrăm în casa Mathildei.

Nici nu apuc să strig, nici măcar nu apuc să mă sperii.

Cadavrul plin de vânătăi şi de sânge al bătrânului Johan cade fix peste noi, venind de undeva de sus, din capul scărilor. Încep să urlu.

Şi atunci Răzvan se schimbă. Nu mai e deloc distant, nepăsător. Mă ia în braţe şi mă strânge disperat, parcă înţelegând abia atunci înnebunitorul adevăr: de data asta, în ochii lor noi suntem vinovaţii. De data asta, vin după noi.

Urletele mele se suprapun peste alte urlete. De afară, apropiindu-se tot mai mult, se aud zumzetul şi zarva sătenilor, încolonaţi ca într-o procesiune funerară. Pe măsură ce urletul meu se pierde şi atât eu cât şi Răzvan ne aşezăm lipsiţi de vlagă pe primele trepte ale scării ce duce spre camera mea

de la mansardă, eu încă înlănţuită strâns de braţele lui, care devin pe clipă ce trece tot mai puternice, vocea mulţimii lasă să se distingă cuvintele: „Vrăjitoarea nenorocită! Moarte vrăjitoarei… Să stârpim vrăjitoarea! S-a întors! Credea că n-o recunoaştem!”, urmate de râsete sălbatice care îmi fac inima să se strângă.

Cel care conduce procesiunea poartă o haină lungă şi neagră de preot, şi duce în braţe o cruce uriaşă, un bidonaş cu apă şi un ghem mare de sfoară.

EPILOG

Cred că nimeni, chiar dacă astăzi ar mai fi în viaţă, nu şi-ar aduce aminte de unde şi când a apărut în V. vraciul Nicolas. Din clipa în care s-a aşezat aici, toţi au ştiut că este vraci. Era foarte bun la ceea ce făcea, şi Miriam îmi povestea că Nicolas salvase vieţile multor copii din târg.

Până după moartea mea, V. nu era ceea ce e astăzi. Dacă acum se întinde între castelul nostru şi lac, în vremurile vieţii mele pământeşti V. era teritoriul care se întindea în stânga castelului. Acum, acolo nu mai este nimic. Casele şi oamenii au fost şterse de pe faţa pământului. A rămas doar o câmpie, pe care primăvara cresc maci.

Când însă V. însemna nu satul prăpădit de acum, ci târgul înfloritor din stânga castelului, care îl mărginea cu ochi ageri de pe colină, atent la tot ce se întâmpla dincolo de ziduri, Nicolas locuia în căsuţa de la poalele dealului pe care se ridica castelul nostru. L-am întâlnit într-o zi, când mă plimbam călare cu Roibu şi meditam la eternele mele probleme în dragoste. E drept, nu aveam decât 15 ani, dar pretendenţii mă înconjuraseră încă de pe la 10, dăruindu-mi, pe lângă o satisfacţie secretă, şi multe bătăi de cap.

M-a frapat mult înfăţişarea lui, deoarece mama îmi vorbise despre Nicolas ca fiind un om în floarea vârstei. Cel ce stătea acum în faţa mea şi se prezenta ca vraciul despre care auzisem atâtea era un bătrânel cu aspect inofensiv, adus de spate, cu barbă căruntă în care mai rămăseseră doar câteva fire negre de păr. Am intrat uşor în vorbă cu el. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, altcineva decât Miriam, care se încrunta atunci când îi mărturiseam gândurile mele cele mai ascunse. Nu înţelegeam aplecarea

unei fiinţe atât de inteligente, cum era mama, către morală. Poate era din cauză că îmbătrânea… Mama citea, cunoscuse lumea, vorbea cu altfel de oameni decât proştii din târgul nostru… Atunci, de unde până unde accepta să îmi fie impuse reguli? De ce nu mă lăsa să trăiesc liber, aşa cum îmi venea pe moment?

I-am mărturisit lui Nicolas că eram îndrăgostită de profesorul meu de religie şi morală creştină, un tânăr ce aspirase să devină preot, iar bătrânul a zâmbit enigmatic. Când am adăugat că sunt deranjată de faptul că profesorul are o soţie şi trei copii, zâmbetul lui s-a transformat într-un râs aprig, plin de răutate, care mi-a mers direct la suflet. O astfel de fiinţă căutasem toată viaţa! Un om care să nu mă judece, să mă înţeleagă şi cu care să mă pot sfătui în orice problemă. Miriam mă oprea, cu un deget pus pe buze, atunci când confesiunile mele deveneau prea intime şi prea crude.

Nicolas nu m-a oprit niciodată, în cei aproape opt ani în care a fost sfătuitorul meu de taină. Bătrânul avea un elixir fermecat la orice problemă a mea. „Aneke, bea licoarea asta şi totul se va împlini!”, îmi spunea el, şi nu greşea niciodată.

După prima noastră întâlnire, chiar în noaptea aceea, am devenit amanta profesorului. M-am plictisit de el în trei săptămâni, îndrăgostindu-mă de un tânăr pictor care făcea portretul lui Miriam. Pentru acest pictor am primit un nou elixir, şi a fost, o săptămână mai târziu, alungat de tata din castel, după ce fusese surprins ieşind din camera mea în toiul nopţii pe fereastră.

Între timp, profesorul se sinucisese.

Nicolas îşi schimba adesea înfăţişarea. După fiecare întâlnire a noastră, vraciul părea să întinerească. A trecut aşa un timp. Îi ceream diferite lucruri. Îmi putea chiar schimba, prin cine ştie ce vrajă numai de el posedată, chiar şi materialul sau culoarei unei rochii, în funcţie de capriciul meu de moment. În ziua în care m-am dus la el cu o dorinţă clară, mai puternică decât tot ce îmi dorisem vreodată, m-a întâmpinat cu înfăţişarea unui bărbat de până în 30 de ani, chiar atrăgător. Mi-a prins mâna şi a dus-o la buze. Am ştiut atunci ce să-i cer. Nu mai avea de data asta legătură cu niciun iubit.

Voiam tinereţe fără bătrâneţe. Voiam să fiu nemuritoare. Voiam să am totul şi să nu-mi fac griji că aş putea pierde asta. Nu voiam să încep să mă gândesc la boală, bătrâneţe, urâţenie. Nu voiam să o iau pe urmele mamei şi să încep a fi preocupată de morală sau, mai grav, de religie. Tot ce-mi doream în clipa aia – mai mult decât vreo iubire trecătoare sau chiar şi eternă – era ca Aneke să rămână pentru totdeauna aşa: frumoasă, neîmblânzită, adorată. Mi-a sărutat încă o dată mâna învelită în mănuşa de plasă şi a spus:

— Se poate face, regina mea. O să ai ce îţi doreşti, pentru un preţ.

Fireşte că avea un preţ, mi-am spus. Orice. Aş fi plătit orice. I-am propus să intrăm în căsuţa lui, unde avea să primească ceea ce-şi dorise, probabil, de atâta timp: trupul meu. Dar, spre marea mea uimire, a refuzat. A continuat să-mi zâmbească şi mi-a dat indicaţiile necesare pentru ca înţelegerea noastră să poată fi îndeplinită. De data asta, licoarea care avea să-mi aducă nemurirea şi tinereţea visată urma să fie făcută de noi doi împreună. O parte din ingrediente aveam să i le procur eu. Şi ce ingrediente… Am fost puţin şocată, puţin scârbită la auzul lor, dar îmi doream cu adevărat ceea ce-i cerusem. Am acceptat preţul. N-am regretat niciodată fiindcă, aşa cum mă obişnuise, Nicolas s-a ţinut de cuvânt şi de data asta. Eu, Aneke, am obţinut nemurirea.

În fiecare duminică după-amiază, când soarele atingea turnul din vest al castelului nostru şi începea să coboare după acesta, trebuia să iau cinci picături din sângele mamei mele. I le aduceam vraciului într-o sticluţă, în care fusese cândva un parfum scump, primit de la un pretendent, iar Nicolas amesteca sângele lui Miriam cu sângele luat de la diverse sălbăticiuni pe care le ucidea regulat. Toate licorile lui conţinuseră sânge, şi mă obişnuisem deja cu gustul lui sărat şi dens. Era prima dată însă când beam sânge uman. Sângele mamei mele.

Schimbarea s-a observat aproape imediat. Pielea mi-a devenit mai albă, mai catifelată, buzele mai roşii, ochii mai limpezi. Alergam iarna prin ninsoare, în rochie de vară, şi nu răceam niciodată. Orice rană mi se vindeca imediat. Părul îmi creştea vizibil în fiecare noapte şi trebuia să tai din el

câte o bucată în fiecare săptămână. Eram mult mai înţeleaptă şi puteam citi gândurile celor care se aflau în jurul meu. Puteam influenţa mintea oricui, puteam înfrânge chiar şi cea mai tare voinţă.

Cum spuneam, n-am regretat niciodată târgul făcut.

A grăbit vraja noastră moartea lui Miriam? Probabil că da. Mama începuse deja să sufere de o boală de inimă, iar picăturile care o adormeau, primite de la Nicolas, pe care i le turnam în ceai în fiecare duminică după-amiază pentru a-i lua picăturile de sânge cu o lipitoare de cauciuc, nu cred că i-au făcut grozav de bine. Poate şi tot sângele de care o lipseam constant… Nicolas îmi ceruse să cresc doza. Avea nevoie de mult sânge, tot mai mult. Dar cred că, dincolo de asta, Miriam s-a stins pentru că nu era deloc fericită în colivia pe care i-o construise contele, tata. Trăia o viaţă fără iubire, fără plăceri, fără distracţie. După aventura pe care o avusese cu tânărul Markus, din care se născuse sora mea vitregă, Lorena, mama acceptase să trăiască fără emoţie, fără o bucurie proprie, doar privindu-mă pe mine, punându-şi toate speranţele în mine. La rândul meu, privind-o pe ea, mi-am dat seama că, pentru binele meu, trebuie să fac târgul nemuririi cu Nicolas. Îmi trebuia putere, multă putere să nu mă las şi eu prinsă într-o colivie ca a ei. Eu trebuia să fiu stăpână pe destinul meu, să pot fugi dacă în castelul ăsta într-o bună zi nu mai va mai rămâne nimic care să mă facă fericită.

Cât îl dispreţuiam în timpul ăsta pe tata! Cu teoriile lui stupide despre cât de important e locul în care ai venit pe lume şi cum nu trebuie să te rupi de el în veci… Câtă imbecilitate. Felul în care îşi sfătuia supuşii mă umplea, la fel, de silă şi dispreţ. Era moale, era laş, împăciuitor. De câte ori nu mi-am dorit să iau biciul din mâna lui, biciul cu care îşi strunea calul, şi să lovesc peste gură un servitor care nu-şi cunoştea lungul nasului, până când sângele lui avea să-mi stropească pielea albă… I-am mărturisit sentimentele mele lui Nicolas şi mi-a spus să stau liniştită – sfârşitul contelui Silagy e aproape. „Va fi ucis de cei pe care-i iubeşte”, mi-a spus vraciul, şi mi-am imaginat atunci că, cine ştie, poate într-o seară îmi voi face curaj şi-l voi

împinge peste zidul castelului… Dar nu s-a întâmplat asta. Nu eu l-am ucis, ci oamenii lui.

Când Mathias a apărut în viaţa mea, simţeam că am totul. Eram mai încrezătoare ca niciodată. Mama murise între timp. Suferisem o perioadă, dar trecusem peste asta. Aşa fusese să fie. Şi, când a venit Mathias în Transilvania, trecând prin 19 oraşe, să mă caute şi să-mi spună că e îndrăgostit fără speranţă şi că nu poate şi nici nu vrea să trăiască fără mine, chiar nu-mi doream să fiu din nou îndrăgostită. Nu mai voiam să depind de sentimentele altcuiva, să fiu vulnerabilă, să aştept cu sufletul la gură un semn al lui, să tremur ca nu cumva inima lui să fie cucerită, într-o zi, de altcineva. Dar aici, cu asta, Nicolas n-a mai avut nicio putere să mă ajute. Nu ştiu, poate chiar îmbătrânise şi se ramolise.

Când a venit furia oamenilor peste noi, mă pregăteam să fug cu Mathias, să ducem o viaţă fericită şi nebună într-un cu totul alt peisaj. Să văd locuri noi, să cunosc altfel de oameni, nu tot amărâţii din V. Îmi doream să merg pe urmele mamei mele, să-i cunosc familia, să descopăr locurile de unde plecase ea. Ca un fel de iertare pentru ceea ce-i făcusem, voiam să o înţeleg pe mama pe de-a-ntregul. Contele Silagy nu ştia nimic, şi nici nu trebuia să afle. Ne pregătisem să plecăm în taină, noaptea. Aveam servitori devotaţi, care ne-ar fi urmat, aducându-ne tot ce ne trebuie. Fireşte, când am aflat că suntem fraţi, sentimentele noastre nu s-au schimbat câtuşi de puţin. Aveam să fug cu Mathias. Aveam să trec peste cadavre, dacă ar fi fost nevoie, ca să fiu cu el. Ca să am o altfel de viaţă, într-o lume liberă, o lume cu multe lucruri noi şi interesante. Nicolas îmi oferise tot ce aveam nevoie pentru o astfel de viaţă, în special nemurirea. Acum, Mathias, fratele meu vitreg şi iubitul meu, avea să-mi ofere restul.

Nu-mi părea rău pentru nimeni dintre cei pe care-i lăsam în urmă. De Lorena nu avea să-mi fie dor. Ne înstrăinasem în ultima vreme şi, mai rău, observasem că îl priveşte într-un mod ciudat pe Mathias. Până să-i surprind aceste priviri, chiar îmi trecuse prin minte să o luăm cu noi. Dar acum nu mai era nici pomeneală de aşa ceva. Îmi imaginam că îmi va fi puţin dor de Nicolas, că îmi vor lipsi sfaturile lui. Dar nu avea rost să-l iau şi pe el. Era

prea bătrân. L-aş mai fi folosit doar vreo 3-4 ani, după care mi-ar fi devenit o povară. Îmi doream însă să-l iau cu mine pe Roibu, căluţul meu iubit. Poate şi pentru că venea la pachet cu Johan, un tânăr de vreo 14 ani, foarte chipeş, care ştia cum să-l strunească şi din mâna căruia Roibu mânca cu mare poftă. La naiba, doar nu se aştepta Mathias să fiu toată viaţa femeia unui singur bărbat! Şi dacă da, ghinionul lui. Estimam ca iubirea mea pentru Mathias, mai puternică decât fuseseră toate de până atunci din viaţa mea, să ţină aproximativ şase ani.

Ce ironie nesuferită… În dimineaţa zilei în care aveam să fiu ucisă, legată de copac şi arsă, îmi puneam stăruitor o întrebare, aceeaşi întrebare iar şi iar: oare aveam să mă plictisesc vreodată, cutreierând lumea, de-a lungul nemuririi mele?

Uneori, când se lasă întunericul şi se aud tunete pe colina unde a mai rămas doar o umbră a castelului în care m-am născut, unde am fost cândva fericită dar unde am simţit şi acea tristeţe a lui Miriam – regina prinsă în colivie de către cei care au iubit-o –, la apus, îmi mai pun întrebarea asta şi astăzi.